

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bruised
BUT NOT
broken

NICOLE DYKES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇÜRÜK AMA KIRIK DEĞİL

NICOLE DYKES

CONTENTS

Çalma Listesi

1. Ben
2. Ben
3. Ben
4. Colby
5. Ben
6. Colby
7. Ben
8. Colby
9. Ben
10. Colby
11. Ben
12. Colby
13. Ben
14. Colby
15. Ben
16. Colby
17. Colby
18. Ben
19. Colby
20. Ben
21. Ben
22. Colby
23. Ben
24. Colby
25. Ben
26. Colby
27. Ben
28. Colby
29. Ben
30. Colby
31. Ben
32. Colby
33. Colby
34. Ben
35. Ben
36. Colby
37. Ben

Yazarın Notu: Stalk Me:
SBNA'ya Kısa Bir Bakış:
Düşmanca
Tüm MM Kitaplarım

Hayatınızda travma olması sizin zayıf ya da eksik olduğunuz anlamına gelmez. Zorlu bir dünyada insan olmak başlı başına travmatik olabilir. Kendinize ve başkalarına karşı nazik olun. İhtiyacınız olan şekilde iyileşin ve kimsenin sizi zarar görmüş hissettirmesine izin vermeyin.

Bu kitap, tüm kitaplarım gibi, size güç vermek içindir. Size güç vermek için. Ve hakkında asla konuşamayacağınız şeylerden iyileşmenize yardımcı olmak için. Konuşsanız da konuşmasanız da bunu yapabilirsiniz ve üstesinden gelebilirsiniz.

PLAYlist

Beni Kiliseye Götür
Yıldızları Görüyorum

Haklı Çıktı
Dashboard Confessional

İçime Düş
Forest Blakk

Believer
Imagine Dragons

Gözlerini Aç
Kar Devriyesi

İnanacağım
Matt Brouwer

Hala
Seinabo Sey

**Bu şarkıların hiçbirinin hakları bana ait değil. Sadece bu kitabın sözlerini yazarken onları tekrar tekrar dinledim.

CHAPTER One

BEN

I onunla eve kadar yürümeliydim. Bana kızgın olduğunu biliyorum, ben de ona kızgındım ama onu evine bırakmalıyım.

Lanet olası gurur.

Spor salonumun ön penceresinden dışarı bakıyorum ve gökyüzünden çiseleyen yağmuru izliyorum. Bu gece hava soğuk ve Kansas City'de Ekim ayı olduğu için bu alışılmadık bir durum değil. Spor salonundan sadece bir blok ötede oturuyoruz ama yine de Summer'ı eve yürüyerek bırakmam gerektiğini biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu sefer ne hakkında kavga ettiğimizi zar zor hatırlıyorum. Sanırım Instagram'daki takipçileriyle ve benim yine dikkat etmememle ilgili bir şeydi. Makyaja hiç ilgim yok ve hiç olmadı.

Değişen ben değilim. O değişti. Belki de sorun budur.

Evlendiğimiz on yıl boyunca hiç değişmedim.

Spor salonunun ön kapısı itilerek açılıyor ve kardeşimin içeri girdiğini görünce şaşıyorum. Saat geç ve üzerinde polis üniforması var, o yüzden buraya spor yapmaya gelmediğini biliyorum - genelde sabahın köründe spor yapar. "Rome? Burada ne işin var?"

Ciddi gözleri benimkilerle buluşuyor ve anında içime korku salıyor. Bir şekilde buraya resmi bir polis işi için geldiğini ve sadece ateş etmek için gelmediğini biliyorum. "Ben ..."

Başımı sertçe sallayıp ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Bana karşı o polis tonunu kullanma."

Oflayıp puflayarak bana yaklaşıyor, bakışları salonda spor yapan birkaç kişinin üzerinde geziniyor. Şu anda arka planda çalan müzik parçası iğrenç görünüyor. "Summer hastanede. Burada olmamalıydım ama buradayım."

"Ne?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum, korkudan midem bulanıyor. "Ne oldu?"

Hangi hastane? O iyi mi?" *Hayır. Tabii ki iyi değil.* Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. *O hastanede. Lanet olsun, neden onu eve bırakmakta ısrar etmedim?*

Kardeşim elini omzuma koyuyor, gözleriyle beni sessizce nefes almaya ve sakinleşmeye çağırıyor. "Saldırıya uğradı. Birisi ihbar etmiş. Olay yerine ilk gelen bendim ve o sırada yengem olduğunu fark etmedim. O yaşıyor, tamam mı? Şu anda önemli olan da bu."

"Saldırıya mı uğradın?" Boğazım safra ve suçluluk duygusuyla yanıyor. Çok fazla suçluluk. *Bu nasıl olabilirdi? Neden böyle bir şey olsun ki? Neden onu evine bırakmadım? "Nereye? Kime? Summer'a kim saldırır?"* Soruları, beni yoğun bir endişeyle inceleyen kardeşime zorla yöneltiyorum.

"Henüz bilmiyoruz ve onu tanıdığım için bunu araştırmama izin vermiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, burada olmamalıydım bile. Hem de hiç." Öfke görüşümü bulanıklaştırırken yüzündeki ifade beni doğrudan karnımdan vuruyor. "Bunu benim yaptığımı düşündükleri için mi?" Summer'ı asla incitmem. Dünyanın en iyi evliliğine sahip olmayabiliriz. ama o benim karım. Ona kötü bir şey olmasını istemiyorum.

Başını yana eğiyor ve derin bir iç çekiyor. "Sen onun kocasısın. İlk sorgulanan sen olacaksın. Bunu biliyorsun."

Birinin karıma zarar vereceğimi düşünmesi midemi ağrıtıyor. Ya da herhangi birine, bu konuda. "Buradaydım." *Onunla birlikte olmam gerekirken.*

"Biliyorum." Ciddi bakışı bana bildiğini söylüyor. "Bunu senin yapmadığını biliyorum. Ama Summer çok kötü yaralanmıştı ve ben oraya gittiğimde bilinci tamamen yerinde değildi. Yani seni olacıklara hazırlıyorum. Ya da hazırlamaya çalışıyorum çünkü öfkeli biri olduğunu biliyorum ve aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ben mi asabi biriyim?" Göğsümü işaret ediyorum ve evet, sesim çok yüksek çıkıyor ve spor salonundaki birkaç kişinin dikkatini çekiyor. Yine de çabucak gözlerini kaçırıp antrenmanlarına geri dönüyorlar.

Ancak kardeşim hiç rahatsız olmadı. "Ben." "Roman," diye homurdanıyorum ve tam adını kullanmama sinirleniyor.

"Sakin ol. Sakin olmanı istiyorum. Ciddiyim. Karınızın saldırıya uğradığını bildirmek için her an burada olabilirler ama bu etkileşimin her saniyesinde sizi değerlendiriyor olacaklar. Ve ben burada olamam." Eli omzumu sıktı. "Anlıyor musun? Karakolda olmam ve görevi devralacak memurla ayrıntıları gözden geçirmem gerekiyordu. Ama ben *buradayım.*"

Buraya geldiği için kovulabilir. Bana söylediği bu. Ona bu davaya yaklaşamayacağını söylemişler - lanet olsun, Summer bir dava - ve o yine de beni uyarmak için ilk buraya gelmiş. Her zamanki ağabey. Aramızda sadece bir buçuk yıl olsa bile.

"Anlıyorum." Hızla başını sallıyor ve bir polis arabası yanaşırken omzunun üzerinden bakıyor.

"Kahretsin, bu çok hızlıydı. Ben arkadan çıkacağım. Aptalca bir şey yapma. Seni tutuklayacakları bir şey yok. Seninle sonra hastanede buluşuruz. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve iki üniformalı polis kapıdan içeri girip Summer'ın gerçek bir saldırıya uğradığını bana bildirmeden hemen önce arka kapıdan çıkıyor. Bana evliliğimiz ve buradan ayrıldığı zamanki ruh hali hakkında sorular soruyorlar. Ne sıklıkla kavga ediyor ve seks yapıyoruz? Ne kadar zamandır evliyiz? Herhangi bir sorun oldu mu? O hastanede yatarken saatler geçiyor gibi geliyor ve iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Çok sinirliyim ve karıma ulaşmak için her zaman endişeliyim, ama Roma'nın uğramasına sevindim çünkü soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. Beni onu kendi gözlerimle görmekten alıkoyan ve bana günlük rutinimi ve seks hayatımızı soran dangalaklar oldukları için onlara bağırıyorum.

Nihayet, saatler sonra, karımın hastane odasına giriyorum ve onu orada gördüğümde inanamayacağım kadar şaşıyorum. Cehenneme kadar dövülmüştü. Güzel yüzü morarmış ve kesilmiş, kolu askıda ve sargılı. "Summer."

Altın sarısı güzel ve yorgun gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinden bir damla yaş süzülüyor. "Merhaba. Ben iyiyim, Ben."

Onun iyi olmaktan çok uzak olduğunu söylemiyorum. Saldırıya uğradı. İyi olmasına imkan yok. Yatağına ulaştım ama onu incitmekten korktuğum için elimi uzatmadım. "Çok özür dilerim. Çok çok üzgünüm. Seni eve bırakmalıydım."

Sağlam eliyle beni başından savdı. "Hayır. Bu senin hatan değil. Sana aylar önce söylemeliydim."

Neden bahsettiğini anlamıyorum ve kafam karışmış durumda ama hâlâ sisler içindeyim. "Bana ne söyledi?" Hâlâ her sıyrığı görsel olarak katalogluyorum.

Bana hemen cevap vermeyince bakışlarımı yüzüne sabitliyorum ve oradaki gergin tereddüdünü görüyorum. "Bir adam var ..."

"Hangi adam?" Sesim amaçladığımdan daha sert. İrkildi ve kendimi bir pislik gibi hissettim. Sağlam elini kendi elime alıyorum ama yine de nazık olmaya dikkat ediyorum. "Özür dilerim." Ses tonumu yumuşatıyorum. "Hangi adam?"

"Onu tanımıyorum. Tüm hesaplarıma ürkütücü mesajlar gönderiyor. Zararsız olduğunu sanıyordum ama son zamanlarda eve bir şeyler göndermeye başladı. Ve bu beni korkutuyor."

"Ne?" Artık sesimi alçaltamıyorum ve elini benimkinden çekiyor.

Gözlerini devirerek bana kızgın görünüyor. "Bunun yüzünden kendini kaybedeceğini biliyordum. Bu yüzden sana söylemedim."

Bana takip edildiğini söylemedi. Kendi karım. "Adamın biri adresimizi mi biliyor? Sosyal medyada seni takip eden bir adam seni ürkütüyor mu? Ve sen bana tek kelime etmedin mi?"

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Onun sadece bir hayran olduğunu sanıyordum. Bunu duymak istemeyeceğini düşündüm. Konuştuğumda beni zar zor dinliyorsun, Ben."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Makyaj hayranı mısın?"

"Erkekler de makyajı sever, Ben," diye ısırıyor. "Dinlememek konusunda ne demek istediğimi anladın mı?"

"Dinliyorum. Önemli şeyleri," diye homurdanıyorum, odada volta atıyor ve kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. *Bunu bana nasıl söylemez?* Bu nasıl makyaj yapılacağı değil. Bu lanet olası bir sapık. Tehlikeli biri olduğu ortaya çıktı ve o hiçbir şey söylemedi. Yine de kendimi sakın tutmaya çalışıyorum. Bu orospu çocuğu ona saldırdı. Ona kızgıyım. Ona değil. "Özür dilerim." İçimi çektim. "Erkeklerin makyajdan hoşlanabileceğini biliyorum ama bu adam makyaj eğitimleriyle değil *seninle* ilgileniyor gibi görünüyor."

"Evet. Ben hallediyordum. Ona durması gerektiğini söyledim. Ama sonra ..." Sesi çatlıyor ve yatağına doğru yürürken kendimi yine bir pislik gibi hissediyorum. "Sonra bu oldu."

"Özür dilerim Summer. Orada olmalıydım."

Başını sallayarak daha fazla gözyaşı siliyor. "Orada olmak istemedin, Ben."

Ona bakıyorum, bu gece orada olmak istemediğimden çok daha fazlasını söyleyen ifadesi karşısında şok olmuş durumdayım. "Tabii ki istedim."

"Hayır." Başını tekrar sallıyor, bu sefer daha inançlı bir şekilde. "Artık asla orada olmak istemiyorsun. Spor salonunu ve Roman'ı önemsiyorsun. Ben konuştuğumda sanki beyaz bir gürültü duyuyorsun."

"Bunu şimdi mi yapıyoruz? Sen rujun farklı tonlarından bahsederken yeterince dikkat etmiyor muyum?"

"Anlamıyor musun? Bu benim hayatım. Paramı böyle kazanıyorum. Bir sürü takipçim var, Ben. Reklamlar için para alıyorum. Bu benim için büyük bir olay ama senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Ona bakıyorum, yüz ifadem boş, eminim, çünkü umurumda olmayan bir şeyle nasıl ilgileniyormuş gibi yapabilirim ki? Yani, hiç makyaj yapmamasını tercih ederdim. O yapışkan şeyle gizlediği çillerine bayılıyorum. "Ne olmuş yani? Spor salonunda aldığım yeni egzersiz aletlerinden bahsetmiyorum. Öyle

yaparsam çok sıkılırsın."

"Peki, bu size bir şey anlatmıyor mu?"

Ona bakıyorum, bu sefer neden kavga ettiğimizi anlayamıyorum. Yani, saldırıya uğradı. Hastanede yatıyor ve bana kızgın. "Bana neyi anlatacaksın?"

"Birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı." Gözyaşlarının ıslaklığına ve morluklara rağmen gözleri öfkeyle parlıyor.

"Summer," diye iç geçiriyorum, dürüst olmak gerekirse bir süredir yaptığımız bu konuşma yüzünden kendimi yenilmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. "Bunu daha sonra konuşalım. Belki hastaneden taburcu olduğunda."

Tüm bunların ne kadar saçma olduğunu kelimelerimle ifade etmeye çalışıyorum. Lanet olası bir hastane yatağında yatıyor, Tanrı aşkına.

"Hayır."

Bunu sert ve kararlı bir şekilde söylemesi beni şok etti. "Hayır mı?"

Konuşmak için cesaretini toplarken narin boğazının hareket edişini izliyorum, gözleri artık o kadar da öfkeli bakmıyor. "Boşanmak istiyorum."

Orada öylece donup kaldım, ağzım bir karış açıldı. "Ne?"

Burnunu çekiyor ve bir damla gözyaşını daha siliyor. "Seni seviyorum, Ben. Seni on beş yaşından beri seviyorum ama işe yaramıyor. Bu gece ayrılırken o kadar kızgındım ki, dikkatim dağılmıştı ve onun geldiğini bile görmedim. Ve tek düşünebildiğim hayatımın ne kadar mutsuz olduğuydu," diye hıçkırıyor ve kalbimi paramparça etmiyorsa lanet olsun. "Beni eve bırakmanı dilediğimden ya da seninle yatakta güvende ve sıcak olmak istediğimden değil. Ya da orada olmanı dilediğimden değil. Sadece yıllardır kendimi ne kadar yalnız hissettiğimdendi. Nasıl mutsuz öleceğimi."

"Lanet olsun." Yatağının kenarına oturdum, dehşete kapılmış bir şekilde, sarı saçları hala çamurla kaplı ve mücadelesinden dolayı kan içinde olan ona bakıyordum. Bir zamanlar takıntılı olduğum kız olan kadın. Gözlükleri ve sevdiğim ve onu daha güzel gösterdiğini düşündüğüm çilleriyle neredeyse çok zayıftı. Beni her öptüğünde karnımda kelekler uçuşan kadın. Ve yirmi beşinci yaş gününde göğüs implantı isteyen ve gözlüklerin kendisini çirkin gösterdiğini düşündüğü için lens takan kadını görüyorum.

Benimle yürüyüşe çıkmak için saçlarını at kuyruğu yapmak ve gömleğimi giymek yerine makyaj yapmak için saatler harcayan. Bir zamanlar en sevdiğimiz şey terli ve kirli olmakken bundan şikayet eden.

Bunda yanlış bir şey olmadığının farkındayım. O büyüdü ve olmak istediği kişiye dönüştü ama ben onunla birlikte değişmedim. Hâlâ terlemeyi ve kirlenmeyi seviyorum. Kaslarımın zar zor hareket edebilecek kadar ağrımamasını seviyorum.

Akşam yemeği için bir şeyler almak için makyaj yapmasını beklemekten nefret ediyorum. Dağınık topuzunu seviyorum, şekillendirilmiş buklelerini değil, ama bu benim sorunum, onun değil.

"Siktir." Bir elimi yüzümde gezdirerek tekrar söylüyorum ve hastane yatağının üzerinde duran elini benimkinin üzerine koyduğunda şokla sarsılıyorum.

"Ben."

Gözleriyle buluşuyorum ve fayans zemine baktığımı fark ediyorum. "Çok özür dilerim, Summer."

Ağzında küçük, nazık bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle. Seni sonsuza dek seveceğim Ben, ama artık bu doğru değil. Birbirimizi mutlu etmiyoruz. Hem de hiç. Biz sadece zar zor birlikte var olan iki yabancıyız."

Boğazımı tıkayan yoğun duyguları yutuyorum. Genelde konuşan biri değilimdir ama ona bir şey borçlu olduğumu biliyorum. Yaklaşık yirmi yıldır birlikteyiz ve on yıldır da evliyiz. "Ben de seni seviyorum. I . . ."

Elimi sıkarak beni susturuyor. "İstediğini biliyorum ama boşanmamız gerekiyor. Artık bu şekilde yaşayamayız. Bu kadar mutsuz bir saniye daha geçiremem."

"Ne yapacaksın? Peşinde bir sapık var."

Hafifçe iç çekerek ciğerlerindeki havanın dışarı çıkmasına izin veriyor ve neredeyse huzurlu görünüyor. "Florida'da ailemle birlikte yaşayacağım. Babamla bu konuyu çoktan konuştum. Ve polise o adam hakkında bildiğim tüm bilgileri verdim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bir süredir bunu düşünüyordun, değil mi? Boşanmak istiyorsun."

Yavaşça başını sallıyor. "Bir süredir işler iyi gitmiyor."

"Özür dilerim," diyorum milyonuncu kezmiş gibi gelen bir aptallıkla ve o sadece gülümsüyor.

"Ben de. Dosyalama yapacağım ve bunu basit tutabiliriz. Spor salonunu ya da evi istemiyorum. Sadece temiz bir başlangıç istiyorum."

Evi ben de istemesem de başımla onaylıyorum. Ama söyleyebileceğimiz tek şey bu.

Onu seviyordum ama bu yeterli değildi.

CHAPTER

wa

BEN

6 ay sonra . . .

“Wake. Yukarı.”

"Git buradan," diye homurdanıyorum ve yorganı başımın üzerine çekip karanlık odama geri dönüyorum.

Koza.

Ama ağabeyim tam bir baş belası ve beni mutlu karanlığımdan çekip çıkararak onları koparıp alıyor. "Benjamin Price, kışını kaldır ve yataktan çık. Hemen."

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve orta parmağımı havaya kaldırıp sesinin geldiği yöne doğrultuyorum.

"Ben."

Lanet olsun. Sesindeki kararlılığı duyabiliyorum. Hiçbir yere gitmiyor. Gözlerimi zorla açıyorum ve ne kadar sinirli olduğumu anlatmak için ona kızgın bir bakışla bakıyorum. "Ne? Kim bilir ne kadar zamandır ilk kez izin günüm. Uyuyordum ve sahip olduğun anahtar acil durumlar için, sık kafalı olduğun için değil. Ne halt istiyorsun?"

Sadece kıkırdıyor ama sert ve sakın kalıyor. "Kardeşimin kendine acıyan kışını yataktan kaldırmasını istiyorum. Şimdi."

Hareket etmiyorum. Sırt üstü uzandım, ona doğru bakmadım bile. "Yataktan çıktım. Her gün spor salonuna gidip çalışıyorum. Bugün Becca'nın devralmasına izin veriyorum. O tamamen yetenekli."

"Evet, biliyorum. Oraya uğradım. Ve tahmin edin ne oldu? İkimizin de tanıdığı en sert insan da senin için son derece endişeli."

Becca üç yıl önce sahibi olduğum spor salonunda çalışmaya başladı. Kırk beş yaşında, üç çocuk annesi ve eşi Samantha ile bir yıl önce evlendi. Becca yıllarca orduda görev yapmış ve ölmeden önce yirmi yıl boyunca bir adamla evli kalmış, bir yıl sonra da Samantha ile tanışmıştır. Cehennemden

geçtiğini söylemek

ve geri bir understatement olduğunu. Ve evet, kesinlikle tanıdığım en sert insan. "Siz ikiniz neden benim için endişeleniyorsunuz? Ben iyiyim."

Beni daha da sinirlendiren bir bakış atıyor. "Sen değilsin. Karın saldırıya uğradı ve ölebilirdi, sonra da aynı gece senden boşanmak istedi. Sadece işe gidiyorsun ve sonra buraya gelip acı yalnızlığın içinde yuvarlanıyorsun."

Orta parmağımı tekrar kaldırıyorum ama bu onu hiç rahatsız etmiyor. Sadece gözlerini kısıyor ve yatağımın üzerine oturarak olduğu yerde kalmaya devam ediyor. "Git başımdan."

"Hayır. Ben senin kardeşinim ve yeterince debelenmene izin verdim."

Kollarımı kaldırıp ellerimle yüzümü kapatıyorum ve inliyorum: "Yuvarlanıp gitmiyorum. Ben iyiyim. Summer da iyi. Florida'da, mutlu bir şekilde boşanmış. Evi aldım." İstemediğim halde. "Spor salonum var. Spor salonu benim hayatım, tıpkı polislik oynamanın senin hayatın olduğu gibi."

"Siktir. Sen," diye homurdanıyor ve ellerimi indirdiğimde bana şüphelendiğim gibi baktığını görüyorum.

"Ben iyiyim."

"Sen değilsin. Travma geçiriyorsun ve bunu anlıyorum. Ama altı ay bu kadar yeter. Evden çıkman gerekiyor, sadece sahibi olduğun spor salonunda çalışmak için değil."

"Bu beni yatağa atmakla mı ilgili? Çünkü ilgilenmiyorum. Hem de hiç." Kardeşime oyuncu demezdim ama o da sık sık dışarı çıkıp iyi vakit geçirmeye yabancı değil. Ve bu ben değilim.

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Hayır, bu senin işe yürüyerek gittiğin bir bloktan başka bir şey görmenle ilgili. Giyin hadi. Kahvaltıya gidiyoruz."

"Hayır," diye inliyorum ve yorganı tekrar başımın üzerine çekiyorum ve tamam, evet, yuvarlanıyorum. Karım beni terk etti. Saldırıya uğradıktan sonra. En savunmasız anında beni istemedi. Benden kaçmak istedi.

"Summer'la konuştun mu?" Sesi sessiz ve tereddütlü, normalde şamatacı olan ağabeyime göre fazla temkinli.

"Florida'da ailesiyle birlikte güvende olduğunu ve avukatının belgeleri gönderdiğini bana bildirdiğinden beri hayır."

"Son mu?"

Battaniyeleri üzerimden atıp ona kızgın bir bakış fırlatıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Benden kurtuldu."

Göğsümdeki ağrı daha da artıyor ama ağabeyim bu haberden memnun görünme cüretini gösteriyor. "Güzel."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Teşekkürler, ağabey. Bu harikaydı. Ama artık gitmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum, bunu sen de biliyorsun. Hıyarlık da yapmıyorum."

"Evet, bu konuda yanılıyorsun."

Sırıttırıyor. "Tamam. Hıyarlık etmeye *çalışmıyorum*. Ben sadece ..." Eliyle ensesini tutuyor. "Siz ikiniz birlikte iyi değildiniz."

"Bunu nasıl söylersin? On beş yaşımızdan beri beraberdik. O benim hayatımın aşkıydı."

"O senin *on beş yaşındaki* hayatının aşkıydı. Otuz dört değil. Uzun süredir ayrı yaşıyordunuz."

Bazen her şeyi anlattığım en iyi arkadaşım olmasından nefret ediyorum. Çünkü o haksız değil. "Otuz dört yaşında bile onu seviyorum."

"Elbette. Tabii ki biliyorsun. Ama bu farklı ve sen de bunu biliyorsun. Tanrım, Ben, siz ikiniz en son ne zaman seks yaptınız? Ya da öpüştünüz ya da birbirinize dokundunuz?"

Gerçeğe sinirleniyorum ama bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum ve ima ettiği gibi uzun zamandır bildiği konusunda blöf yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Ona seks hayatım hakkında hiç detay vermedim. Pek sayılmaz. Ama haklı tabii. Uzun zamandır birbirimize yakınlaşmamıştık. "Seni ilgilendirmez."

"Aynen öyle."

Karımla en son ne zaman seks yaptığımı zihnimden geçirirken yüzüm buruşuyor. Hatırlayamıyorum bile. Çok uzun zaman oldu. Haftalar ya da aylar değil. Yıllar. "İyi idi. Sürükleniyorduk. Ama bu onun benim için önemli olmadığı anlamına gelmez. Ve o artık yok. Bu büyük bir olay."

"Öyle. Bu büyük bir mesele. Saldırıya uğradığı gerçeğinin sizi üzdüğünü biliyorum."

Yatağında doğruluyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum çünkü bu konu hakkında konuşmak istemiyorum ve o da bunu biliyor. "Rahat bırak."

"Hayır."

"Tam bir baş belasısın."

"Biliyorum, ama ikimiz de biliyoruz ki o saldırıya uğradığında sadece bir blok ötede olman ve onu kurtaramamış olman seni öldürüyor." Şu anda ondan nefret ediyorum. Çünkü gözleri Summer'ın saldırısından çok daha fazlası hakkında konuştuğunu söylüyor. Geçmişe doğru gidiyor ve bunun için onu öldürebilirim. "Onu kurtaramadın çünkü herkesi kurtarmak istiyorsun."

Kızgın ve savunmasız bir şekilde yataktan fırlıyorum, kardeşime çok kızgınlım çünkü bu işin peşini bırakmıyor. "Bunu senden duymak çok hoş. *Sen* tüm dünyayı kurtarmak için polis olmuşken *benim* kahraman kompleksine sahip olduğumu söylüyorsun."

"*Bütün* dünya değil." O da ayağa kalkıyor ve ben de bir tişört alıp zaten giymekte olduğum boxer'ımın üzerine geçiriyorum. "Benim neden polis olduğumu ve senin neden bir yıl içinde cılız genç bedenini iki katına çıkaran bir spor salonu faresi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Siktir. Seni." Onu itip banyoya gidiyorum, çişimi yapıp sifonu çektikten sonra lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum ve sakın olmaya çalışarak yüzüme su çarpıyorum.

Biz konuşmayız.

Biz bilmiyoruz. Price kardeşler güçlü ve sessiz tiplerdir. O pisliği derinlere gömeriz. Yaptığımız şey bu ve şimdiye kadar işe yaradı. Roma'nın bugün bunu neden bu kadar zorladığına dair hiçbir fikrim yok.

Hâlâ öfkeli bir şekilde yatak odama geri dönüyorum ama Roman hiç geri adım atmıyor. "Onunla on beş yaşındayken, kendisinden yaşça çok büyük olan ahmak erkek arkadaşı okulun dışında ona bağırıp onu ittiğinde tanıştın. Onu bayılttın."

Ona ters ters bakıyorum ve kot pantolonumu çekiştiriyorum. "Ben de oradaydım. Her şeyi anlatmana gerek yok."

"O zamanlar onun kurtarıcısıydın. O da sana minnettardı ve sana bir tür tanrı gibi bakıyordu. Tüm ilişkiniz bunun üzerine kuruluydu. Tüm bu kahramanlık olayı."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Bu*. Demek istediğim de bu. Seni bir tür tanrı olarak görmeyi bırakıp görünüşünü değiştirmeye ve ilgi çekmeye başladığında ilgini kaybettin. Sonra başının dertte olduğunu ve bir sapık olduğunu duydun ve yine takıntı haline getirdin."

Onunla burun buruna gelene kadar yaklaşıyorum. "Yaralanmadığı sürece karımı önemsemediğimi mi söylüyorsun?"

Omuz silkiyor ve ben neredeyse onu yumrukluyorum. Onun bir polis, benim de kardeşim olduğunu ve artık çocuk olmadığımı kendime hatırlatarak bir adım geri çekiliyorum. "Birbiriniz için doğru kişi olmadığınızı söylüyorsunuz. Bu kadar. Onu sevdiğini biliyorum ama bunun bir ruh eşi aşkı olduğunu sanmıyorum Ben. Yasını tutman gereken bir aşk değil."

"Sanki ruh eşlerine inanıyorsun." diye homurdanıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve ben daha da sinirleniyorum. "Kimseye kimin ve neyin yasını tutabileceğini söyleyemezsin, seni ahmak."

Sessiz bir teslimiyetle ellerini kaldırır. "Peki. Haklısın. Özür dilerim. Sadece senin iyi olmanı istiyorum." Tek parmağıyla beni işaret ediyor. "Ve bana iyi olduğunu söyleme. Seni tanıyorum."

Yatağımın kenarına oturup çoraplarımı ve tenis ayakkabılarımı çekiştiriyorum. "Ve çözümün kahvaltı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Ama dışarı çıkmak ve gerçekten bir şeyler yapmak olabilir. Ve sana söylemek istediğim bir şey var." Kardeşimi seviyorum ama ondan nefret de ediyorum. "Peki."

Bir şey kazanmış gibi sırtıyor.

Ve bu sadece beni daha da sinirlendirmeye yarıyor.

CHAPTER Three

BEN

“R Gerçekten mi? Andrew da mı burada?” En sevdiğimiz lokantadaki kabine doğru başımı sallıyorum. Evimden ve spor salonundan sadece birkaç blok ötede ve Rome'un dairesine de kısa bir mesafede.

Kardeşim bir kolunu omzuma doluyor, sesimin sertleşmesinden rahatsız olmuyor. "Evet."

Roma'ya ters ters bakıyorum ama onunla birlikte arkadaşımız Andrew'un bana acıyarak baktığı ve bende de onu yumruklama isteği uyandıran kabine doğru yürüyorum. Andrew ve Roman ilkokuldan beri çok iyi arkadaşlar. O kadar yakınlar ki, bir gün birlikte olacaklarını düşünmüştüm ama ikisi de bana bunun asla olmayacağını söyledi.

İkisi de açıkça eşcinsel ve uzun süredir bunu açıklıyorlar, ancak ikisi de diğeriyle bu şekilde ilgilenmiyor. Mantıklı sanırım. Asla becermek istemediğim pek çok kadın arkadaşım oldu ama ben de hayatımın büyük bir kısmında evliydim.

Öyleydi.

Kahretsin. Evliydim ama artık resmen değilim.

Ben Andrew'un karşısına otururken Rome da onun yanına oturuyor ve tabağından bir parça pastırma alıyor. Andrew yemeğinin bir kısmını kaybetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve o lanet köpek yavrusu gözleri bana sabitlenmiş. Terapist olması da pek yardımcı olmuyor.

"Hey, Ben."

Sağ elimi kaldırıyorum ve sesim bu kadar tatlı bir adam için fazla sert ama umurumda değil. "Hayır. Bana terapi sesini kullanma."

Rome pastırmayı atıştırırken gözlerini deviriyor. "O da bir şey değil."

Andrew gülümseyerek "Kesinlikle öyle," diyor ve Andrew'un benimle aynı fikirde olmasının kardeşimi yiyeceğini bildiğim için kahkahamı tutamıyorum.

Andrew'a ters ters bakıyor ama sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Seninle konuşmak için

buradayız.

ciddi bir şey. Bu yüzden dikkatli olun."

Andrew ona kadar sayıyor gibi görünüyor, ağabeyimin iğrenç davranışlarına fazlasıyla alışmış. "Sana hiçbir şey söylemedi mi?"

Başımı sallıyorum, bu ikisi her neyin peşindeyse çoktan sinirlenmiştim. Gerçekten duymak istemiyorum. Garson geldiğinde sade kahve istiyorum ve Rome menünün geri kalanını sipariş ediyor. Dikkatimi tekrar Andrew'a veriyorum. "Hayır. Ama zaten umurumda olmadığını söyleyebilirim."

Bana karşı sabırlı ve en ufak bir ürkeklik göstermiyor. "Bir travma destek grubu kurmak istiyorum."

Az önce söylediği şeyi anladığımda kaşlarım çatıldı çünkü hiç de beklediğim gibi değildi. "Bir ne?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Travma yaşamış insanlar için bir destek grubu."

"Herkes öyle değil mi?"

Bir şeker paketi yüzüme çarpıyor ve kardeşime ters ters bakıyorum. "Götlük yapmayı bırak da dinle." "Dinliyorum," diye yakınıyorum ve Andrew'a dönüyorum. "Ben ciddiyim. Herkes öyle değil mi?"

Yani, kim hayatında bir tür travma yaşamamıştır ki? "Pek sayılmaz." Andrew sakın bir şekilde açıklıyor: "Bunlar olağanüstü olaylar yaşamış insanlar. Araba kazaları, saldırılar, silahlı saldırılar, zorbalık, doğal afetler, ev ya da aile üyesi kaybı ya da istismar. Gerçekten kötü, korkunç şeyler."

Bu senaryoları düşündükçe avuçlarım terlemeye başlıyor ve onları kot pantolonlu kalçalarımın altına sokuyorum. Rome beni çok yakından izliyor ve bu konuda konuşmak istemediğimi bilse iyi olur. Andrew'a odaklanmaya çalışıyorum. "Bunun için bana neden ihtiyacın var? Benim bir spor salonum var."

Garson kız kahvemi önüme koyarken Roma, "Aynen öyle," diyor.

"Kafam karıştı." İkisine de bakıyorum ve neyse ki Andrew açıklıyor.

"Toplantıları spor salonunda yapmak istiyoruz. Belki sen ve Roman daha sonra bir kendini savunma dersi başlatabilirsiniz diye düşündüm. Böylece gelecekte kendilerini koruyabilirler. Bunu nasıl yapacaklarını bilmenin getirdiği bir kendini güçlendirme yönü var. Bu dünyada pek çok şeyi kontrol edemeseniz bile."

Roma'ya baktım. "Kendini savunma dersi vermek ister misin?"

"Evet. İkimiz de bunu öğretmek için eğitildik. Bunu yapabiliriz." Bu gerçeği tartışmıyorum, ama kelimenin tam anlamıyla bütün gün insanları koruyor ve şimdi de bir ders mi vermek istiyor?

Andrew'a dönüyorum. "Terapi bunun için değil mi?"

"Bu grup terapisi gibi. Ve daha az resmi. Ücretsiz. Herkesin birbiriyle ve benimle konuşabileceği bir yer."

"Yani, bir grup insan oturup yıllar boyunca başlarına gelen tüm kötü şeylerden bahsediyor. Kulağa çok depresif geliyor."

Şimdi Andrew hafifçe kıllanıyor ve sinirli bir şekilde koltuğunda kayıyor. "Bazıları kendilerini rahatsız eden şey hakkında konuşmayı güçlendirici buluyor. Ben de bir süredir bunu yapmak istiyordum. Rome ve ben konuşuyorduk ve bunun iyi bir zaman olduğunu düşündük."

Kardeşime bakıyorum, o da sadece bir kaşını kaldırarak beni sinirlendirmeye çalışıyor, sonra da biraz daha gergin görünen Andrew'a dönüyorum. "Siz ikiniz bu grup terapisi seansına katılacağımı falan mı sanıyorsunuz?"

Rome rahat görünmeye çalışırken iri omzunu kaldırıyor ama ben onu çok iyi tanıyorum. "Zararı olmaz."

Hızlı bir kahkaha attıktan sonra sıcak kahvemi yudumluyorum. "Siz ikiniz aklınızı kaçırmışsınız. Bende travma falan yok."

Daha ağzını açmadan Rome'un gözleri beni çağırıyor ve tüm bedenim geriliyor,

Oraya gideceğini bilerek. Asla gitmek istemediğim yere. "Gerçekten mi? Senin yaptığın gibi annemizi bulmak. Bu travmatik değil miydi?" Roma'ya ters ters bakıyorum ama o sadece devam ediyor: "Sen daha on iki yaşındayken seni gözleriyle öldüreceğine dair sözler verirken babamın cinayet davasında tanıklık etmek zorunda kalmak?"

Roma'ya bakıyorum, bu saçmalığı bana yüksek sesle söyleyebildiği için kızgıyım. Hayatımın en kötü gününü gündeme getirmesine. Yıllardır aklımdan uzaklaştırmaya çalıştığım her şeyi gözümün önüne getiriyor. Andrew dikkatimi çektiğinde ona ne kadar ahmak olduğu hakkında bir şeyler söylemek üzereydim. "Her şey yeterince kötüydü, ama şimdi karının takip edilmesi ve saldırıya uğraması bu travmaya eklendi,"

Andrew daha az kabadayılıkla söylüyor ve Roma'nın berbat çocukluğumuzu hatırlatması konusunda biraz pişmanlık duyuyor gibi görünüyor.

Andrew'un konusuna odaklanıyorum çünkü bu çok daha kolay ve kardeşimle daha sonra ilgilenmeyi planlıyorum. Belki de. "Bu onun travmasıydı, benim değil."

"Bu tam olarak doğru değil," diye deniyor.

Ben daha itiraz edemedim, gürültücü ağabeyim tekrar konuştu. "Onu o hastane yatağında kanlar içinde ve kırık bir şekilde görmek kafanı karıştırdı. Biriyle konuşman gerek."

"Hayır." Kabinden dışarı kaymaya başlıyorum ama Andrew'un sakin sesi beni bir anlığına durduruyor.

"Bekle. Lütfen." Dönüp ona bakıyorum, ses tonundaki yalvarışı duyuyorum. "Katılmak istemiyorsan anlarım. Ama dünya için iyi bir şey yapmış olacaksın. Sana söylüyorum Ben, önemli olmasaydı bunu istemezdim. İnsanlara güvenli bir yer vermiş olacaksın ve bu dünyada travma mağdurları için bundan daha faydalı bir şey yoktur."

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Öfkelendim ve kabine yaslandım. "Terapiyle ilgilenmiyorum. Mesleğinizi eleştirmek istemem ama benim kendi yöntemlerim var. Kendi güvenli alanım var."

İtiraz etmediğini gösteren hızlı bir baş selamı veriyor. "Bunu anlıyorum."

Şu anda Roma'ya bakamıyorum bile, bu yüzden gözlerimi Andrew'dan ayırmıyorum. "Bu tür şeyler genellikle bir topluluk binasında yapılmıyor mu?"

"Bazen, evet. Ve kiliseler. Ama bence tarafsız bir yer iyi olur ve eğer kendini savunma derslerini kabul ederseniz, bu bir kolaylık meselesi."

Annemizden bahsettiği için Roma'yı sikeyim. Ellerim titremeye ve terlemeye devam ediyor ve sadece buradan siktir olup gitmek istiyorum. Ama Andrew'a doğru kırılmış bir baş selamı veriyorum. "Peki. Sadece benden ne istediğini söyle."

Şimdi biraz daha dik oturuyor, bana sahip olduğunu bildiği için yüzünden heyecan okunuyor. "Sadece birkaç katlanır sandalye ve sessiz bir yer ayarlayabileceğim bir yer." Spor salonumda bunun için mükemmel bir boş alan olduğunu bildiğimden başımı sallıyorum ve o devam ediyor, "Her Salı ve Perşembe akşamı umarım?"

Bir soru gibi söylendi. Bu insanların haftada iki kez ihtiyaç duyduklarına göre tam olarak ne kadar travmatize olduklarına dair bir yorumu ısııyorum ama onun yerine başımı sallıyorum. "Tamam."

"Teşekkür ederim, Ben. Gerçekten. Bu hayatımı değiştirecek."

Ona inanmıyorum, ama yine de küçük bir gülümseme sunmaya çalışıyorum ve kardeşime hançer fırlattıktan sonra kahvemi bitirme zahmetine girmeden hızlıca vedalaşıyorum.

Rome'un umurunda değil. Bu onu hiç rahatsız etmiyor çünkü bu saçmalık için onu affedeceğimi biliyor.

Ve yapacağım.

Ama şimdi değil. Şu anda kızgın olmam gerek.

CHAPTER

Four

COLBY

I Nisan ayı için çok soğuk. Neden hep yağmur yağmak zorunda?
İnsanlar yağmurdan kurtulmak için acele etmeye çalışırken, ben dışarıda kaldırımda duruyorum, üzerimde sadece başımı örten bir kapüşon.
Oraya geri dönemem.
Bu gece olmaz.
Yüzüm acıyor. Kollarım beni tuttuğu yerden acıyor. Yan tarafım çok kötü acıyor, o piçin bana yumruk atarken kaburgamı kırdığından ve beni hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi itip kaktığından oldukça eminim.
Geri dönmeyeceğim.
Dönmeyeceğim.
Ama nereye gideceğim ki? Hiçbir şeyim yok.
Benim kimsem yok.
Bu benim tüm sefil varoluşumdan çok da farklı değil.
Ve içten içe, muhtemelen Christopher'a geri döneceğimi biliyorum çünkü o haklı. Ben hiç kimse değilim ve hiçbir şeyim yok. Dört yıl boyunca elli yaşındaki erkek arkadaşımın -tabii ona gerçekten böyle diyeceksek- bakıcı çocuğu rolünü oynadım.
Doğrusu, o sadece kaybolmuş ve amaçsızca sürüklenirken tanıştığım bir adam. Bana kalacak sıcak, güzel bir yer ve istediğim zaman kendime güzel bir şeyler alabilmem için kredi kartı veren varlıklı bir adam.
Karşılığında yapmam gereken tek şey, talep ettiğinde ona sakso çekmek ve öfkesini yumruklayarak çıkarmak istediğinde öfke nöbetlerini kabul etmektir.

Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Bir arkadaşımın kanepesinde yatarken, bir kahve dükkanında yirmi bir yaşında bir barista oldum.

Diploması olmadan alışveriş yapmak, şık partilerde tasarımcı smokinleri giymek ve Kansas City'nin merkezinde lüks bir çatı katında yaşamak.

Kendime dayanabileceğimi söyledim. Buna degeceğini.

Ama daha yirmi beş yaşında o kadar bitkinim ki, yaşadığımız plaza bölgesinden on blok ötedeki bu çok daha az kibirli bölgeye kendimi zar zor sürükleyebildim. Lokantaların ve çukurların olduğu yere. İnsanların işyerlerinin tenteleri altında enstrüman çaldığı, hem kuru kalmaya hem de birkaç dolar kazanmaya çalıştığı bir yer.

En sevdiğim kahve mekanlarından birinin karşısındaki spor salonunun ön camından içeri bakıyorum ve cama iştirilmiş bir broşürü okuyorum.

Yarı zamanlı çalışacak birini arıyorlar.

Seni istemiyorlar.

İşin ayrıntılarını okurken bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum. Temelde sadece kaltak işi yapacak birine ihtiyaçları var. Havluları yıkamak ve ekipmanları silmek. Ara sıra telefona cevap vermek ve web sitesi taleplerini takip etmek.

Bunu yapabilirim.

Gözlerim başka bir broşüre kayıyor; Salı ve Perşembe geceleri düzenlenen destek grubu ve kendini savunma derslerinden bahsediyor.

Oturup hayatımın son birkaç yılını hiç tanımadığım insanlara anlatmayı düşündükçe tüm vücudum titriyor. *Hayır. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.*

Ama bir iş?

Belki Christopher'dan kurtulmak için bir şans?

Kendimi bundan vazgeçiremeden kapıyı açıp içeri giriyorum ve yağmurun altında kapüşonumu çıkarmak yerine daha da aşağı çekmeye çalışıyorum. *Kahretsin, berbat haldeyim. Ne düşünüyordum ki ben?*

Ben kaçıp Christopher'a geri dönmeden önce, dev gibi bir adam bana doğru yaklaşıyor ve spor aletlerinin arkasından dikkatle bana yaklaşıyor. Sanki antrenmana hazırmış gibi giyinmiş, üzerinde dalgalanan kaslarının her birine yapışan, renkli dövmelerin kollarıyla kaplı şişkin, kesik kollarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan kesik, beyaz bir gömlek var.

Dar siyah eşofmanları kaslı kalın kalçalarına yapışıyor ve bacaklarının arasında sergilenmesi yasadışı olması gereken etkileyici bir şişkinlik var. Peki ben ne halt ediyorum? *Benim adım ne? Sanırım tamamen unuttum.*

Adamın sadece yapılı olması değil, yüzünün de mükemmel olması konusuna hiç girmeyeyim. Kare çene ve güzel gözler, fazlasıyla yakışıklı bir yüzde karanlık, gizemli bir ifade.

Yüce İsa. İsa. Odaklan, Colby.

Bu senin adın. Ben Colby, ve sen bakıyorsun.

"Yardım edebilir miyim? İyi misiniz?"

Kahretsin. Aynen öyle. Tren enkazı gibi görünüyorum. Dudağımın yarıldığından eminim çünkü hâlâ kan tadı alabiliyorum ve gözümün morardığından da eminim. Böyle görünmeye çok alışkınım. Böyle hissetmeye. Artık uyuşmuş durumdayım.

"Ben iyiyim. Ben sadece ..." *Konuş, Colby. Kelimeler.*

Adam orada durmuş, beni süzüyordu. Ve hiç de iyi bir şekilde değil. Gözleri acıma ve endişe gösterir bir şekilde üzerimde geziniyor. Arzu değil. Bir erkek bana bakarken alışık olduğum şekilde değil. Bu beni daha rahatlatmalı ama yapmıyor. Acımdan nefret ederim.

Nefret ediyorum.

"Yarı zamanlı bir yardımcı aradığınızı gördüm."

Buna şaşırılmış görünüyor, gözleri ilanın hala asılı olduğu kapıya kayıyor ve sonra bana doğru bir adım daha atarken bana geri dönüyor. Ve sonra, tabii ki, aptal beynim bir saat önceki travmayı hatırlıyor ve irkiliyorum.

Hareket etmeyi bırakıyor ve aslında bir adım geri atıyor. *Harika. Evet, şimdi seni işe alacağı kesin.*

"İş mi? Bu yüzden mi buradasın?"

Utandığımı hissediyorum, başımı sallarken omuzlarım öne doğru düşüyor. "Hayır. Bu çok aptalcaydı. İçeri girdiğimi unut."

Kapıya doğru yürümeye başlıyorum ama neredeyse "Hayır, bekle!" diye bağırarak beni korkutuyor. Ona döndüğümde tüm vücudum titriyor ve o bir adım daha geri çekiliyor, sakinleştirici bir hareket olduğundan emin olduğum bir şekilde iki elini önünde tutuyor. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve sonra savunmaya geçiyorum, "Beni korkutmadın. Ben iyiyim. Ben çocuk değilim."

Ellerini indiriyor ama sesini alçak tutuyor. "Biliyorum. Dışarıda yağmur yağıyor. Bardaktan boşanırcasına.

Gitmeyin. İş hakkında konuşabiliriz."

Sözlerinde duyabildiğim sempatiden nefret ediyorum. Beni bir kurban olarak görmesinden nefret ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, buraya kanlı ve kırık bir şekilde gelirken ne bekliyordum ki? Bir işe ihtiyacım var. Kendimi toparlamam ve Christopher'a geri dönmek zorunda kalmamam gerek. "Tamam."

Memnun görünüyor - en azından ciddi görünen dev bir adam ne kadar memnun olabilirse o kadar memnun - başını sallayarak büyük bir masanın bulunduğu resepsiyon alanına doğru ilerliyor. "Gidip oturalım, tamam mı?"

Burada birkaç kişi var ama bize dikkat ediyor gibi görünmüyorlar. Ben de başımı sallayarak onu büyük masanın arkasındaki iki sandalyenin olduğu yere kadar takip ediyorum. Oturduk ve bana bir pano ve bir kalem üzerinde basit görünümlü bir uygulama uzattı.

"Bunu benim için doldurabilir misin?"

Sorulara bakıyorum ama sonra tekrar onun koyu çikolata kahverengisi gözlerine dönüyorum. "Beni işe almayacaksın."

Herhangi bir surat ifadesi takınmıyor, sadece gözlerini benden ayırmıyor. "Neden yapmayayım ki?"

Homurdanıyorum çünkü cevap çok açık. "Ben bir tren enkazıyım. Bunu kim ister ki? Hiçbir becerim yok ve kelimenin tam anlamıyla kan kaybediyorum."

Yüz ifadesi biraz daha sertleşiyor, gözlerinde öfkeye benzer bir şey titreşiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Neden dayak yediğini? Ne oldu?"

"Tabii ki hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bana kısa bir baş sallama hareketi yapıyor ve sonra eliyle panoya işaret ediyor. "Şunu doldur o zaman."

Neden zahmet ettiği ya da benim neden onunla dalga geçtiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama yağmurdan kurtulmak güzel. Formu dolduruyorum ve bir süre sonra uzattığı havluyu alıyorum ama kurulanmak için kullanmıyorum. Ceketimin geri kalanı ve altımdaki kıyafetler gibi sıırıslıklam olsa da kapüşonumu indirmek istemiyorum.

Bitirdiğimde ona veriyorum. Şöyle bir baktı ve sandalyesine geri oturdu. "Colby." Adımı o derin tınıyla söylemesi tüm vücuduma istenmeyen bir ürperti yayıyor. Bunun iyi mi yoksa kötü bir his mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Zihnim kapandı ve diğer her şeyi yaptığım gibi onu da uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Evet."

"Ben Ben."

Başımı sallıyorum, buna ne diyeceğimi
bilemiyorum. "Yarın başlayabilir misin?"

"Ne?" Ona tamamen delirmiş gibi bakıyorum çünkü öyle olmalı.

"Yarın. Yarın başlayabilir misin?"

"Deli misin sen?" Ağzımdan kaçırdım.

Bu ondan küçük bir gülümseme aldı. "Belki."

Harika. Bana bir şans vermek istemesi için tamamen deli olmalı. Ama başka ne seçeneğim var ki?

CHAPTER

Five

BEN

“M Belki.” Colby cevabımı düşünüyor gibi görünüyor. Ve evet, tamamen delirmiş olabilirim ama tek düşünebildiğim bu çocuğun yağmurda dışarı çıkmasına izin veremeyeceğim. Lanet olası yağmur Altı ay önce Summer'ın o kapıdan çıkıp gitmesine izin verdiğimde.

Kalmak zorunda.

Burada bulunduğu süre boyunca kapüşonunu çıkarmadığı ve çenesini aşağıya doğru eğdiği için yüzünü pek göremiyorum ama mor bir gözü ve kanlı bir dudağı olduğunu biliyorum. Birinin ona bir tür acı verdiğini biliyorum ve ayrıca, şüphesiz, bir tür tartışma olmadan gitmesine izin veremeyeceğimi de biliyorum.

"Beni işe almak zorunda değilsin." Yere bakıyor, sesi sessiz ve kırık. "Beni neden işe alarsın ki?"

"Çünkü yardım isteyen bir ilan astım ve siz de gelip başvurdunuz." Harika bir cevap değil ama elimdeki tek cevap bu. Onu tanımıyorum. Bu işte iyi olup olmayacağını bilmiyorum. Ama hiç şüphesiz, acınmak istemediğini de biliyorum.

Bunu hissedebiliyorum. Onu işe aldığımı duymak istemiyor çünkü o kapıdan çıkıp geldiği cehenneme geri dönmesine izin veremem.

"Tamam."

İşi kabul ederken sinirli ses tonuna neredeyse sırtıtaçtım, ama her neyse. Ben buna galibiyet diyorum. Yarın burada başlayacak destek grubu ve kendini savunma dersleriyle birlikte, buralarda yardımcı olması için başka birini işe almaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Ayrıca son birkaç aydır giderek daha fazla meşgul olmaya başladık. Ve her ne sebeple olursa olsun çocuğun buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

Başvuru formunda yirmi beş yaşında ve yetişkin bir adam olduğu belirtilmesine rağmen o bir çocuk.

Yakışıklı, yıpranmış yüzündeki kayıp ifade onu daha da genç gösteriyor.

Ona ne olduğunu ve bunu ona kimin yaptığını sormak istiyorum ama sormuyorum. "Yarın geri geleceğim."

Sandalyeden kalkıp kapıya yöneliyor ama yine gitmesine izin veremiyorum. Bu sefer ayağa kalkarken sesimi daha da alçaltıyorum. "Bu gece kalabileceğin güvenli bir yer var mı?"

Sormak zorundayım. Sormak zorundayım. Bana doğru dönüyor, hâlâ başını eğik tutuyor. "İyi olacağım."

Yavaşça ona doğru yürüyorum, temkinli bir şekilde yaklaşıyorum ve onu tekrar ürkütmemeye çalışıyorum. "Neden beni takip etmiyorsun?"

Benimle tartışmasını ya da herhangi bir cevap vermesini beklemiyorum. Sadece odanın diğer tarafındaki merdivenlere doğru ilerliyorum ve arkamdan ayak seslerini duyduğumda şükrediyorum. Merdivenlerin başına geldiğimizde, küçük stüdyo dairenin kapısını iterek açıyorum. Kapı kilitli değildi ama aşağı indiğimde anahtarları onun için almayı not ediyorum.

Ben içeri giriyorum, o da peşimden geliyor, sadece bir şilte ve açık mutfaktan oluşan, arka köşeye sıkışmış küçük bir banyosu olan küçük alana bakıyor. "Fazla bir şey değil."

Bana bön bön bakıyor. Gözleri -şimdi o kadar mavi olduğunu görebiliyorum ki neredeyse mor görünüyorlar- kocaman. "Burada kalmamı mı istiyorsun?"

Tereddüt ettiğini hissediyorum ve soğukkanlı davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Kimse kullanmıyor. Boş bir oda da olabilir. İstedğin kadar kalabilirsin."

Hâlâ neredeyse dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de sol gözünün üzerindeki koyu mor morluğu ve yarılmış şiş dudağını incelemek için bir an ayırıyorum. Çok yakışıklı. Çürükler ve kan bile bu gerçeği ortadan kaldıramaz. Yüz hatları belirgin ve keskin. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun kırmızı dudaklar. Böyle bir yüzle manken bile olabilir.

Zayıf bir vücudu var ama yağmurdan sıırıslam olmuş kapüşonunun altından kaslarını görebiliyorum. Etrafındaki çıplak odaya bakarken inanamayarak başını sallıyor. "Peki fiyat tam olarak nedir?"

Gözlerini bana dikmiş, kaşları öfke gibi görünen bir şeyle çatılmış. "Fiyat yok. Benim için çalışırken burada kalabilirsin."

Tamamen yabancı birine güvenmemesini anlıyorum. Benim de güvenmem mümkün değil, bu yüzden tereddütünü anlayabiliyorum. Ama sonra beni tamamen hazırlıksız yakalıyor, sesinden zehir damlıyor. "Peki. Peki haftada kaç kez senin sikini yalamam gerekiyor?"

Şimdi, şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalışarak ona bakarken gözlerini kocaman açmış olan benim, ama şaka yapmadığını anlayabiliyorum. Hem de *hiç*. "Ne dedin? Hayır." Başından beri yakın durmamamıza rağmen ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Hiç. Hem de hiç." İki elimi de vücudumun önünde birleştiriyorum. "Her şeyden önce, ben heteroyum."

Bunun üzerine gözlerini deviriyor. "Bana oral seks teklif eden ilk 'heteroseksüel' erkek olmazdım. Ağız ağızdır, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve derin bir iç çekerek ellerimi iki yanıma koyuyorum. "Benim için değil." Bu boktan şovun üstesinden gelmeye karar veriyorum. "İkincisi, heteroseksüel olmasaydım bile, yardım karşılığında hiçbir cinsel iyilik ya da ne dersiniz deyin, talep edilmeyecekti. Ne benden ne de benim için çalışan herhangi birinden. Eğer biri sana sorun çıkarırsa, bana haber ver."

Becca, Samantha, Felix ya da Ethan'ın bu şekilde davranmasından endişe ettiğimden değil ve şu anda onlar benim diğer çalışanlarım. Ama buranın güvenli bir alan olduğunu bilmesini istiyorum. Yüzümü incelerken kaşları çatılıyor. "Benden gerçekten bir şey istemiyor musun?"

Dünyanın bu kadar çirkin olduğunu bilmek göğsümde ağır bir his yaratıyor. "Hiçbir şey. Şey," diyorum ensemin tutarak. "Burada iyi bir iş çıkarmanı istiyorum. Spor salonuna iyi bak. Ne de olsa o benim bebeğim."

Beni tekrar inceliyor, yutkunurken boğazının hareketini izliyorum ve sonra bana hızlı bir

Başını sallla. "Bunu yapabilirim."

"Tamam. Ben aşağı inip anahtarlarını alayım, sen de kapıyı kilitle. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını beklediğim kadar sert bir şekilde sallıyor ama tartışmadan aşağı inip onu yeni dairesinde bırakıyorum. Ofisimden anahtarları alıyorum ve yukarı çıkmadan önce ona uyacak birkaç spor tişörtü buluyorum ama vardiyamı devralmak için burada olan Becca'ya çarpıyorum.

"Çıkıyor musun, patron?"

Elimdeki gömlek yığınının bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Henüz değil. Birini tuttum. Birini tuttum ve üst kattaki dairede kalacaklar."

Gözleri merdivenlere kayarken şüpheli görünüyor. "Şimdiden birini mi tuttun? Bu çok hızlı oldu."

Başımı sallıyorum, ofisimin kapısını kapatıyorum ama henüz uzaklaşmıyorum. "Evet. Adı Colby. Yarın işe başlayacak."

Sokaktan dayak yemiş halde geldiğini söyleyeyim mi?

"Tamam, güzel."

Resepsiyona doğru ilerliyor ve ben de bir şeyler söylemem gerektiğine karar vererek onu takip ediyorum. "Sanırım biraz zor zamanlar geçirmiş olabilir. Kanlar içinde geldi ama bu konuda konuşmuyor."

Gözleri açılıyor ve sonra burnu düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Kanlı mı?"

"Belli ki biri onu feci şekilde dövmüş." Onu sırlıklam ve yara bere içinde kapıdan girerken ilk gördüğümde hissettiğim o bembeyaz öfke, intikam duygusuyla geri geliyor ve yumruğum elimdeki tişörtleri sıkıyor.

"Tanrım." Gözleri merdivenlere doğru kayıyor ve sonra tekrar bana takılıyor. "Tamam, ona kalabileceği güvenli bir yer verdiğine sevindim."

Ona gerçekten yardım edemeyeceğimi bilsem de başımı sallıyorum. Gerçek yardıma karşı dirençli olduğunu, ki tamam, evet, sanırım bu çoğu kişiden daha fazla anladığım bir şey. "Gidip ona anahtarları ve birkaç tişört vereceğim, sonra da bu gecelik gidiyorum. Yarın döneceğim."

"Burayı sonra kilitlerim, yarın görüşürüz."

"Eğer onu görürsen ..." Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum ve bu gece dairesinden çıkacağından da şüpheliyim ama o yine de biliyor gibi görünüyor ve bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Endişelenme, Ben. Nazik olacağım."

Yarı gülümseyip tekrar yukarı çıkıyorum. Kapı hâlâ açık ama Colby şiltenin üzerinde, başını arkaya yaslamış oturuyor. Çocuk tamamen bitkin görünüyor ve ben de olabildiğince sessiz bir şekilde, onu tamamen şaşırtmadan ona yaklaşıyorum.

"Anahtarlar bende." Bana bakmak için başını hareket ettirdi. "Ve sana birkaç gömlek getirdim. Islak kıyafetlerini çıkarmak isteyebileceğini düşündüm."

Ayağa kalkıp anahtarları ve gömlekleri benden alırken yavaşça başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Banyoda içinde havlu ve birkaç battaniye olan bir dolap var. Fazla bir şey değil ve bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin. Buradan çok uzakta yaşıyorum."

"Teşekkür ederim." Sesi de en az kendisi kadar yorgun görünüyor ve yüzüne doğru başımı sallıyorum.

"Bunu temizlemek için yardıma ihtiyacın var mı? Ya da kontrol için seni hastaneye götürebilir miyim?" "Hayır, ben iyiyim." demeden önce cevabı biliyorum.

"Tamam." İçimdeki duyguyu -onu burada yalnız bırakmak istemediğimi- açıklayamıyorum ama artık kalmam için bir neden yok. "Yarın görüşürüz o zaman."

"Teşekkür ederim."

Sonunda ayaklarımı hareket ettirerek kapıya yöneliyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve merdivenlerden inmeden önce kilit sesini duymayı bekliyorum. Yardıma gelen Becca'ya el sallayarak veda ediyorum.

ve eve yürümek için spor salonundan ayrılın.

Dairenin arka tarafta ayrı bir çıkışı var ama onun da kilitli olduğunu biliyorum. Yine de, karanlık ve yağmurlu gecede evime doğru yürürken içimdeki endişeyle savaşıyorum.

Umarım bu gece güvendedir.

CHAPTER

Six

COLBY

I Ertesi sabah uyanıyorum ve kemiklerimde hissettiğim ağrıya ve işeme ihtiyacıma rağmen hareket etmiyorum. Hiçbir kasımı hareket ettiremiyorum. Orada öylece yatıyor ve yüksek tavana bakıyorum. stüdyo daire.

Telefonumu kontrol etmedim. Çatı katından ayrılmadan önce kapattım ve bir daha da açmadım. Christopher parasını ödüyor ve şüphesiz bütün gece patlatıyor, geçmişte hep yaptığım gibi koşarak ona geri dönmemi bekliyor.

Ama ben bittim.

Gerçekten ve gerçekten bittim.

Çoğu insanın bana inanmayacağını biliyorum ve bu sorun değil, ama onu sadece parası ve kalacak yeri için kullanmıyordum. Bana -onun yarı yaşında ve şüphesiz kol şekeri olarak kullanılıyorum-baktıklarını ve *servet avcısı* olduğumu düşündüklerini biliyorum. Ama bundan biraz daha fazlası vardı.

Başlangıçta bana hissettirdikleri hoşuma gitmişti, sanki dünyanın yükünü benim için geniş omuzlarına alacakmış ve endişelenmem gereken hiçbir şey olmayacakmış gibi. Kirayı değil. Faturalarımı nasıl ödeyeceğimi değil. Beni giydirir, nerede ve ne zaman olmam gerektiğini söylerdi.

Uzun zamandır uğraştığım tüm endişelerimi benden aldı.

Ve evet. Kulağa acınası geldiğini biliyorum. Öyle olsun. Acınacak haldeyim ama bir süreliğine hiçbir şey için endişelenmemek çok güzeldi. Ama sonra, bazı özgürlüklerimi geri almak istemeye başladım. Fikirlerimi dile getirmeye. İşte o zaman her şey cehenneme döndü.

Kişiliğinin çirkin tarafının ortaya çıkmasına izin verdiğinde, nelerden vazgeçtiğimi fark ettim. O dünyanın yükünü üstlenmiş olabilirdi ama bu beni çok hafif bırakmıştı. Hayatımda hiçbir söz hakkım yoktu. Bana ne giyeceğimi söylüyordu. Ne zaman sevişeceğimizi. Ne zaman yatacağımı.

Kendi hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu ve bu çok fazlaydı. Ve karşı koyduğumda, işte o zaman

yumrukları ortaya çıktı. Ondan çirkin, nefret dolu sözler döküldüğünde, sadece bedenim değil zihnim de sert bir dayak yiyordu.

Yeni patronumun karşılığında hiçbir şey istemediğine hâlâ inanamıyorum. Evet, heteroseksüel olduğunu söylüyor ama benim tecrübelerime göre herkes sizden bir şey ister. *Bana bir iş ve kalacak bir yer verip benden nasıl bir şey istemez?*

Hiç mantıklı değil.

Sonunda vücudumu dik durmaya zorluyorum ve yan tarafıma yayılan acıyla irkiliyorum. Çıplak kaburgalarımı bakıyorum ve oradaki çirkin koyu mor çürükleri görüyorum. Kırık olduklarını sanmıyorum ama çok acıyorlar. Ayağa kalkıyorum, üzerimde hiçbir şey yok çünkü dün gece duş çubuğunda kurutmak için tüm kıyafetlerimi çıkarmıştım.

Yorgun ve ağırlı kaslarım yüzünden hareketlerim yavaşlayarak banyoya gidiyorum ve hızlıca işedikten sonra yüzüme dikkatlice su sıçratarak hayatım olan bu kötü rüyadan uyanmaya çalışıyorum. *Olmadı.*

Yansımama bakıyorum, gözümün etrafındaki morluklardan, çatlamış ve yarılmış dudağımdan nefret ediyorum. Dün gece yatmadan önce üzerime bulaşan kanı yıkamıştım ama bu sabah hâlâ daha kötü görünüyorum. Hâlâ nemli olan ama dün geceki kadar sıırıslıkla olmayan kot pantolonumu alıp üzerime geçiriyorum ve dün giydiğim boxer külottan vazgeçip şilteye doğru yürüyorum.

Ben'in dün gece getirdiği Price Gym tişörtlerinden birini alıyorum -ruh halime uyması için siyah bir tane seçiyorum- ve dikkatlice başımın üzerine geçiriyorum, ama hala çok acıyor.

Her şey acıtıyor.

Midem gurulduyor, bana dün öğleden beri bir şey yemediğimi ve hiç param olmadığını hatırlatıyor. Hiç param yok. Eminim Christopher ben sürünerek dönene kadar kartımı dondurmıştır, her zaman yaptığı gibi. Nakitim de yok.

Hiçbir şey.

Ama geri dönmeyeceğim.

Bunun yerine, kendimi bu sabah kalabalık olan, etrafta koşuşturan, egzersiz yapan ve tanıdıkları insanlarla sohbet etmek için duran bir sürü insanın bulunduğu spor salonuna gitmeye zorluyorum.

Bir yanım hemen daireye geri koşmak istiyor, ama bunu yapamadan Ben odanın diğer ucundan gözüme çarpıyor. Masanın arkasında oturmuyor, onunki gibi bir vücuda böyle bir şey yaptıramazsınız. Hayır, ağırlıkların yanında, şu anda şişkin pazularından birini kıvrıyor, damarları gergin. Bu görüntü neredeyse beynime kısa devre yaptırıyor ve muhtemelen benim tüm vücudumu zerre kadar çaba harcamadan kıvrabileceğini düşünüyor.

Ona doğru ilerlerken bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum. "Günaydın."

Ağırlığı bırakıp bana doğru yöneldiğinde, terden sıırıslıkla olmuş bir halde orada öylece aptalca durup onu süzüyorum; misk gibi kokusu bana doğru yayılıyor. Bunun bir caydırıcı olmasını ne kadar istesem de, bu sadece anı yoğunlaştırıyor.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum, gözlerindeki endişeli bakış karşısında çenem geriliyor. "Ben iyiyim."

Gözleri üzerimde geziniyor, beni içine alıyor ve içime yine o nefret ettiğim savunmasızlık hissini gönderiyor ama benimle tartışmıyor ya da bana yalancı demiyor. "Güzel." Bir havlu kapıyor ve yüzünü siliyor. "Sana etrafı göstereyim."

Aptalca başımı sallıyorum ve tüm ekipmanları gösterip spor salonunun çalışma saatlerini gözden geçirirken onu takip ediyorum. Görünüşe göre, sabah dörtte açılıp gece yarısına kadar açıklarmış. *Neden kapatıyorlar ki? Bilmiyorum.*

Ama ben öyle demiyorum.

Her türden insan olduğunu ve egzersiz programlarını kendi yaşamlarına uydurmak istediklerini açıklıyor.

Ona sormama gerek kalmadan ellerinden gelen en iyi şekilde yaşıyorlar. Benimle birlikte üyeliklerin ve günlük geçişlerin üzerinden geçiyor ve ardından bana bilgisayar sistemini gösteriyor. Her şey oldukça açıklayıcı.

Ayrıca bana havluları yıkayacağım çamaşır odasını gösteriyor ve burayı kişisel kullanımım için de kullanabileceğimi söylüyor. "Kıyafetim olsaydı harika olurdu."

Kahretsin, yine o acıyan bakış. Bunu neden söyledim ki?

"Kıyafetlerimi getireyim," diyorum aptalca ve onun sadece beni daha yakından izlediğini fark ediyorum, karanlık gözleri beni inceliyor.

Ben.

"Bugün başlıyorsun ama bu birkaç saat bekleyebilir. Sana her Cuma ödeme yapacağım.

Başlaman için sana bir avans vereceğim."

"Ne?" Bu kadar güzel bir şey yapmasına karşılık kızgın görüldüğümü biliyorum ama hayırseverlik istemiyorum. "Hayır. Cumaya kadar iyiyim."

"Hayır." Ses tonundaki sertlik, yaşadıklarımın sonra belki de olması gerektiği gibi beni korkutmuyor. Ama beni kızdırmıyor da. Bana hissettirdiklerini nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır. Şorta ihtiyacın var. Kot pantolon spor salonu için biraz saçma ve sanırım biraz yiyeceğe de ihtiyacın var. Buzdolabında hiçbir şey yok."

Ona avansını kışına sokmasını söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Kendime yardım etmekten başka bir şey yapmadığını hatırlatıyorum ve birkaç blok ötedeki bir mağazaya yürümeden önce teklif ettiği iki yüz doları alıyorum.

Spor salonuna geri dönmeden önce birkaç çift şort ve ucuz bir yiyecek alıyorum. Geri döndüğümde Ben, muhtemelen benim yaşlarımda olduğunu söyleyebileceğim, atlet ve şort giymiş yakışıklı bir adamla konuşuyordu. Vücudu Ben'inki kadar çirkin değil ama yine de işinde spor yaparak çok zaman geçirdiği belli oluyor.

"Hey, ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Ben soruyor, ben de plastik alışveriş poşetlerini kaldırarak başımı sallıyorum. "Evet. Teşekkür ederim."

Yapabildiği tek şey olduğunu düşündüğüm küçük bir yarım gülümseme sunuyor ve elini adamın omzuna koyuyor. "Bu Ethan. Ethan, bu Colby, yeni elemanımız."

Adam elini uzatıyor, parlak beyaz bir gülümsemeyle beni selamlıyor ve görünüşünden ürkmüyor. Tahmin etmem gerekirse, Ben ona önceden haber vermişti. Elini temkinli bir şekilde sıkıyorum ve ona enerjimin yetmediği hızlı bir selam veriyorum.

"Tekrar teşekkürler, Ben." Tam merdivenlere yönelmişim ki kapı açıldı ve içeriye üniformalı bir polisin girdiğini gördüm. Neden tüm vücudum gerildi, tam olarak söyleyemem ama belki de Christopher'ın cebinde birkaç polis memuru olduğundan kuşku duymadığım içindir.

"Neden buradasın?" Ben'in derin sesi kötülükle dolu ama aynı zamanda tanıdık geliyor, bu polisi tanıyor olabileceğini söylüyor.

"Lokantadan beri konuşmadık," diyor polis. Saç ve göz renginin Ben'inkiyle neredeyse aynı olduğunu fark ediyorum, ancak Ben'in üzerinde yaklaşık yirmi kilo kas olduğunu söyleyebilirim, yine de polis hala cehennem gibi fit.

Yine de aralarında bir ilişki olmalı. Neredeyse ikiz gibi görünüyorlar. "Andrew'la konuştum. Aracıya gerçekten gerek yoktu."

Polis buna homurdanır ve ukala bir sırtışla gözlerini devirir. "Benimle tekrar konuşacaksın, küçük kardeşim."

Biliyordum.

Orada durmuş aptal aptal bakıyordum ki polisin gözleri bana kaydı, sağ kaşını kaldırdı ve ilgiyle kardeşine döndü. "Bu kim?"

Ben sıkıntıyla ofluyor. "Bu Colby. Yeni işe alındı. Endişelenmene gerek yok." Polis bakışlarını bana çeviriyor ve bana doğru yürüyor, rahat edemeyeceğim kadar yakın. Ben kardeşine doğru ilerleyip bir elini göğsüne bastırarak onu uzak tutarken bir adım geri çekiliyorum. "Geri çekil."

Kardeşi teslim olmak için bir elini kaldırdı, kafası karışmış görünüyordu. "Sadece kendimi tanıtacaktım." Ben ona uyarıcı bir bakış atar ama elini çekmez. "Çekme."

Polis derin bir iç çekip olduğu yerde kalarak bana bakmadan önce bir tür sessiz alışverişte bulunuyorlar. "Ben Memur Roman Price." Ben'e doğru başını salladı. "Bu adamın kardeşi."

"Bunu anladım. Colby." Sesimin titremesini engellemeye çalışarak söylüyorum. "Colby ne?"

"İşte bu kadar. Dur," diye araya giriyor Ben ve sonra bana dönüyor. "Dairene gidebilirsin. Onun için endişelenme."

Gözleri nazik ve kaçma fırsatını kaçırmıyorum, merdivenlerden daireme uçuyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Polisleri sevmem.

Gerçekten kimseden hoşlanmıyorum.

Birinin beni geçmişim hakkında konuşmaya zorlaması isteyeceğim son şey.

CHAPTER Seven

BEN

Rome, peşini bırakmayacağını bildiğim bir merakla Colby'nin peşinden bakıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, tek kaşı soru sorar gibi kalkıyor ve haklı olduğumu anlıyorum. "Ne?" "Ne?" Neredeyse eğlenmiş gibi görünüyor, ama içinde bir parça kızgınlık da var. Güzel. Bu ikimizi de yapar. Burada ne işi var bilmiyorum ama olmasını da istemiyorum. "Evet, ne? Sen neden buradasın?" Başını bana doğru sallıyor, dudaklarında bir sırıtiş beliriyor ve önce merdivenlere sonra da tekrar bana bakıyor. "Birini mi tuttun? Ne kiraladım? Sokaktan birini mi?" Kızgınlık sel gibi içime akıyor ve ona, evet ... tam da bunu yaptığımı itiraf etmek istemiyorum çünkü şimdiden kendini çok beğenmiş görünüyor. "Onun bir işe, benim de yardıma ihtiyacım vardı." "Soyadını bile biliyor musun?" "Ben biliyorum." Doğrudan göğsünü işaret ediyorum. "Buna gerek yok." Bunun üzerine gözlerini deviriyor, şaşkın şaşkın bakıyor. "Hiç tanımadığın birini işe almadan önce geçmişini araştırmamı istemedin mi? Tanrım, ya tehlikeliyse?" Saçmalıyor ama neyse ki salondaki diğer herkes atışmalarımıza alışkın ve bizi pek dikkate almıyor. Resepsiyona geri dönüyorum ama tabii ki kardeşim de beni takip ediyor. "Ben." "Roman." Ona bir bakış attım ama irkilmedi. Ve geri de çekilmiyor. "O bir suçlu olabilir." "O değil." Merdivenleri işaret ederken elini kaldırıyor. "Cehenneme kadar yolu var." "Aynen öyle." Kardeşime ters ters bakıyorum, hayatıma karışmasından bıktım ama bunu neden yaptığını biliyorum. I

Suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyorum. O gün orada olmadığı için suçluluk duyuyor. Mümkün olan en kısa sürede o evden defolup gittiği ve olabildiğince uzak durduğu için duyduğu suçluluk. Kendini kötü hissetmemesi gereken pek çok şey için suçluluk duyuyor. Benimle arasında iki yıl bile yok. "Yardıma ihtiyacı var. Belli ki biri onu incitmiş. Ve bir işe ihtiyacı var."

"Görünüş aldatıcı olabilir. Belki de ona bunu yapan her kimse tehlikelidir ve onu aramak için buraya gelecektir."

Masanın karşı tarafında durup ellerimi düz yüzeye koyuyorum ve kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum. "Onlara meydan okuyorum."

Beni inceliyor ve sonra iç geçiriyor. "Bir bakayım."

"Hayır. Ondan uzak dur, Rome. Ciddiyim." Colby'ye karşı hissettiğim korumacılığı açıklayamıyorum ama bunun bir önemi yok. Bu his iliklerime kadar işlemiş durumda ve kimsenin, kardeşimin bile ona zarar vermesini istemiyorum.

Elini benimkine çok benzeyen siyah saçlarında gezdiriyor, belli ki sinirli. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum, Ben."

"Ben iyiyim. Artık çocuk değilim, yakınından bile geçmiyorum." Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Bana neden burada olduğunu söyle."

Masanın diğer tarafına geçer -her zamanki gibi sahibini tanıma ayrıcalığını çok ileri götürür ve sandalyeye oturur. "Adamı bulduk."

Yanına oturdum. "Hangi adam?"

Tamamen ciddi görünüyor, kesinlikle polis modunda. "Summer'a saldıran adam."

O geceyi tekrar düşününce tüm vücudum geriliyor. Ellerim kalçalarımın üzerinde kenetleniyor. "İyi iş çıkardınız. Adamın tüm bilgileri size verildiği halde sadece altı ayınızı aldı."

"Siktir git." Bu sözlerde hiç zehir yok ve kardeşimin oldukça yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Yıpranmış ve stresli. "Kimliğini tespit etmek kolaydı ama izini sürmek o kadar kolay değildi. Neredeyse her yerde nakit para kullanıyordu ve sağlam bir ikametgâhı yoktu."

"Neden o?" Sesimin titrek çıkmasından nefret ediyorum, sanki içimde gerçekten bir çocuk varmış gibi.

"Buna kimse cevap veremez." Sesi sert ve ciddi bir tona büründü, paniklediğimde beni sakinleştirmek için yıllarca güvendiğim ses tonuna.

"Evet. İyi iş çıkardın. Suçlanacak mı?"

Çenesi gergin bir şekilde başını salladı. "Evet. Summer suç duyurusunda bulunuyor ve ..."

Durdu. Sanki her şeyi berbat etmiş gibi başka tarafa bakıyor. "Ve ne?"

Bana dönüp bakıyor ve elini tekrar saçlarının arasında gezdiriyor. "Şu kızla çıkıyor... uh..."

"Summer çıkıyor mu?" Soruyorum, şaşıyorum ama bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Muhtemelen üzüldüğüm kadar değil

Öyle olmalı. Ama Roma oldukça sarsılmış görünüyor.

"Evet, sanırım etkileyici bir adam. Bilmiyorum. Her neyse, konuşmayı o devraldı. Halledilmesini istediğini söyledi. Hayatına geri dönmesi gerektiğini söyledi." Boynunun arkasını kavıyor ve sandalyeye yaslanıyor. "John'a göre çok tuhaftı." Summer'ın davasından John'u sorumlu tuttuklarını biliyorum ve Rome'la arkadaş oldukları için onu bilgilendiriyordu.

"Garip mi?"

"Evet. Sanki onu ezelden beri tanıyormuş gibi davranıyordu. John onun gerçek bir dallama olduğunu söyledi."

Kıskançlığın devreye girmesini bekliyorum. Summer'ın yeni biriyle birlikte olmasını. Kardeşimin düşündüğünden emin olduğum şey yüzünden - Summer bu adamı biz ayrılmadan çok önce tanıyordu. Ama tek hissettiğim uyuşmuşluk.

Bugünlerde böyle hissetmekte oldukça iyiyim.

"Onu yakaladığınıza sevindim. Bunun başka kimsenin başına gelmesini istemiyorum."

Beni çok yakından inceliyor, sanki patlamamı bekliyormuş gibi. Ama ayağa kalkıyorum ve arkamdaki ilan panosundan bir broşür alıp göğsüne doğru itiyorum. "Bu gece bu boka geliyor musun?" El ilanına bakarak sırtıyor. "Umut Kıvılcımı mı? Gerçekten mi?" Bu isim karşısında gözlerimi deviriyorum. "Lanet olası Andrew. Her zaman kitlelere ilham vermeye çalışıyor." "Kulağa lanet olası bir tarikat gibi geliyor." "Öyle değil mi?" Bu akşamki travma destek toplantısının yapılacağı odaya doğru ilerliyorum ve Rome da beni takip ediyor.

"Hâlâ terapiye inanmıyor musun?"

Omuz silkiyorum, çünkü Andrew'dan hoşlanıyorum ve insanlara yardım etmek istediğini biliyorum - o kanayan bir kalp, o biri - ama bok hakkında konuşmanın herhangi bir miktarının sizi gerçekten iyileştirebileceğini sanmıyorum.

"Bilmiyorum. Ama ben katılımcı değilim. Sadece ev sahibiyim."

İlanı tekrar inceliyor ve sonra omzunu kaldırıyor. "Yardımcı olabilir."

"Travma geçirmiyorum. Bu sadece hayat, Rome." Ve ben gerçekten ama gerçekten hayatımız hakkında konuşmak istemiyorum. "Ama öyle değil ve sen de bunu biliyorsun. Gördüğün bok-" Hemen sözünü kestim, "Sen bir polissin. Her gün çarpık şeyler görüyorsun. Belki de terapiye ihtiyacın vardır."

Düşündüğüm gibi tartışmıyor, onun yerine gözleri odanın içinde sessiz bir gezintiye çıkıyor. "Evet. Belki."

"Ne?" Ona baktım, irkildim. Terapi yapmıyoruz. Konuşmuyoruz.

Kardeşime ne oluyor böyle?

"Gitmem gerek." Ne soruma ne de yaşadığım şoka cevap veriyor. "Yine de toplantıdan önce döneceğim, böylece dersimizin üzerinden geçebiliriz."

Başımı sallıyorum, hala bir boktan bahsetmeyi deneyebileceğini itiraf etmesinin içinde kaybolmuş gibiyim. Ve beni öylece şaşkınlığımla baş başa bıraktı.

Tanrım, Andrew, Price kardeşlerden birinin açılmasını sağlayabilirse o kadar iyi olabilir. Ama bu olmayacak.

CHAPTER Eight

COLBY

“G iyi bir ilk gün mü?” Arkamdan gelen Ben’in derin sesiyle tüm vücudum aydınlanıyor. Beni ürkütüyor ama aynı zamanda sesi beni rahatlatıyor.

Bu da ne demek oluyor?

Dar siyah bir atlet ve turuncu spor şortu giymiş olan patronumla yüzleşmek için dönüyorum. Saçları yoğun bir egzersizden dolayı nemli, çünkü ter kıyafetlerinin üzerine yapışmasına neden oluyor.

Tanrım, bu onun daimi durumu mu?

Eğer öyleyse, burada uzun süre kalabileceğimi sanmıyorum.

"Evet. Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ama dişlerini gösterecek kadar değil. Bir havlu alıp alnını kuruluyor. Gözlerim uygunsuz bir şekilde sergilenen şişkin kol kaslarına odaklanıyor. Gerçekten kendimi toparlamam gerekiyor.

Dokunulmak istesem bile -ki istemiyorum- beni bir kurban olarak görüyor, ellerini ya da başka bir şeyini sürmek isteyeceği biri olarak değil. Benim sorunum ne bilmiyorum. Gözlerimi kapattığımda Christopher'ı görüyorum. Onun iğrenç, nefret dolu ellerini üzerimde hissediyorum. Ama Ben'e ve oradaki iyiliğe baktığımda, sanki kendimi ona kaptırıyorum. Christopher'la hissettiğim sakatlayıcı, ürkütücü korkudan başka bir şey hissetmek istemeye. Öfke ve acı. Utanç.

Tutunacak iyi bir şey istiyorum.

Ve bu tamamen saçmalık.

Havluyu boynuna kadar indirip sarkıtıyor ve iki ucundan tutuyor. "Bugün iyi iş çıkardın."

Çünkü bu işi herkes yapabilir.

Başımı sallamakla yetiniyorum ama kapının açıldığını duyup polisi, yani kardeşini gördüğümde hızla Ben'in yanına gidiyorum.

-Tanımadığım iyi giyimli bir adamla kapıdan içeri giriyor. İkisi de gülümsüyordu.

Benim için fazla neşeli ve henüz tanımadığım adam bana doğru fazla beyaz, fazla mutlu bir gülümseme gönderiyor.

Görünüşe göre buradaki herkes yakışıklı.

Yeni yabancı da bir istisna değil. Price kardeşlere kıyasla daha küçük görünüyor, ama aslında boyunun daha ortalama olduğunu söyleyebilirim. Aşırı uzun değil. Gerçi kısa değil ve düğmeli gömleğinin ve güzel pantolonunun altında biraz kas var ama hantal değil. Siyah çerçeveli bir gözlük takıyor ve bana elini uzatırken sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. "Sen Colby olmalısın. Ben de Andrew."

Elini sıkmak için bir hamle yapmadım. Tüm vücudum donmuş ve tetikte, bu adamın benim için bir tehdit olduğunu düşündüğümünden değil. Ama bunu açıklayamıyorum. Bir an beni inceliyor ve sonra beni sarsan nazik bir ifadeyle elini bırakıyor.

Andrew'a hitap ederken Ben'in sesi omuzlarıma sarılmış sıcak bir battaniye gibi. "Erkencisin." Bana döndü. "Bu Andrew. Kendisi bir terapist ve buradaki yeni travma destek grubunu yönetecek."

El ilanından. Bir araya getirdim ama hala ne vücudumu ne de ağzımı çalıştırabiliyorum.

Polisin gözleri de sinir bozucu, araştırmacı bir şekilde üzerimde ve tek düşünebildiğim buradan gitmek istediğim. "Bize katılmalısın."

Tonu nötr ama yine de yakaladığım sessiz bir emir. "O bir çalışan," diyor Ben benim yerime.

"Yani?" Kardeşinin kaşları meydan okurcasına kalkıyor ve sonunda benden Ben'e kayıyor.

"Yani." Ben geri adım atmıyor. "O buraya bir iş yapmak için geldi. Senin küçük tarikatına katılmak için değil."

Terapist buna sinirleniyor, omuzları dikleşiyor ama sesi sakın kalıyor. "Ben, bu bir tarikat değil. İnsanlara yardım etmek için buradayız."

"Gelmiş geçmiş tüm tarikat liderleri böyle der," diye araya giriyor Roman adlı polis ve kimin tarafında olduğunu gerçekten anlayamıyorum.

üzerinde.

Andrew polisi yanından dürtüyor. Şakacı ve arkadaş oldukları her hallerinden belli. "I

Sana bu saçmalığı kesmeni söylemiştim." Andrew daha profesyonel ve her nasılsa daha sakın bir tavırla bana dönerek, "İstersen bize katılabilirsin," derken Roman hiç etkilenmiyor. Roman ve Ben kıs kıs gülerken Andrew gözlerini deviriyor. "Tanrı aşkına. Bize terapi seansı için katılın, tarikat için değil, sizi pislikler."

Şimdi iki adam da sırtıyor ve Ben'in gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunu fark etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hayır. Teşekkür ederim." Sonunda sesimi yeniden buldum.

Andrew'un bakışları yüzümde -çürüklerin ve yarılmış dudağın üzerinden- beni analiz ediyor. "Tamam. Her Salı ve Perşembe burada olacağız. Tek kelime etmene bile gerek yok. Oturup dinleyebilirsin. Sadece olabilirsin."

Kestirmeden başımı sallıyorum ama hiçbir şey taahhüt etmiyorum. Terapiye ihtiyacım yok. Yaşadıklarım benim hatamdı. Süslü, parlak şeyler istedim ve bunun için para ödedim.

Farkındayım.

Kendi aptallığım ve açgözlülüğüm için terapinin ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Siz gidip hazırlanın. Benim eve gidip hızlıca bir duş almam gerekiyor," diye Ben kardeşini ve Andrew'u yönlendirir, onlar da şaşırtıcı bir şekilde itaat ederek Ben'in işaret ettiği boş odaya doğru giderler. "İyi misin?"

Benimle konuştuğunu fark ediyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. "Evet. Ben iyiyim. Neden?"

Beni yakından incelediğinde, biraz önce Andrew ve Roman'a yaptığım gibi kaçma isteği duymuyorum. Bu da başlı başına sinir bozucu. Çünkü neden olmasın? Kimsenin ruhumun derinliklerine inmesini istemiyorum. "Çok fazla olabileceklerini biliyorum ama iyi niyetli olduklarına söz veriyorum."

Onu tanımiyorum.

Ona güvenmemeliyim.

Ama güveniyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Terapistleri ya da polisleri pek sevmem," diye aptalca itiraf ediyorum ama Ben sadece gülüyor. "Ben de sevmem."

Bu benden küçük bir gülümseme alıyor. Dudaklarımın hareketine odaklanmış gibi görünüyor, gözleri oraya kilitlenmiş, karnımın alt kısmına aptalca bir çarpıntı veriyor.

Hayır, Colby.

Boğazını temizliyor ve gözleri ağızımdan gözlerime doğru fırlıyor. "Tamam. Duş almam lazım ki başladıklarında burada olabileyim. Sen iyi olacak mısın?"

Spor salonuna bakıyorum. Şu anda burada sadece birkaç kişi spor yapıyor ve Ethan da resepsiyonda. "İyi olacağım."

Başını sallarken dudakları yine o çok güzel gülümsemesine dönüşüyor ve iri, etli eli nazikçe omzuma iniyor. "Güzel. Hemen döneceğim."

Omzumu hafifçe sıkıyor ve ben de kendimi toparlamak için gözlerimi kapatmaya zorluyorum. Christopher beni öylece unutmayacak. Beni bulmaya çalışacak. Ben berbat bir haldeyim ve bu adam heteroseksüel.

Ona aşık olamam.

Onu tanımıyorum bile.

CHAPTER Nine

BEN

A Hızlı bir düşün ardından bir çift jogger ve yeni bir atlet giyerek karımla paylaştığım evden spor salonuna geri dönüyorum. Burada her şeyle birlikte yaşamının garip olacağını düşünürsünüz. Eşyaları gitti, ama yanında götürdüğü mobilyaları değiştirdim - ki bunlar çok fazla değildi. Çoğunlukla, eskiden eşyalarının hakim olduğu dolapta asılı olan kıyafetlerinin yokluğunu fark ediyorum.

Ama hissettiğim özlem değil. Acı bile değil.

Hiçbir şey yok. Yanılmıyordu. Bir zamanlar her ne idiysek, o bir çıkış istediğinde hemen hemen hiçbir şeye dönüşmüştü.

Spor salonuma geri dönüyorum ve gözlerim hemen ön taraftaki ekipmanları temizlemekle meşgul olan Colby'yi buluyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve işine geri dönmeden önce başımı sallıyorum. Toplantıdan mümkün olduğunca uzakta olmak istediği için onu suçlamıyorum.

Hiç şüphesiz Roman, Colby hakkında bildiği her şeyi Andrew'a anlatmıştır ve Andrew tam bir düzeltme modundadır.

Ama bu onun işi değil. *Colby benim.*

Birkaç dakika sonra toplantının başlayacağı odaya doğru yürürken bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum. Colby belli ki benim değil. Kastettiğim bu değildi.

Demek istediğim . . .

Aslında ne demek istediğimi bilmiyorum.

"Daha iyi misin?" Andrew ve onun sandalyeleri kurduğunu görmek için içeri girdiğimde kardeşimin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Bir tarikatın başlangıcının parçası olmak üzereyim. Gerçekten ne kadar iyi olabilirim?" Açmak ve kurmak için bir sandalye kaparak söylüyorum.

Andrew başını sallayarak bizden bıkmış görünüyor. "Bu saçmalığı kesmeniz gerekiyor. Umut Kuvvetsiz bir destek grubu için iyi bir isim. Hayatta kalmak için umuda ihtiyaçları var."

"Umut tehlikelidir." Bunu çok iyi biliyorum. Babamın aşırı dozdan ölmesini ve gezegeni sonsuza dek terk etmesini umuyordum. Umarım birileri kardeşimin ve benim okulda sık sık yaşadığımız morluklar hakkında bir şeyler söyler. Umarım annem temizlenir ve bizi ondan uzaklaştırır.

Umut sakatlayıcı olabilir.

"Öyle olmak zorunda değil." Andrew'un bakışları yumuşak ve dikkatlidir.

Sanki zihnim korkunç çocukluğuma geri dönmemiş ve bedenimden sürünerek çıkmak istemiyordum gibi davranmaya çalışıyorum. Annemiz öldükten sonra Roman'la beni terapiye götürmeye çalıştılar ve pek iyi gitmedi. İkimiz de konuşmak istemedik. Reddettik ve sonunda pes ettiler.

Ama bununla kendi yöntemlerimizle başa çıktık. O şeyler geçmişte kaldı. Gülümsemeye zorluyorum ama bu ikisini de kandırmıyor. Neyse ki onlar daha fazla derine inmeden, ağır bir palto giymiş ince bir kadın

-April için çok ağır olan yırtık pırtık bir kot pantolonla temkinli adımlarla odaya girdi. "Burası Umut Kıvılcımı'nın olduğu yer mi?"

Sesi titrek, kırılgan ve korkmuş görünüyor. Neyse ki Andrew'un başarılı olduğu yer burası. Ona yaklaşıyor ama çok yaklaşıyor ve sesini sakın ama güvende hissetmesini sağlayacak kadar yüksek tutuyor. "Evet. Ben Andrew." Kadın yavaşça başını sallar, gözleri odanın içinde gezinir ama adını söylemez. Andrew burnunu sokmaz. "İstedğin yere oturabilirsin. Paltonuzu alabilir miyim?"

Bir adım geri atıyor, fermuarla üst kısmın birleştiği yerde monta tutunuyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Andrew yatıştırıcı bir geri adım atar ve sıcak bir gülümsemeyle başını sallar. "Tamam. Hiç sorun değil. Burası biraz soğuk oluyor."

Kadın hâlâ tereddütlü ama bir sandalyeye doğru yürüyor ve hâlâ paltosuna tutunarak oturuyor. "Çok iyi," diyorum Roman'a. O da hızlıca başını sallayıp onayladıktan sonra elimdekileri bitirmeme yardım ediyor.

Kurulum. Andrew toplantı ve kendisi hakkında hızlı bir giriş yaparak toplantıyı başlatmadan önce, toplamda beş kişi içeri giriyor.

Roman ve ben toplantıya dadanmış sürüngeçenler gibi görünmemek için birer sandalye çekiyoruz - en azından ben öyle yapıyorum. Tamamen yabancı olan bu insanların hikâyelerini dinlerken kardeşimi okuyamıyorum.

Hepsinin farklı hikâyeleri var. Hepsi benzer tepkiler veriyor. Sessiz. Emin değiller. Bir parça giysiye ya da sandalyelerin metalini tutuyor. Pek konuşmuyorlar. Çoğunlukla Andrew'un travma ve açılmanın nasıl yardımcı olabileceği hakkındaki konuşmasını dinliyorlardı.

Başımıza gelenleri değiştiremeyiz ama bunlara nasıl tepki verdiğimiz bambaşka bir hikaye. İtiraf etmeliyim ki, ben bile onun psikoloji saçmalıklarından biraz etkilendim. Yani inanmıyorum ama bazıları mantıklı geliyor.

Ethan'ı göz ucuyla fark ediyorum ve neredeyse bilinçsizce toplantıya doğru yöneldiğini görüyorum ve kapı aralığına eğilip adamlardan birinin anlattığı hikâyeye tutunuyor. Özellikle bu adam bir araba kazasından sağ kurtulmuş, enkazda bacağını kaybetmiş.

Ethan yeterince arkadaş canlısı ama sessiz biri, burada sadece birkaç aydır çalışıyor. Onun hakkında bildiğim tek şey bir yıl önce bir araba kazası geçirdiği, ancak bunun ayrıntılarına girmedim. Bana bundan bahsetmesinin tek nedeni arabaya binmeyi reddetmesi ve spor salonunun en yakın arkadaşıyla birlikte yaşadığı apartmana yeterince yakın olduğunu, böylece işe yürüyerek gidebileceğini söylemesi. Üniversite öğrencisi olduğunu da biliyorum.

Kampüs de yürüyerek gidilebilecek kadar yakın.

Yabancıardan oluşan çembere cansız bir şekilde bakıyor ama katılmak için hareket etmiyor. Andrew'un kapının yanında onun hareketlerini izlediğini görüyorum ama o tek kelime etmiyor. Ethan'ı

katılmaya davet etmiyor ya da özel bir toplantıyı dinlediği için onu azarlamıyor. Sadece dikkatle dinlemeye devam ediyor ve o zaman Colby'yi de fark ediyorum.

Kapıdan uzakta ama dinlediğini biliyorum.

Belki de kapıyı kapatmalıydık ama Andrew gerektiği kadar çok insanı içeri davet etmek istedi. Adam kimseyi gerçekten kurtaramadığında kalbi kırılacak. Ama ben kimim ki onu durdurayım?

Yine de Colby'nin mavi -neredeyse mor- gözlerinden kendimi alamıyorum. Gözlerinin üstündeki morluklar hâlâ koyu ve çürük. Adamın bir türlü kurtulamadığı kâbuslardan bahsetmesini dinlerken endişelendiği için dudağı hâlâ yarık ve şiş.

O morlukların nasıl oluştuğunu bilmek istiyorum. *Colby gibi bir adama zarar vermeye kim cesaret edebilir?*

Ona kim elini sürdü?

Bir

sevgili

mi? Belki.

Muhtemel

en.

Ama onu zorlayamayacağımı biliyorum. Bana güvenmesi ve gerçekte ne olduğunu anlatması biraz zaman alacak. Tabii açarsa.

Ve hayatım boyunca ilk defa . . . kendimi oldukça sabırlı hissediyorum.

CHAPTER Ten

COLBY

"İ anlamıyorum." Kadının kırık sesini dinliyorum, o kadar zayıf ki neredeyse birinin ona cevap vermesi için yalvarıyor. "Benden istediği her şeyi yaptım. Her zaman yaptım ama asla yeterli olmadı."

Kadın ufak tefek ve üzerindeki ağır palto tarafından yutulmuş durumda. Bu sabah kocasından yediği dayaağı anlatırken saçları yüzüne dökülüyor.

"I . . ." Nefes almak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Süt almayı unuttum."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Çalışıyor olmam gerekiyordu ama birkaç dakika önce orada olan Ethan gerçekten çalışmak için ön masaya geçmiş olsa da kendimi açık kapıdan uzaklaştıramıyorum.

"Çok kızgındı. Çok hızlıydı." Sessizce hıçkırıyor ve etrafındaki herkes onun konuşmaya devam etmesini bekliyor. Yine de başını terapistin doğru kaldırdığında kimse onu bunu yapması için teşvik etmiyor. "Neden? Neden ben? Benim sevgi dolu ebeveynlerim var. Evli ve mutlu ebeveynlerim. Ben bunu istedim. Bunu bulduğumu sanmıştım." Öyle umutsuz görünüyor ve öyle umutsuz konuşuyor ki kusasım geliyor. Gözyaşları yanağından aşağı süzülürken bakışları Andrew'un üzerinde, sahip olmadığı cevaplar için ona yalvarıyor. "İlk yıl çok iyiydi. Turnayı gözünden vurduğumu sanmıştım."

Boğazımda yükselen safranın acı tadını yutuyorum.

Evet. Yaptım. I.

Christopher'ın bana durup dururken aldığı ilk pahalı saati asla unutmayacağım. Beni güzel şeylerle şaşırtmayı sevdiğini söylemişti.

Özel bir şey bulduğumu sanmıştım.

"Ama sonra her şey değişti. Yeterince iyi değildim. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi."

Bu senin hatan değildi. Kelimeleri haykırmak istiyorum ama donup kalıyorum.

Andrew bu göreve uygun bile görünmüyor. İşte bu yüzden terapi tamamen saçmalık. Orada öylece oturuyor.

ve onun iini dökmesini dinliyor, ve o orospu çocuğu tek kelime etmiyor.

"Neden onun için yeterince iyi değildim?" diye soruyor. Ama adam sadece bakar. "Denedim. Çok uğraştım. Evimizi temiz tuttum. Her akşam yemek pişiriyorum. Onun istediği gibi giyiniyorum." Yine, içimden yükselen duygu seli neredeyse çok fazla. "Ama asla yeterince iyi olmadı."

Herkes sadece dinlerken o konuştukça daha da sinirleniyor ve sesini yükseltiyor gibi görünüyor. Hiçbir şey yapmadan. Ben de dahil. *Bu nasıl olur da hepsini çileden çıkarmaz?*

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Her şeyi yaptım ama yeterince iyi değildi. Ona güvendim ve o ..." Gözlerimi büyüten ve bedenimi alarma geçiren kırık, neredeyse vahşi bir çığlık atıyor ama kamıyorum. "Bana ihanet etti."

Andrew sanki bunu söyleyen kendisiymiş gibi başını sallar. Sanki hiçbir şey söylemediği halde bu düşünceyi onun aklına o sokmuş gibi. "Evet."

Kadın neredeyse titriyor, ama ellerini paltosundan indirdi ve çenesini kaldırdı. "Ona geri dönmek istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakmak ve bir daha asla onun kurbanı olmamak istiyorum."

"Ve bu yüzden mi buradasınız?" Tabii ki terapist herhangi bir cevap vermek yerine bir soruyla karşılık verir.

Yavaşça başını sallıyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bana zarar verdikten sonra uyumasını bekledim ve sakladığım bir çantayı aldım. Koştum ve geçen gün bu toplantı için bir el ilanının nnden geçtiğimi hatırladım. Nasıl hatırladığımı bilmiyorum ama buradayım çünkü asla geri dönmek istemiyorum."

"Sana kendini nasıl koruyacağını ğretebiliriz." Bu polisin gürleyen sesidir ve onunla Ben ve kendisi hakkında konuşmaktadır.

Tereddütle onlara bakıyor ama sonra gözlerini ona güveniyor gibi görünen Andrew'a dikeyor. "Benim hiç işim olmadı. Onunla liseden hemen sonra evlendim."

Andrew sadece gülümser. "Programlar var. Size elimden geldiğince yardım edeceğim. Memur Price ve Ben de yardım edecekler." Kendini beğenmiş bir tavırla, bu programa dahil olmuş ve ona sadık kalmış gibi görünen kardeşlere gülümsüyor ve ikisi de onaylarcasına başlarını sallıyor.

"Teşekkür ederim," diye neredeyse fisıldıyor ve ben sadece ona bakıyorum.

Suçun kocasında olduğunu kısaca kabul etmiş olabilir ama gözlerinde kendini suçladığını da görüyorum. Hiç şüphesiz, hala yanlış bir şey yapmış olabileceğini düşünen bir kadın olduğunu biliyorum.

Senin yaptığın gibi.

İ sesimden nefret ediyorum ama gerçek bu. Christopher'a bulaştığım için kendimi suçluyorum. Onunla birlikte olmam için beni zorlamadı. Ben isteyerek gittim. Kaldım. Ve ona geri döndüm. Tekrar ve tekrar.

Lanet olası terapi.

Tekrar midem bulanıyor, avuçlarım terliyor ve daha fazla dayanamıyorum. Toplantıdan olabildiğince uzağa fırlıyorum, neredeyse çıkışa doğru koşarak temiz akşam havasına çıkıyorum.

Çaresizce havayı ciğerlerime çekmeye çalışıyordum ki kapının açıldığını ve birinin dışarı çıktığını duydum. Ben olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yok. Bedenim onunkinin aşırı farkında. Ama o tek kelime etmiyor. Kıpırdamıyor, ben de kıpırdamıyorum, başımı arkaya eğip kararan gökyüzünü seyretmek dışında.

"Ben iyiyim," diyorum sonunda.

"Biliyorum." Her nasılsa, bunu söylediğinde kulağa kmseyici gelmiyor.

Ona bakmak için döndüm. "Gerçekten yleyim." Orada öylece durmuş beni izliyor. Tek kelime etmiyor ve bu çok sinir bozucu. "Orada oturup bunu daha fazla izleyemezdim. İini dökmesini dinledim ama hiçbir şey değişmeyecek. Konuşmak hiçbir şeyi değiştirmez."

"Anlaştık."

"Gördün mü?" Onu işaret ediyorum, patronuma neden saldırdığımdan emin değilim ama kendimi dizginleyemiyorum. "Bu

Ne demek istediğimi. Sadece beni dinliyorsun ama hiçbir şey söylemiyorsun. Terapi bu. Bu nasıl bir şeyi düzeltebilir ki?"

"Ben terapist değilim." Başını sallıyor ve sonra elini saçlarının arasından geçiriyor. "O kısmı Andrew'un halletmesine izin veriyorum."

"O hiçbir şey yapmadı ki," diyorum sanki onun suçuymuş gibi kızgın bir ses tonuyla.

"Ne yapmasını istersiniz?" Sesinin bu kadar derin olmasından, bir soru sorarken bile bu kadar emin ve kararlı çıkmasından nefret ediyorum.

"Bilmiyorum." Ondan uzaklaşmak için sinirli bir adım daha atıyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum ve sonra yanlarıma bırakıyorum. "Bir şey. Herhangi bir şey. Bunun onun suçu olmadığını söyle. Ona bu şekilde davranmasını istemediğini söyle."

Bana doğru bir adım attı. "Sence Andrew bunu ona söyleseydi, ona inanır mıydı?"

Ona ters ters baktım. "Hayır. Ama deneyebilirdi."

Derin bir nefes alıyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Ve eğer sana söylersem. . ." Bir eliyle yüzümdeki enkazı işaret ediyor. "Bu senin hatan değildi. Bu şekilde davranılmayı sen istemedin." Elini yanına indiriyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. "Bana inanıyor musun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Hayır mı?" Eğlenen bir kaşını kaldırıyor ve şu anda ondan hoşlanıyor muyum yoksa nefret mi ediyorum bilmiyorum.

"Hayır." Benim sadece çaresiz bir kurban olmadığımı bilmiyor. Buna değdiğini düşündüğüm için kaldığımı. Şımartılmaya. Uzun bir süre, fiyatın yeterli olduğunu düşündüm. Christopher ve onun ara sıra attığı dayaklarla başa çıkabileceğimi.

Bana acıyarak bakmamalıydı çünkü gidebilirdim. Çok daha önce gitmeliydim. Ama yapmadım.

Beni çok uzun süre dikkatle inceliyor ve kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor. "Neden olmasın?"

Öfkeyle ofluyorum. İçeri geri dönmesi gerekiyor ama vücut dili bana dönmeyeceğini söylüyor. "Çünkü hoşuma gitti."

"Ne?" Kafası karışmış.

İç çektim. "Özel muameleyi sevdim. Gittiğimiz her yerde VIP koltuklar. Büyük partiler ve güzel kıyafetler. Hayır..." Bir an düşündüm ve sonra biraz değiştirdim. "Bayıldım." Omuz silkerken çatlak kaldırıma bakıyorum, yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. "Ara sıra bana çok sert davrandıysa ne olmuş yani?"

Ve kötü, nefret dolu şeyler söyledi. Bir keresinde beni merdivenlerden aşağı iterken kolumu kırıdı ve acil servis çalışanlarına düştüğümü söyledi. Tabii ki ona inandılar. Ona baktılar, benim iki katım yaşıyadı, iyi giyinmişti, güçlüydü ve beni hiç düşünmediler.

Ben'in gözlerinin içine bakamıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, şimdiden onun onayına ihtiyacım varmış gibi görünüyor. Ve bunu kim onaylar ki?

"Yani, bu yaşam tarzı için para ödediği için, her türlü hakka sahipti..." Eli yanağımı hafifçe sıyırdığında irkiliyorum. Elini geri çekiyor ama benden uzaklaşmıyor ve bakışlarımı bırakmıyor. "Seni incitmek mi?" diye sessizce bitiriyor.

Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. "Ona geri döndüm. Her seferinde. Ve çoğu zaman, gitmeye bile zahmet etmedim."

Şok olmuş ya da iğrenmiş gibi görünmüyor ve ben onu anlayamıyorum. "Seni incitmeye hakkı yoktu. Kimsenin yok. Kimse seni satın alamaz."

Kendimden iğrenerek bir kahkaha attım. "Beni bu açıklamayı yapacak kadar iyi tanıımıyorsun. Beni yıllarca satın aldı."

"Hayır." Tüm ruhumun beni dinlemesini sağlayan sert sesinden nefret ediyorum. "Hayır. Sana bir şeyler satın alabilir ama bu sana sahip olduğu anlamına gelmez. Bu ona seni incitme ya da iznin olmadan sana dokunma hakkı vermez. Bunu sen yapmadın, Colby. O yaptı."

Onunla alay etmek, onu uzaklaştırmak istiyorum. Ama sersemlemiş bir halde öylece duruyorum.

"Oradaki kadın için üzıldün." Bu bir ifade, soru değil. "Onu suçlamıyorsun." "Elbette suçlamıyorum."

"O zaman kendini suçlama."

"Ben lanet olası bir kurban değilim." İçimden zehir fışkırıyor. Kontrol bende idi. Temelli gidebilirdim ama gitmedim.

"O da öyle. O gitti. Sen gittin." Gözleri kısa süreliğine kapanıyor, sanki derinlerde başa çıkamadığı bir şey hissediyormuş gibi, sonra benimkilerle buluşuyor. "Korkmakta ya da rahat olmayı istemekte utanılacak bir şey yok. Bilinmeyenden korkmak."

"Gitmeliydim. Beni incitmesine izin verdim çünkü parlak şeyler istiyordum." "Bu yine de onun yaptığını doğru yapmaz."

Vücudumun ona doğru sallandığını hissedebiliyorum, sözlerine teslim olmayı ve acımı bırakmayı çok istiyorum. Ona inanmak, ama utanç içimi yakıyor ve onu iterek kapıya doğru gidiyorum. "Beni tanıımıyorsun, Ben. İş ve kalacak yer için minnettarım." Kapının kolunu tuttum. "Ama beni tanıımıyorsun. Ve beni kurtaramazsın."

Kapıyı çekip açıyorum ve onun herhangi bir şekilde yanıt vermesine izin vermeden içeri giriyorum. Ben'in içindeki bir şeyi fark ettim. Daha da büyük bir bedenin içindeki bu büyük kişilik. O bir kurtarıcı.

Karşılaştığı herkesi kurtarmak istiyor.

Ama beni kurtaramaz.

Geçmişim, bugünüm ve geleceğim tek bir şeye mahkum. Kaos.

CHAPTER Eleven

BEN

“T şapka iyiydi. Gerçekten." Kolay bir dersin ardından hafif kadını kendini savunma dersine alıştırmaya çalışıyorum. Grupta hikâyesini dinledikten sonra onu tetiklemek istemedim ve Elimden geldiğince uzak durmaya çalıştım.

Yine de güçlü. Ve yönlendirmeleri iyi karşıladı. Pislik kocasına geri dönmemeye kararlı görünüyor, ama içimdeki alaycı - annemin babamdan defalarca kötü muamele görmesini izleyen - o kadar emin değil.

Yine de annemi suçlamadım. Onu suçladım, her zaman onu. Pislğin tekiydi. Ve Colby'ye spor salonunun dışında söylediğim her şeyde ciddiydim. Ama gözlerinin derinliklerinde bana inanmadığını görebiliyordum.

Taciz edilmeyi hak ettiğini düşünüyor, tıpkı bu kadın gibi. Tıpkı annem gibi.

Ve bundan nefret ediyorum. Nefret içimi yakıyor.

Kadın bana teşekkür ediyor ama ders için nihayet çıkardığı büyük kışlık paltosunu toparlayıp tekrar giyerken gözleri yerde kalıyor. Andrew'dan bazı broşürleri aldıktan ve geri döneceğine dair sessizce söz verdikten sonra hızla ona veda ediyor.

"Gerçekten geri döneceğini düşünüyor musun?" Rome diğerlerini kapıdan çıkarken takip ederken sorar.

Andrew, Roma'ya dönmeden önce onun gidişini izliyor, gözlerini belirsizlik dolduruyor. "Bilmiyorum. Umarım öyledir." Andrew broşürlerini alıp odaya bakıyor, bakışları bana takılmadan önce broşürlerindeki umudun zerresini bile göstermiyor. "Spor salonunuzu kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Tabii ki. İyi misin?" Bu belirsiz bakışından hoşlanmıyorum.

Başıyla küçük bir selam veriyor. "Evet, ben iyiyim. Sadece ..." Rome'un gözleri endişeyle ona bakarken usulca iç geçiriyor ve tekrar odaya bakıyor. "Bazen çok yorucu oluyor. İnsanların birbirlerine

yaptıkları korkunç şeyleri duymak."

Roma arkadaşına yaklaşıp elini omzuna koydu. "Ama sen onlara umut veriyorsun." Andrew ona sırıtıyor ve o anda biraz daha kendine benziyor. "Bunun bir tarikat olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle öyle. Ama ben yine de onlara umut verdiğini söylüyorum."

"Beş kişi birden," diye alay ediyor Andrew ve o zaman sorunu görüyorum. Küçük bir toplantıydı ve katılımcılar oldukça sessiz kaldılar.

"İlk buluşmaydı," diye ekliyorum ve Andrew derin bir nefes alıyor, görünüşe göre bunun onu sakinleştirmesine izin veriyor. "Evet. Ama hastalarımın çoğuna bundan bahsettim. Burada daha fazla insan olacağını düşünmüştüm."

"Olacak," diye teminat veriyor Roman.

"Sağ ol dostum," diyor kolayca paylaştıkları o tanıdık alaycılığıyla, Rome onu dışarı çıkarmadan önce ve sonra ben sandalyeleri katlayıp duvara dizerken tek başına dönüyor.

"Küçük günışığı arkadaşını çoktan kırdık mı?" Orta parmağımı bana doğru çeviren bir sırıtışla soruyorum.

"Andrew iyi olacak. Onu tanırırsınız. O sadece her seferinde bir tartışma yaparak dünyayı kurtarabileceğini düşünüyor."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Konuşmak."

"Hey, bu gece insanlara yardım etti," diyerek arkadaşını ya da en azından arkadaşının mesleğini savunuyor ve ben yine de aralarında daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Roman şimdi ve her zaman Andrew'u şiddetle koruyor. "Küçük arkadaşının aceleyle dışarı çıkmasının sebebi neydi?"

Colby'den bahsedilince kaskatı kesiliyorum ve lanet olsun, kardeşim onu takip ediyor. Rahat davranmak için elimden geleni yapıyorum, sol omzumu silkip toplantı odasından çıkıyorum ve spor salonunun müşterilerle dolu ana alanına giriyorum.

Roma tabii ki beni takip ediyor. "Uh-huh. Beni öylece başından savamazsın, küçük kardeşim. Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Sadece onu kontrol etmeye gittim. O iyiydi."

Ön masaya oturduğumda bana şüpheyle bakıyor ve Ethan ile Colby'nin dışarda bazı üyelerle konuştuklarını fark ediyor. "Dökülün."

"Hayır," diye kolayca cevap veriyorum çünkü Colby bana tek bir lanet şey söylemiş olsaydı bile yine de onun güvenine ihanet edip kardeşime söylemezdim.

"Konuş benimle, Ben. Ben senin ağabeyinim ve seni rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyorum. Hayatın boyunca benimle konuştun."

Saçlarımı parmaklarımın arasından geçirerek iç geçiriyorum ve sandalyeme yaslanıyorum. Gözlerim bana hiç dikkat etmeyen Colby'ye kayıyor. Taytlı sarışın kadının kendisine sorduğu soruyu yanıtlamaya kendini tamamen adanmış görünüyor. Roman haklı. Her zaman güvenebileceğim tek kişi o oldu ve gerçek şu ki, Colby ile yaptığım kısa konuşmadan sonra neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Toplantıdan kaçışını izledim, açıkça ürkmüştü ve içimdeki her şey onu takip etmemi söylüyordu. Onu benimle konuşturmak için. Ama o benimle konuşmak istemedi. Bana güvenmiyordu. Ve bununla ilgili bir şey içimi kemiriyor. "Onu tanımadığımı söylüyor."

"Yapamazsın."

Ağabeyime ters ters bakıyorum, o ise hiç etkilenmiyor ve bana öylece bakıyor. "Cehennemini yaşadığını biliyorum. Biri yüzüne bunu yaptı." Colby'nin morluklarını düşündükçe midem asit saldırısına uğramış gibi hissediyorum. "Ona yardım etmek istiyorum."

"Öylesin."

İki kelimelik cevapları beni sinirlendiriyor ve yumruklarımı kucağımda birleştiriyorum. "Bu yeterli değil. Onu burada ne tutacak? Yetersiz maaş ve boktan daire mi?" Gözlerim kısa bir süreliğine Colby'ye kayıyor ve

sonra Roman'a döndü, umutsuzca bir şey istiyordu ama ne olduğundan emin değildi. "Buna geri dönmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Olabilir."

Ayağa kalktım, artık çileden çıkmıştım. "Seninle konuşmam için beni cesaretlendiriyorsun ve cevabın bu mu? Siktir git, Roma."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama kolumdan yakalıyor, bir polisin soğukkanlılığıyla beni ararken ona bakmam için beni geri döndürüyor. Ve bu hiç hoşuma gitmedi. Ondan uzaklaşıyorum, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken bunu kolayca yapmama izin veriyor. "Şimdiden çok derine indir. Onunla daha yeni tanıştın ve şimdiden onu kurtarmak istiyorsun."

İçimde yükselen hastalıklı duyguyu hissediyorum. Onu güvende tutma dürtüsü. Anneme ya da Summer'a yapamadığım gibi. Ve başarısızlığın süründüğünü hissediyorum. Kardeşimin yüzündeki endişeyi ve dersin geldiğini görebiliyorum. Sözlerini durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Yapma. O kalacak bir yere ihtiyacı olan bir çocuk. Ve hayır, tacizci, boktan erkek arkadaşına geri dönmesini istemiyorum ama bu onu kurtarmaya çalıştığım anlamına gelmiyor."

"Bu tam olarak bu anlama geliyor ve bunu kendine yapamazsın."

"Ben bir şey yapmıyorum." Beni takip edeceğini bilerek toplantı odasına doğru yürüyorum çünkü kimsenin bizi duymasını istemiyorum. Beni takip ediyor ve sesini alçak tutuyor.

"Ben . . ."

"Yapma," diye durduruyorum onu. "Bana yaptığının bu olduğunu söyleme. Summer'la olan başarısızlığımı bu çocuğa yansıttığımı söyleme."

Kardeşim sırtıyor. "Bu daha çok Andrew'un söyleyeceği bir şey."

Gözlerim meydan okurcasına onunkilere kayıyor. "Peki sen ne diyeceksin?"

"Söz konusu erkek arkadaşına geri dönebilir. Muhtemelen dönecek. Summer'la yaşadıklarını yeni yeni atlatmaya başladığını ve bir darbe daha alamayacağını."

Bunu geçiştirmeye çalışıyorum ama içten içe haksız olmadığını biliyorum ve bu beni gerçekten kızdırıyor. Ve Colby'nin o pisliğe geri dönme düşüncesi beni neredeyse cinayet işlemeye itiyor. "Dediğin gibi, onu çok az tanıyorum. Eğer giderse bu beni yıkmaz." Bu sözleri söylerken bile yalan olduğunu biliyorum. Ama devam ediyorum çünkü onu iki gündür tanıyorum ve bu çok saçma. "Hayal kırıklığına uğrarım ama iyi olurum."

Bilerek alay ediyor. "Evet. Hayır, yapmayacaksın. Ben, mesafeni koruyacağına dair bana söz vermelisin. Tekrar yıkılmanı izleyemem."

"Ne? Hayır. Mesafemi korumuyorum. O burada yaşıyor ve benim için çalışıyor." Bu gerçek yüzünden neredeyse acı çekiyor gibi görünüyor. "Ben-

"

"Yapma," diye tekrar sözünü kestim. "Ben çocuk değilim. Bunu sana sürekli söylemem gerekmiyor ama yine söyleyeceğim. Ben çocuk değilim ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Ona yardım etmek istiyorum ama fazla yaklaşmayacağım, tamam mı?"

Gözleri tekrar benimkileri arıyor, başını sertçe sallamadan önce yaptığım her yüz hareketini dikkatle gözden geçiriyor. "Tamam."

Bana inanmıyor.

İnanmamalı da.

Çünkü zaten çok yakınum.

CHAPTER Twelve

COLBY

Stüdyo dairemdeki kanepede oturmuş, elimde kalan nakit paraya ve yanında duran telefonuma bakıyorum. Birkaç market alışverişi ve kıyafet aldıktan sonra kalan nakit neredeyse yok denecek kadar az ve telefon hala kapalı.

Ama parmaklarım onu açmak için kaşınıyor.

Neden?

Çünkü vücudum ağrıyor ve sadece Christopher'ın açtığı yaralardan değil. Az uyuduktan sonra saatlerce ayakta kaldığım için. Zihnim travma destek grubunu dinlemekten ve Ben'le yaptığım kısa sohbetten yorgun düşmüş durumda.

Çok az tanıdığım bir adam. Kelimeler zihnimde dönüp duruyor ve ben onları tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Vardiyamın son bir saatinde ve burada oturup kendimle kavga ettiğim bir saat boyunca yaptığım gibi.

Hiç kimse Christopher'la olan ilişkimin kolay olduğunu söyleyemezdi - en azından akli başında görünmüyordu - ama bazı açılardan öyleydi. Bana meydan okumadı. Bana ne yapacağımı söylerdi. Yapmadığım zaman da canıma okurdu. Yine de ona karşı her zaman verdiğim tepki kendimi kapatmaktı.

Uyuştum.

Onunla tartışmak istemedim. Tek bir kelime bile etmedim. Ama Ben bana bunun benim hatam olmadığını söylediğinde, tek yapmak istediğim onunla tartışmaktı. Ona beni ya da hikayemi bilmediğini söylemek, ama umutsuzca sormasını istiyordum.

Ona her şeyi anlatmak istedim.

Ve bu çok tehlikeli. Buradan uzağa kaçmalıyım.

Ama kapım çalınana kadar öylece oturup bakıyorum. Koltuktan fırlayıp temkinli adımlarla kapıya doğru yürüyorum. "Evet?"

Ben'in derin tınısı kapıdan içeri girdiğinde sesimin titremesinden ve bedenimin sarsılmasından nefret ediyorum. "Colby . . . Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilerek kapının koluna uzanıyorum. Onu içeri almak benim için iyi değil çünkü onun yanımdayken içimde bir şeyler hissediyorum - patronumun heteroseksüel süper kahramanı - ve bu sadece aşağı inmek için tehlikeli bir yol. Yine de kapıyı çekip açıyorum ve açık büfenin önündeki aç bir adam gibi vücudunu incelememek için kendimi zor tutuyorum. Ama yani, hadi ama.

Adam şort ve atleti çok iyi giyiyor. Bana dikkatle bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Doğru. Giriş yolunu kapatıyorum. Sonunda bedenimi onun yolundan çekiyorum ve o da içeri giriyor, doğrudan bana bakmadan önce hızlıca etrafı inceliyor. "Ne oldu?"

Boynunun arkasını kavriyor, güzel, renkli mürekkeple kaplı şişkin kol kaslarını gösteriyor ve nihayet konuşmadan önce tüm dikkatimi çekiyor ve kendimi yüzüne bakmaya zorluyorum. Bu da en ufak bir zorluk değil. "Özür dilemek istedim."

"Ne?" Aptal aptal ona bakıyorum. "Ne için?" Ona üzgün olduğumu söyleyen kişi ben olmalıydım. Bana yardım etmekten başka bir şey yapmayan bu adama karşı inanılmaz derecede kaba davrandım.

"Haklısın. Seni tanımıyorum." Ona tam bir aptal gibi bakıyorum. Donmuş aptal olduğumu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. "Ama istiyorum."

Ne?

Ben söz konusu olduğunda genelde yaptığım gibi uzun uzun bakmaya devam ediyorum. "Ne yapmak istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Seni tanımak istiyorum."

"Neden?" Dışarıdan alabildiğim tek yanıt bu. *Ama cidden, neden?*

Sanki şu anda tamamen şaşkın değilmiş gibi gülümsüyor ve sonra kanepeye oturuyor. Gözleri kısa bir süreliğine para üstünü ve kararmış cep telefonunu inceliyor, sonra ben bakarken yüzüme geliyor. "Gerçekten bilmiyorum."

"Pekala, bu her şeyi açıklıyor." Kendi kabalığım karşısında irkiliyorum ama Ben hiç irkilmiyor.

Hayır. O gülüyor. "Doğru. Yani, daha ne kadar net olabilirim ki?" Sırtışı daha da genişliyor ve sanırım gülümsemesine bağımlı hale geliyor.

Onu çok az tanıyorum.

Yavaşça kanepenin diğer tarafına geçiyorum, parayı ve telefonu alıp şortumun cebine koyduktan sonra ondan mümkün olduğunca uzağa oturuyorum. "Kaba davrandığım için özür dilerim. Bana karşı çok iyidim." Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi başını yana eğiyor. "İnsanlara kolay kolay güvenmem."

Bu aptalca bir şey ve bunu biliyor olmalı. Yani . . . Christopher'ın yanına taşındım. Eğer bir şey varsa, geçmişte çok kolay güvenmişimdir. "Güvenmemelisin. Bunu anlıyorum."

"Bu bir yalan," diye ağzımdan kaçırıyorum ve gözlerinde hafif bir şaşkınlık belirliyor. "Yani Artık sevdiğimi sanmıyorum. Ama ..." İç çekiyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum ve yanaklarımın utançtan yandığını hissediyorum. Gözlerimi ondan kaçırıyorum. Beni daha iyi tanımak istediğini söylemişti. "Christopher'a hemen güvendim. Çalıştığım kafeye geldi, bana çıkma teklif etti ve iki hafta sonra onunla birlikte yaşamaya başladım."

Tamam, eminim bu onu korkutur. Ama hayır. Aşırı büyük omuzlarını silkmeden önce düşünüyor gibi görünüyor. "İnsanlara güvenmek kötü bir şey değildir."

"Doğru." Hırpalanmış yüzümü işaret ediyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Yine de umursamıyor. "Öyle değil. O adam-Chrisopher ..." İsim zehirle söylenmiş. "Yine de sana zarar vermeye hakkı yoktu. Ve onun gibi yırtıcılar, güvenen, iyi insanları ararlar."

Bu adamı cidden anlayamıyorum. "Sen de onu tanımıyorsun," diye dikkatlice belirtmeye çalışıyorum. Bunun üzerine gözleri kararıyor. "Ama ben tanıyorum. Onun gibi adamları

tanırım."

"Doğru." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Birbirimizi iki gündür tanıyoruz ve birlikte neredeyse hiç zaman geçirmedik. Bu adamı tanımıyorum ve o da beni tanımak istememeli. "Yine de benim hatamdı." Dudaklarımı yalıyorum, ıslatmaya çalışıyorum çünkü gerginim.

Hangi sebeple, emin değilim. Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamalıyım.

Bakışları yumuşuyor ve koltuğa yaslanarak küçük bir gülümseme sunuyor. "Terapinin saçmalık olduğunu düşünüyorum."

İş yerinde bir terapi grubuna ev sahipliği yaptığı düşünüldüğünde bu beni şaşırtıyor. "Peki neden yapıyorsun?"

Derin bir iç çekiyor, bir kolunu başının altına sokuyor ve dikkatimi tekrar dağıtıyor. "Kardeşim ve Andrew yapmamı istedi." Gülüyor ama içinde espri yok ve ben de espriyi anlamıyorum. "Ve gerçekten bunun beni konuşturmak için bir oyun olduğunu düşünüyorum."

Şimdi, olması gerekenden çok daha fazla meraklandım. "Ne hakkında?"

Başını çeviriyor ve karanlık, güçlü gözleriyle gözlerimi yakalıyor. "Travma, tabii ki."

Karşımdaki bu güçlü, kendinden emin adam herhangi bir travma geçirmiş izlenimi vermiyor. Yani hayattan daha büyük. Cesur ve kibar. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Travma mı?"

Kolunu indirip biraz daha dik otururken gülümsemesi neredeyse hüzünlü bir hal alıyor ve iri bedenini bakışlarımla yüz yüze gelmek için döndürüyor. "On yıldır evliydim ve altı ay önce buradan bir blok ötede saldırıya uğradı."

Dudaklarım şokla aralanıyor. "O mu ..." Kalın kalın yutkunuyorum. "O iyi mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Evet. O iyi. En azından fiziksel olarak. Olaydan hemen sonra boşanma davası açtı ve o zamandan beri onunla hiç konuşmadım."

Ben'den kim boşanır ki?

"Neden?" Sesimdeki şokla irkiliyorum ama o gülümsüyor.

"Uzun zamandır çalışmıyordu. Bilmiyorum..." Uzaklara, ama sonra tekrar bana bakarken neredeyse utanmış görünüyor. "Sanırım bunu uzun zamandır biliyordum, ama ben sadece ..." Boynunun arkasını kavırıyor, acı çekmiş gibi görünüyor. "Sanırım rahattım. Onunla çok uzun zamandır birlikteydim. Tanıştığımızda daha çocuktuk. Onun yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki, çoktan ayrıldığını fark etmemiştim."

"Bu ..." Doğru kelimeyi arıyorum, hâlâ Ben gibi bir adama sahip olup onu bırakmayı aklım almıyor. "Üzücü."

"Evet." Elini kucağına bırakıyor. "Bilmiyorum. Onu sevdim ama bu yeterli değildi. Saldırıya uğradığında yıkıldım ama beni terk ettiğinde değil."

Ona bakıyorum, ne yapmaya çalıştığını anlamak için onu inceliyorum. *Benimle oynuyor mu? Bütün bunlar beni konuşturmak için mi? Ya da başka bir şey?* Kendi içgüdülerime en ufak bir güvenim yok. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Dudakları hayatımda gördüğüm en ateşli gülümsemeyle kıvrılıyor ve kalbim, kendi suratıma yumruk atmak istememe neden olan o aptalca tekleme hareketini yapıyor. "Dediğim gibi... Seni tanımak istiyorum. Terapinin saçmalık olduğunu düşünsem bile, belki de terapist ya da ağabeyim olmayan biriyle konuşmak o kadar da kötü olmaz."

Aslında buna güldüm, hemen silahsızlandım. Ben'in bunu yapmak gibi bir huyu var. "Karşılıklı mı yani?"

Sen bana bir şeyler anlatıyorsun, ben de sana bir şeyler anlatıyorum?"

Sevimli sırıtışı daha da genişliyor. "Sanırım arkadaşlık böyle bir şey."

"Sen benim patronumsun."

"Senin patronun ve arkadaşın olabilirim," diye çabucak karşı çıkıyor.

Ve lanet olsun, şimdiden onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum.

CHAPTER Thirteen

BEN

H gülümsemesi bulaşıcıdır. Daha önce başka bir insan hakkında böyle düşündüğümü sanmıyorum ama bu doğru. Dürüst olmak gerekirse, kendimi birden fazla kez ona bakarken yakaladım. Açıkça görülüyor ki

hala bana güvenmiyor, ama sorun değil. Summer'ın beni terk etmesine üzülmediğim için kendimi hâlâ suçlu hissetsem de ona Summer'dan bahsetmek aslında iyi hissettirdi.

"Yani, arkadaş mıyız?"

Başımı ısrarla sallıyorum. "Evet. Öyleyiz. Ve bana bu Christopher denen orospu çocuğunu istediğin kadar çok ya da az anlatabilirsin. Dinleyeceğim." Ciddiyim, yüzündeki morluklara bakmak beni cinayet işlemeye itse de, özellikle de bunu bir şekilde kendisinin istediğini düşündüğünü duyduğumda.

Peki neden? Çünkü ona çok kolay güvendi.

Böyle adamlar tanıdığımı söylerken şaka yapmıyordum. Babam da öyleydi. Çok çekiciydi. Dünyaya söz vermek ve sonra annem kaçamayacak kadar uzaklaştığında kötülüğün kaçmasına izin vermek.

Gülüyor ve tamam, bu da tamamen bulaşıcı. Hafif, onu daha önce gördüğümde çok daha hafif ve bu hoşuma gidiyor. "Bu Christopher orospu çocuğu. Bunu sevdim."

Sırıyorum, sert koltuk minderine tekrar yerleşirken kendimi beğenmiş hissetmemek için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, bu şey çok rahatsız. Burası için yeni bir kanepe almam lazım. "Sadece gerçekleri söylüyorum."

Gülümsemesi kayboluyor ama tamamen değil ve pembe dilini alt dudağının üzerinde gergin bir şekilde gezdirmesini izliyorum, "Ondan önce kötü bir hayatım yoktu. Gerçekten bir kaçış aramıyordum."

Başımı sallıyorum, her kelimesini dinliyorum çünkü daha fazlasını bilmek istiyorum. Çok daha fazlasını. Bunu arzuluyorum ve şu anda bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yutkunurken ince boynunu izliyorum ve hareketle birlikte hareket ediyor. "Annem iyi bir anne. Bekar bir anne ve bir dolandırıcı."

Şimdi gözlerimi kısıyorum, tüm vücudum endişeyle kaskatı kesiliyor. "Ne tür bir dolandırıcı?"

Sert ses tonumdan biraz ürkmüş görünüyor ama sonra beni başından savıyor, doğrulup bacaklarını altına topluyor. "Hayır. Öyle değil. Yani, kışını yırtarak çalışırdı. Bizi rahat ettirmek için her zaman aynı anda en az üç işte çalışırdı."

"Üç iş mi?"

Başını sallıyor. Gurur duyuyor ve onun iyi bir anne olduğu konusunda yalan söylemediğini hissettiğimde biraz sakinleşiyorum. "Ah evet. Ev ve işyeri temizliği gibi hafta sonu işleri yapardı ve tam zamanlı bir kuafördü. Her zaman çalışıyordu, ona ve bana bakmak için bir erkeğe ya da başka birine ihtiyacı olmadığını kanıtlıyordu."

"Zor olmuş olmalı."

Omuz silkmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Öyleydi. Onun deli gibi çalışıp yine de zar zor geçinmesini izledim. Yani, hiçbir zaman kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımız iyi bir evimiz vardı, ama bunun nedeni her zaman çok çalışmasıydı."

Sabırla dinliyorum, hikâyede daha çok şey olduğunu biliyorum.

Kanepede otururken kıpırdanıyor, yerinde duramıyor. "Ama hep daha fazlasını istedim. Üniversiteye gideceğimi, harika bir kariyer yapacağımı ve kazandığım parayla annemi şımartacağımı düşündüm."

"Üniversiteye gittin mi?"

Bunun üzerine homurdanıyor ve nefret ettiğim bir şekilde kendini küçümseyerek başını sallıyor. "Yaptım ama batırdım. Liseyi zar zor geçerken üniversitenin neden harika bir fikir olduğunu düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir dakikalığına yüz hatlarını inceliyorum - yüzey altında tuttuğu tüm kendinden şüpheyi görüyorum. Hiç de eğitimsiz görünmüyor. Anladığım kadarıyla çok zeki biri. "Bu doğru olamaz."

Gülüyor, parmaklarıyla saçlarını geriye itiyor ve sonra dolgun dudaklarının arasından bıkkın bir hava üflüyor. "Öyle. Okulda gerçekten zor zamanlar geçirdim. Denemediğimden değil. Çok çabaladım." Gözleri ona inanmam için yalvarırken sesi neredeyse çaresiz geliyor. "Denedim, yemin ederim. Ama herkes beni güzel ve aptal biri olarak gördü."

Boğazımdan izinsiz bir hırıltı kaçıyor. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama birinin onu aptal olarak görmesi beni kızdırıyor. Güzel, tabii. Aptal, hayır. "Sen aptal değilsin."

Yine kolayca gülüyor ve elini tişörtünün eteğiyle oynamak için bırakıyor. "Yani, notlarım öyle olduğumu söylüyor. Saatlerce çalışmama rağmen, bir sınava girmem gerektiğinde zihnim bomboş kalıyordu." Yüz ifademin sert bir şekilde buruştuğunun farkındayım ama elimde değil. "Belki de öğrenme gücünün vardı."

Bunun için sana yardım etmeye çalıştılar mı?"

Yavaşça başını sallamadan önce neredeyse sinir bozucu bir şekilde bana bakıyor. "Hayır. Sadece ciddiye almadığımı düşündüler. Devlet üniversitesine girdim ama zar zor." Hafif omuzlarını silkiyor. "Annem kredi çekerek ödemek zorunda kaldı ve ikinci yılımda sınıfta kaldım."

Kalbim onun için acıyor çünkü bunun onu ne kadar incittiğini anlayabiliyorum. "Sonra ne oldu?"

Benden uzaklaşıp stüdyo dairenin tek penceresinden dışarı bakıyor. "İşe gittim. Çok sevdiğim bir kafede başladım ve sonra şehir merkezindeki bir barda ay ışığında çalıştım. Eğlenceliydi. Anneme destansı başarısızlığımın bedelini ödemek için para kazanıyordum ama hayal ettiğim gibi bir şey değildi."

"Daha gençsin. Hâlâ zamanın var."

Yine, böyle bir ihtimal yokmuş gibi geçiştiriyor. "Doğru, çünkü bir spor salonunda yarı zamanlı çalışmak annemin daha erken emekli olmasına yardımcı olacak." Söylediğine inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve geri çekiliyor ama ben sadece gülüyorum.

"Belki bir gün tam zamanlıya geçersin. Ve sonra, belki fazla mesai bile. Bunun yardımı olmalı,

değil mi?" Sırıttıyorum, o da beni yine o yoğun bakışlarla inceliyor ve sonra kocaman, güzel bir gülümsemeyle

Ruhumun varlığından bile emin olmadığım bir parçasına hitap eden bir

sırıtiş. "Doğru. Büyük hayaller kurmalısın."

Buna gülümsedim. "Öyleyse..."

Birden çok solgun görünüyor ve bacaklarını altından çekip göğsüne doğru çekerek savunma pozisyonu alıyor. Ve yine, hiç tanımadığım bu herifi öldürmek istiyorum. "Sonra bir gün kafede çalışıyordum ve Christopher içeri girdi. Gümüş tilki. Pahalı bir takım giymişti, para ve güç kokuyordu. Ve ben ona aşık oldum. Hem de çok."

Neden bilmiyorum ama yumruklarım iki yanımda sıkılı. "Anlat bana. Devam et."

Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum, sesi gergin. "O flört etti. Ben de karşılık verdim. Bana çıkma teklif etti, cesurca. Daha önce hiç kimse bana böyle bir ilgi göstermemişi."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım ve onun fazlasıyla yakışıklı yüzünü inceledim. Eşcinsel değilim ve ben bile onun seksi olduğunu biliyorum. "Bu doğru olamaz."

Buna gülüyor ve yanaklarının biraz pembeleştiğini fark ediyorum. "Gerçekten. Buranın güneyinde küçük bir kasabada büyüdüm. Sınıfımda hiç eşcinsel yoktu, bildiğim kadarıyla yoktu. Dışarıda değildim - bilirsin - küçük kasaba ve her şey."

Yumruklarım daha sıkı sıkılıyor. "Kimse-"

Başını sallayarak beni durdurdu. "Hayır. Sadece bilmiyorlardı. Ya da ben çıkıp söylemedim ya da *fazla* gey gibi davranmadım," diyor alaycı bir alaycılıkla, kalbim sıkıca sıkışıyor ve onun için acıyor çünkü *fazla* gey gibi davranmak diye bir şey yok, ama ne demek istediğini biliyorum. Eşcinsel bir erkek kardeş ve yobaz bir babayla büyüdüğüm için saf değilim.

Dünya acımasız.

"Saklamak zorunda mıydın?"

Omuz silkiyor. "O kadar da kötü değildi. Zaten memleketimden biriyle çıkmak istemiyordum." Burnu, beni gülümseten sevimli bir şekilde kırışıyor. "İğrenç."

Gülüyorum. "Tamam, anladım. Ama üniversitede?"

Başını iki yana sallıyor. "Meşguldüm, başarısız olmamak için deli gibi çalışıyordum. Rastgele takılmalar oldu ama gerçek bir buluşma falan olmadı. Ta ki ona kadar."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ki o sik kafalıdan tekrar bahsediyor.

"Doğru. *O*." Yavaşça başını sallıyor, kollarını dizlerine doluyor ve onları göğsüne daha da yaklaştırıyor,

olduğundan çok daha küçük ve genç görünüyor. "Her şey çok kolay görünüyor. Beni istiyordu. Onu yakalayabileceğimi düşündüm. İlk randevuyu kabul ettim ve beni parlak, süslü arabasına aldı ve çok pahalı olan, menülerde fiyatı bile yazmayan güzel bir restorana götürdü." Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum çünkü bu dangalaktan şimdiden nefret ediyorum.

"Biraz şımartılmayı istemekte yanlış bir şey yok." Ve bunda ciddiym. Etiketler ya da süslü yiyecekler benim umurumda değildi ama Summer'ın umurundaydı ve onu elimden geldiğince şımartmak için doğum günleri ve yıldönümleri için yeterince para biriktirmeye çalışırdım.

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Ciddiyim." Ona biraz daha yaklaşıyorum, şu anda kırılmış görünmesinden nefret ediyorum. Kendini suçladığını söyleyebilirim. "Öyle olmasaydı söylemezdim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yavaşça başını sallıyor. "Yedim bitirdim. Her randevuyu. Buluşmadan önce bana her hediye getirdiğinde. Bana güzel dediğinde. Hepsini yedim. Tuzağına düştüm ve birkaç hafta sonra onun lüks çatı katına taşındım." Tekrar başka tarafa bakıyor.

"Colby." Gözlerime bakmıyor. "Bu senin hatan değil. Ona aşık olduysan ne olmuş? O seni istedi. için."

"Aptalın tekiydim."

"Öyleydi." Sesim yine çok sert ve yumuşatmaya çalışıyorum. "Sen değil. Sen nazik ve güvenen biriydın. Bunda yanlış bir şey yok."

"Parlak şeyler dikkatimi dağıttı, Ben. Gerçekten çok aptalım." Son derece ciddi ve bundan nefret ediyorum. "Hayır, değilsin."

"Evet." Menekşe mavisi gözleri ciddi bir şekilde benimkilere kilitleniyor. "Evet. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Bana ilk kez öyle sert bir tokat attı ki dudağım yarıldı ve kanadı, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Beni restoranın koridoruna çekip garsonla flört etmekle suçladığında şaka yaptığını sandım ama sonra eli bana öyle sert vurdu ki dişlerim takırdadı."

Yumruklarımı sıkımdan tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve çenem gerginlikten ağrıyor. "O. Anne. Şerefsiz."

Ondan şaşkın bir kahkaha yükseldiğinde irkiliyorum ve kahkahanın etkisiyle omuzları titremeye başladığında ona bakıyorum.

"Colby?"

Dizlerini serbest bırakırken hâlâ gülüyor. "Çok gerginsin, Ben."

"Ben mi?" Şaşırmış gibi yapıyorum ve o sadece daha sert gülüyor, bu da beni güldürüyor. Çünkü nasıl gülmem? "Ben değilim."

"Öylesin. Ve bu hoşuma gidiyor." Gözyaşlarını siliyor. Gülmekten mi yoksa üzüntüden mi ağladığından emin olamıyorum ve sonra yumuşak bir elini ellerimden birinin üzerine koyuyor. "Arkadaş olduğun için teşekkürler. En son ne zaman gerçek bir arkadaşım oldu bilmiyorum."

Ona gülümsüyorum, bu beni üzüyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Elimi okşuyor ve sonra arkasına yaslanıyor. "Aynısı senin için de geçerli." Ayaklarını yere indiriyor. "Peki, arkadaşlar diğer arkadaşları besler mi? Çünkü ben açlıktan ölüyorum."

Cep telefonumu çıkardım. "Ne istiyorsun? Pizza mı?"

Gülümsemesi daha da büyüyor ve tüm yüzünü aydınlatıyor. "Oh evet. Bu arkadaşlık işi gayet iyi yürüyecek."

Ona başımı sallıyorum ama bize büyük bir pizza sipariş ederken sırtımama engel olamıyorum.

Evet, sanırım haklı.

CHAPTER Fourteen

COLBY

I Daha Perşembe ve işteki ilk haftam ama çok yoruldum. Bu çok saçma. Pek bir şey yapmadım. Sadece yeni üyelerin kaydolmasına yardım ettim ve spor salonunu gezdirdim. Çamaşır yıkama ve etrafı temizleme.

Tam anlamıyla bu kadar ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Çünkü yıllardır gerçek bir işim olmadı, sadece saklanan bir çocuğu oynadım.

Büyük bir çamaşır torbasını soyunma odalarından çıkarıp çamaşır makinelerine doğru yönelirken gözlerimi kendime deviriyorum. Ama oraya varmadan Ben tarafından durduruluyorum.

Vay anasını. Bu adam bir kez olsun kötü bir gün geçiremez mi?

Yeni duş almış görünüyor, bugün parlak mor bir şort ve siyah bir atlet giymiş ve kalbimin onunla konuşmaya çalıştığı o aptal dansı yapmasına neden olan o büyük beyaz sırtışıyla.

O heteroseksüel.

On yıl boyunca bir kadınla evliydi. Adam seni istemiyor.

Ama kalbim umursamıyor gibi görünüyor, Ben'in iri eli omzuma konduğunda canlanmaya çalışan aptal, hain aletim de öyle. "Hey, günün bitmek üzere mi? Bu akşam beşe kadar buradasın sanıyordum."

Saatin neredeyse yedi olduğunu bildiğim için omuz silkiyorum. "Başka ne yapmam gerekiyor?"

Koyu renk gözleri endişeyle kısılıyor ve neredeyse gözlerimi devirip onunla alay edeceğim. *Neredeyse.* Ama yapmadım. Geçen gece dairemde, yediğim en lezzetli pizzayı yedik ve sohbetimizi oldukça hafif tuttuk, ama ... güzeldi.

Gerçekten güzel.

Bu spor salonunu yıllardır komşusu olan yaşlı bir adamdan satın aldığını öğrendim. Çok önemsiyor gibi görüldüğü ama hakkında çok fazla ayrıntıya girmediği bir adam. Ama adam iflas ettiğinde

Sağlık olsun, Ben peşinat için biriktirdiği parayı kullandı, kredi aldı ve burayı henüz yirmi dört yaşındayken satın aldı.

Buranın bebeği olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Bana burayı onarmak ve iyi bir pazarlama planı bulmak için harcadığı sayısız saatten bahsetti. Sanırım karısı kendi Instagram kariyerini inşa ediyordu ve iyi bir takipçi kitlesi edinmişti, bu yüzden ondan ücretsiz reklam aldı.

Yani ... Instagram'ında Ben'i kendine özgü spor şortu ve dar atletikle göstermek ve onlara Benjamin Price'ın lezzetli susuzluk tuzağını nerede bulabileceklerini söylemek benim yapacağım bir şey olmazdı, ama herkesin kendi tercihi.

Ben olsaydı, emin ol onu kendime saklardım.

Ben gülerken bu rahatsız edici umutsuz düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Colby?"

Lanet olsun, ne zamandır onunla geçirdiğim tamamen masum gecenin hayalini kuruyordum? "Ha?"

"Geceyi bitirdin mi diye sordum? Fazla mesai ödemek umurumda değil ama yorgun olmalısın."

Çok yalnız olduğum ve henüz daireme çıkmak istemediğim için Ben'in bana zamanım için ödeme yapması gerektiğini düşünerek hafifçe kızarıyorum. "Saat beşte çıktım."

Bir başka sevimli ve yoğun kaş çatma. "Ne? Hayır. Hayır. Eğer çalışıyorsan, paranı almalısın."

Omuz silkmeye çalışarak tekrar çamaşır odasına doğru yürümeye başladım. "Önemli bir şey değil. Beni saat beşe kadar programa almıştın."

Önüme geçiyor, iri vücudu daha ileri gitmemi engelliyor. "Ben gidip zaman çizelgesini düzeltereğim. Ama planladığımdan daha uzun süre çalışmak istersen, benim için sorun değil, ama sadece bana haber ver, tamam mı? Senin zamanın önemli."

Ona bakıyorum, hiçbir şaka izi göremiyorum ve başımı sallıyorum. "Her zaman çok ciddisin."

Sırıtıyor ama yine de bir şekilde aptalca yakışıklı yüzündeki o yoğun ifadeyi korumaya devam ediyor.

Evet. Başım büyük belada.

"Sadece paranı aldığından emin ol, tamam mı?"

Başımı abartılı bir hareketle sallıyorum. "Evet, efendim."

Homurdanıyor ve sonra yoldan çekiliyor, ama gözleri spor salonunun önüne kayıyor ve ben de dönüp baktığımda kardeşiyle Andrew'un içeri girdiğini görüyorum. Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu gece grup için kalacak mısın?"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

Cevabımı zaten bildiği için gülüyor. Kardeşini ve Andrew'u selamlıyor, onlar da toplantı odasına girmeden önce bana merhaba diyorlar. Geçen geceki kadının bir saniye sonra içeri girdiğini gördüğümde çok şaşıyorum, hala paltosuna yapışmış ama burada.

Onun tek ve bitmiş olduğunu düşünmüştüm.

Ben de aynı şaşkınlıkla bakıyor ama yanından geçerken ona küçük bir gülümseme sunuyor.

Kollarımdaki artık neredeyse çok ağır olan çamaşır torbasını düzeltiyorum. "Toplantına gitsen iyi olur. Eğlencenin bir saniyesini bile kaçırmak istemezsin." İğneleyici bir puştum ama o irkilmedi bile.

"Bunu biliyorsun." Sesini alçak tutup sadece bana hitap etmeden önce başka bir katılımcıyı selamlıyor. "Daha sonra kendi küçük toplantımıza ne dersin?"

Tanrım. O günah kadar seksi, çakıllı sesiyle bana böyle şeyler söyleyemez. Sanırım bana her zaman yaptığı gibi yine beynime kısa devre yaptırıyor. "Toplantımız mı?" Ağzımdan neredeyse bir gıcırta çıkıyor ve bu utanç verici.

Sırıışı daha da artıyor. "Evet. Bilirsin, sadece ikimiz, senin dairende çoğunlukla hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Tıpkı geçen geceki gibi."

"Ah, doğru ya. O toplantı." Sesimi hâlâ normale döndüremiyorum ama o fark etmemiş gibi görünüyor. Kendime gelmeye çalışıyorum -bu her neyse- ve başımı sallıyorum, çamaşır torbasını tekrar kaldırıp kollarıma yerleştiriyorum. "Pizza olacak mı?"

Kollarımdaki çamaşırları izliyor. Benden almaya çalışmadığına şaşıyorum ama çalışmadığına da memnunum. Beni zayıf olarak görmesini istemiyorum. "Tabii ki."

Gülümsüyorum. "Tamam o zaman. Kendi küçük destek grubumuz içerideki büyük, süper depresif gruptan sonra başlıyor." Toplantı odasına doğru başımla işaret ediyorum ve Ben bana hıyar olduğumu söylemek yerine gülüyor.

"Bana uyar." Çamaşır torbasına tekrar bakıyor ve sonra benimle göz göze geliyor. "Sanırım bunu yapmana izin vereceğim. Seni tekrar içeri alacağım, eve gidene kadar dışarı çıkma."

Başımı sallıyorum, dairenin benim olmadığını ve onun yerine acınası hayatımı düzene sokmaya çalışırken kalmama izin verdiği yer olduğunu tartışmıyorum.

O toplantıya gitmek için ayrılıyor ve ben de çamaşırları bitirip, patronumu düşünmemeye çalışarak hızlı bir duş alıp yukarı çıkıyorum. Dikkat çekmek için yalvarmasına rağmen, günün kirini yıkarken aletimi tamamen görmezden geliyorum.

Mastürbasyon yaparken Ben'i düşünemem, ama onu düşünmeden de edemem.

İşte bu kadar. Dışarı çıkıp kurulanırken her yönden hayal kırıklığının ötesindeyim. Üzerime bir şort ve temiz bir tişört geçirdikten sonra kanepeye oturup tekrar karanlık telefonuma bakıyorum ve hayatımda ne halt edeceğimi merak ediyorum.

Christopher'ı düşünmek istemiyorum. Onu özlemiyorum.

Pek sayılmaz.

Tamam, yemekleri özledim. Ve rahat yaşamı. Havuzu ve jakuziyi. Birden fazla duş başlığı ve yüksek su basıncı olan büyük duşu. Ve eskiden erişebildiğim süslü arabaları.

Hayır. Dur.

Oraya gitmemek için kendime yalvardım çünkü fiyatı buna değmezdi. Değmezdi. Bunu hak etmedim.

Bunu kendime tekrar tekrar söylemeye çalışıyorum. Bunu Ben'in sesinden duyuyorum, ciddi gözleri bana bakıyor, bunun benim hatam olmadığını ve Christopher'ın o abartılı hayat karşılığında beni dövmeye hakkı olmadığını söylüyor.

Tam savaşı kaybetmek üzereyken, kapım tanidik, sert bir şekilde çalınıyor ve ardından Ben'in sesi beni fazlasıyla gülümsetiyor. "Hey, toplantı başladı mı?"

Şapşallığı karşısında gözlerimi deviriyorum ama kanepeden atlayıp onu içeri alırken aptal gibi sırtıyorum. "Tam zamanında geldin."

Yanımdan geçerken elinde büyük bir kutu peynirli pizza tutuyordu ve ben de kapıyı kapattıktan sonra onu kanepeye kadar takip ettim. Tam bana bir dilim uzatırken yanına oturdum.

Dişlerimi pizzaya geçiriyorum, damak tadıma dokunduğunda utanç verici bir sesle inliyorum. "Tanrım, bu çok güzel."

Gülüyor ve büyük bir ısırık alıyor, çiğniyor ve başını sallayarak onaylıyor.

İkinci kez daha küçük bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve sonra yutuyorum. "Süper depresif toplantı nasıldı?"

Gülümsemesi kayboluyor ve ifadesi kararıyor. "Boku yedim." Omuz silkiyor. "Pek bir şey söyleyemem." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ifadesi biraz muzipleşiyor. "Tabii sonunda katılmak istersen o başka."

Alay ediyorum, "Hayır, teşekkürler." Gülüyor ama gönülsüzce. "Bir şey mi oldu?" Sormak zorundayım. "Biraz üzgün görünüyorsun?" Doğru kelime bu mu?

İç çekiyor, bir elini gür saçlarının arasından geçiriyor, diğer elinde pizzayı tutuyor. "Sadece bir tane

... "Evet, toplantıdan sonra kesinlikle sıkıntılı. "Hikayelerinden biri bana biraz fazla çocukluğumu hatırlattı."

Kanepede ona biraz daha yaklaştım. Neden bilmiyorum ama çocukluğunun iyi geçtiğini sanıyordum. Kardeşini gördüğüm kadarıyla biraz pislik ama iyi bir adam. Ben kesinlikle iyi biri. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir ısırik alıp çiğniyor ve kanepeye yaslanıyor. "Sanırım bu bizim küçük toplantımız ve her ne kadar orada oturup kendini savunma dersini vermek için bir tür ön koşul olarak hikayelerini dinlesem de, orada bir bok paylaşmamın imkanı yok."

Bekliyorum, bana açılmaya hazırlandığını hissediyorum ve bunu gerçekten kaldırabileceğimden emin olmasam da bunu çok istiyorum. Tanrı biliyor ki ona sunacak yararlı bir şeyim olmayacak ama belki de sadece onu dinleyen kulaklara içini dökmeye ihtiyacı vardır.

"Babam gerçek bir pislikti. Tacizci bir piç." Yarısını yediği pizzayı kutuya geri atıyor ve bana dönüyor. "Annemi, kardeşimi ve beni elinden geldiğince sık döverdi."

Orada aptal gibi oturup ağzım açık bir şekilde ona bakarken iştahım neredeyse anında kesildi. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Ama ... sen ... " İri gövdesini işaret ediyorum ve o sadece karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Evet, cılız bir çocuktum. Konu tacizci pislikler olunca insanın cüssesinin pek bir önemi kalmıyor."

"Çok üzgünüm, Ben. Bu korkunç bir şey."

Büyük, kaslı omuzlarından birini omuz silkerek kaldırıyor. "Annemin sürekli incinmesini izlemekten nefret ederdim ama büyüdükçe, onu terk etmediği için anneme daha da çok kızardım." İstmeden irkiliyorum ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Kurbanı suçlamanın berbat bir şey olduğunu biliyorum."

Elim hiç düşünmeden onun eline gidiyor ve bir tür teselli olduğunu umduğum bir şekilde benimkiyle örtüyor. "Sen de kurbandın. Seni güvende tutması için ona güvendin."

"Kendini bile güvende tutamadı ve ondan korktuğunu biliyorum. Onun hatası olmadığını biliyorum. Şimdi." Şu anda olduğundan çok daha genç görünüyor. O zamanlar olduğundan emin olduğum o korkmuş çocuk gibi. "Ama ben de ondan nefret ediyordum. Onu uzun süre suçladım. Onunla evlendiği için. Bize sahip olduğu için. Kaldığımız için. Pek çok lanet şey için, ama yine de onu sevdim."

Elini usulca sıkıyorum. "Tabii ki yaptın."

Duygularından arınmak istercesine boğazını temizliyor ve sesi şimdi daha sağlam, daha derin ve sakın çıkıyor. "Roman bir süre ona karşı koymaya çalıştı ama karşılık verdiğimizde hepimiz daha kötü oluyorduk. Bu yüzden giderek daha fazla uzak durmaya başladı. Daha çok arkadaşlarıyla kalıyordu."

"Seni orada mı bırakıyorum?"

Bu sefer yüzünü buruşturan o oluyor ve yavaşça başını sallayıp benden uzaklaşmaya kadar yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum. "Evet. Bu yüzden ondan uzun süre nefret ettim. Ama şimdi hiç etmiyorum." Benden uzaklaşıp pencereye doğru bakıyor, pek bir manzarası olmasa ve dışarısı karanlık olsa da. "Sonra babamın yanına gittim." Durdu ama nefes alış veriş artmıştı ve sesi gergin çıkıyordu. "Ve annemi."

Orada olduğumu bildirmek için elini tekrar sıkıyorum ve o devam ediyor, içim birazdan indireceğinden emin olduğum darbenin beklentisiyle dönmeye başlıyor.

"Kadın kan revan içindeydi. Yumrukları yarılmıştı ve ona çok sert vurduğu için kanıyordu. Ve artık hareket etmiyordu."

Şaşkınlıkla ona bakarken dudaklarımdan kontrol edemediğim bir nefes dökülüyor. "Aman Tanrım."

"Evet. Cinayet duruşmasındaki tek tanık bendim. Onu ömür boyu hapse attılar ama bu hiçbir hasarı geri getirmedi. Kız hala ölüydü."

"Çok üzgünüm, Ben."

Yüce İsa. Bu adam cehennemi yaşadı ve geri döndü. Benim sorunlarımın yanında çok küçük kalıyor.

Derin bir nefes alıyor, geniş göğsünü dolduruyor ve sonra yavaşça bırakıyor. "Evet. Ondan sonra teyzem ve amcamın yanına taşındık ve işler o kadar da kötü değildi. Durmaksızın çalışmaya başladım. Her gün. Neden bilmiyorum. Babam zaten hapisteydi ama sanırım bir daha asla kurban olmak istemedim."

Sıska tavuk kollarıma bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Belki de spor salonundan biraz daha faydalanmalıyım."

Şaka yapmaya çalışıyordum ama başaramadım. Koyu renk gözleri daha da koyulaşp bana kilitlendiğinde bunu yaptığımı anladım. "Zayıf ya da küçük olduğunu kastetmedim. İkisi de değilsin ve tacizci pislikler her zaman bir yolunu bulur."

"Ah, biliyorum." Canavarı sakinleştirmeye çalışıyorum çünkü Tanrım, böyle korumacı davrandığında çok gergin oluyor ve açıkçası bununla ne yapacağımı bilmiyorum. "Şaka yapıyordum."

Kendime mantıklı bir şekilde onun herkese böyle davrandığını söyleyebilirim. Arkadaş olduğumuzu ve heteroseksüel olduğunu ama yine de kafamı kurcalıyor.

Hiç de yatışmış görünmüyor. "Kaslı vücuduma rağmen karımı kurtaramadım."

Vücuduna sarılmak ve başımı omzuna koymak istiyorum ama adamı ürkütmek istemiyorum. "Yine de o iyi. Değil mi?"

"Evet, o hayatına devam etti ama ben edemedim. Onu hastane yatağında görüp duruyorum ve sonra aklıma annemin bedeni geliyor." Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum, hareket acı verici görünüyor. "İkisini de kurtaramadım."

Daha fazla dayanamıyorum ve bu sefer kollarımı boynuna dolayıp onu kucaklıyorum. Neyse ki beni itip kakmıyor ya da uygunsuz davranmakla suçlamıyor. Önce şok olmuş gibi bir ses çıkarıyor ama sonra kocaman kollarıyla beni sarıyor ve o da bana sarılıyor.

"Bu lanet toplantılar cehennem gibi iç karartıcı."

Buna gülüyorum, hâlâ ona tutunuyorum. "Bilmiyorum. Bana çok kötü görünmüyorlar."

Buna gülüyor ve sonra yavaşça birbirimizi bırakıyoruz, gülümsemesi geri geliyor. "Bu gece paylaşmak istediğin bir şey var mı Colby?"

Evet. Taciz içeren bir ilişkiden yeni çıkmış ve heteroseksüel bir adama aptalca aşık olmaya başlayan bir aptalım. Tavsiyen var mı?

Yine de düşüncelerimi yüksek sesle söylemiyorum ve bir parça pizzamı alıp koltuğa geri yerleşiyorum. "Bunu takip etmemin imkanı yok."

Kıkırdar ve kendi dilimini alır. "Bir dahaki sefere o zaman."

Ondan sonra oturup çok daha hafif şeylerden konuşuyoruz, ağır şeylere hiç değinmiyoruz çünkü sanırım ikimiz de doğal olarak söyleyebileceğimiz bir şey olmadığını biliyoruz.

Berbat şeyler yaşadık ve diğer tarafa geçtik, her tarafımız yara bere içinde, genellikle bu konuda konuşmak istemiyoruz.

Ama her ne sebeple olursa olsun, burada onunla oturup pizza yemek ve daha mutlu şeyler hakkında konuşmak çatlakları dolduruyor gibi görünüyor.

Yavaş ama emin adımlarla, bunun beni tekrar bir araya getirebileceğini hissediyorum.

Şimdi, eğer kalbimi sağlam tutabilirsem ve beynimi sadece arkadaş olacağımız gerçeğine odaklayabilirsem.

CHAPTER Fifteen

BEN

Bir sonraki toplantıya kadar, önce iş sonra akşam toplantı rutinine alıştım bile. İşten sonra Colby ile takılmak için şimdiye kadar beklemek zorunda kalmamış olmamın da faydası oldu. Birlikte İlkinden beri neredeyse her gece kendi küçük "toplantılarını" yapıyorlar.

Pizza ve konuşma. Çoğunlukla hiçbir şey hakkında. Burada her şeye alışıyor gibi görünüyor ve yeni bir arkadaşlık kurmanın hoşuma gittiğini inkar edemem. On yılı aşkın süredir bunu yapmamıştım.

Onunla ilgili bir şey beni rahatlatıyor. Annem hakkında asla konuşmam, asla. Ama Colby'ye olanları anlattığımda, bu doğal ve tamamen zorlamasızdı. Bana acıdığını ya da dehşete kapıldığını hissetmedim; sadece beni dinlemeye istekliydi.

Şimdi bu toplantıda otururken ve diğerlerinin travmaları hakkında konuşmalarını dinlerken, kaçmak için derimden çıkma dürtüsü hissetmiyorum. Garip bir şekilde sakin hissediyorum. Üzülüyorum, evet, ama ilk iki toplantının bana verdiği ruhumu ezen uyuşukluk değil.

Toplantı bittiğinde Andrew yanıma geldi, gözleri endişeli bir ifadeyle kapıdaydı. "Bu çocuk toplantılar sırasında burada oyalanıyor."

Önce Colby'den bahsettiğini sanıyorum ama dönüp baktığımda Ethan'ın orada durduğunu görüyorum. Beni görünce gözleri açılıyor ve sonra hızla arkasını dönüp resepsiyona gidiyor. "Ethan."

Andrew'a dönüyorum ve onun düşünen yüz ifadesinin yerinde durduğunu fark ediyorum. "Hikayesi nedir?"

Ethan'ı o kadar da iyi tanımadığım için kendimi biraz suçlu hissederek omuz silkiyorum. Hemen hemen içine kapanık biri. "Tek bildiğim bir araba kazası geçirdiği, o yüzden hemen hemen her yere yürüyerek gidiyor."

Andrew'un çenesi düşüyor ve bana inanamayarak bakıyor. "Bunu bana söylemeyi düşünmedin mi? Travmanın tanımı budur ve emrinizde *travma* konusunda uzmanlaşmış bir terapistiniz var."

Utangaç bir şekilde geri çekiliyorum. "Bu konuda konuşmak istemediğini söyledi."

Yine bakışlar. "Tanrım, Ben."

Tamam, belki biraz boktan bir durum. Yani, bir süredir benim için çalışıyor ve arabaya binmek istememesinin garip olduğunu biliyorum, ama bunun beni ilgilendirmediğini düşündüm. *Yani, insanların kendi hayatlarını yaşamalarına izin var, değil mi?*

Korku içindeyken bile mi? Evet, tamam. Berbat ettim.

"Bu sefer ne yaptı?" Roman o anda iri kolunu boynuma doluyor ve bana doğru eğiliyor.

Andrew hiç hoşlanmadığım hayal kırıklığına uğramış bir baba ifadesiyle başını sallıyor. "Gözün üzerinde olsun. Konuşmak isterse bana haber ver. Tamam mı?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum, belki de çalışanıma biraz daha el uzatmalıyım diye düşünüyorum ve kardeşimi üzerimden itiyorum. "Yapacağım."

Andrew biraz daha yaklaşıyor. "Ya senin oğlan? O nasıl? Bu toplantılarda oyalanan tek kişi Ethan değil."

Roman'ın aptalca bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyorum ve konuşmayı durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Lütfen ona bir daha asla *oğlum* deme."

Roma buna güler. "Ah, ne? Onun *babası* olmak istemiyor musun?"

Bu kelimeyi duyunca irkildim. "Siktir, bu çok ürkütücü."

Andrew bunun üzerine gülümser ve başını sallar. "İyi. Colby. *Colby nasıl?*"

Omuz silkiyorum, burada değilken onun hakkında konuşmaktan rahatsız oluyorum. Ve evet, az önce Ethan'dan bahsettiğimi biliyorum ama Colby ile uzun uzun konuştum. Onu tanımaya başladım ve bu konuda rahat olacağını sanmıyorum. "O iyi."

"Doğru." Dudakları büzülür. "Çürüklerinin dışarıdan iyileştiğini görebiliyorum."

Roma sırtıyor ve söylemek üzere olduğu şeyin çok iğrenç olacağını biliyorum. "Bize *içeride*, Ben."

Andrew gözlerini deviriyor ve ben de kardeşime ters ters bakıyorum. "O iyi. Size onun özel hayatıyla ilgili hiçbir ayrıntı anlatmayacağım ve o bu gruba katılmak istemiyor."

"Ama onunla konuştun?" Roma cevap için beklerken Andrew sorar.

"Arkadaşız," dedim, bundan daha fazla ayrıntıya girmek istemeyerek. "Biraz konuşuyoruz ve birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Andrew başını sallar, her zaman yaptığı gibi zihninden notlar alır. "Bu çok iyi. Lütfen konuşmak isterse müsait olduğumu söyleyin."

Nedenini bilmiyorum - gerçekten açıklayamıyorum - ama Colby'nin Andrew'la ya da başka biriyle konuşmasını istemiyorum. Bu konuda değil. Bana açtığı şeyler hakkında. Onun için o kişi olmak hoşuma gidiyor.

Ama arkadaşımı da tanıyorum ve bu durumda ne söylersem söyleyeyim aşırı analiz edeceğini biliyorum. "Ona haber veririm." Neyse ki bunu kabul etti ve konuşmanın devam etmesine izin verdi.

Sonunda, toplantıdan sonra ortalığı temizledikten ve kalan iki kişiye birkaç savunma hareketi öğrettikten sonra evimdeyim, Colby'lere gitmeden önce hızlı bir duş alıyorum.

Onu sadece bir saat önce gördükten sonra, hediyesini kollarımda taşıırken bu kadar mutlu hissetmem mantıksız. Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Yine de, umarım hediye çok fazla değildir. Önemli bir şey değil ama kapısına ulaştığımda ikinci bir tahmin başlıyor.

Bu garip mi?

Bu yeni arkadaşların yaptığı bir şey mi?

Hiçbir fikrim yok, ama ne olursa olsun. Burada rahat hissetmesini istiyorum. Kalmasını istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum ve garip duyguları bir kenara itiyorum.

Garipse, gariptir.

CHAPTER Sixteen

COLBY

M Kapının alındığını duyduğumda kalbim aptalca bir şekilde çarpıyor ve yine zihinsel olarak kendimi azarlıyorum çünkü Ben hakkında böyle hissedemem. Bu güvenli değil.

Bunu biliyorum.

Ama yine de kapıyı açtığımda ve onun gülünç derecede yakışıklı yüzünü gördüğümde, kalbim yine o şeyi yapıyor.

Sonra kollarında kocaman bir kutu olduğunu fark ediyorum. "Ne oldu?"

"İçeri gelebilir miyim? Çok ağır değil ama biraz garip bir tutuş şekli var."

Yoldan çekiliyorum, içeri girip yeni televizyon kutusunu yere koyarken aptal aptal ona bakıyorum.

"Belki bir televizyon işine yarar diye düşündüm. Yani, yorucu bir iş gününden sonra biraz eğlenmen gerekir, değil mi?"

"Zorlu" kısmına homurdanıyorum ama sonra kutuya çok uzun süre bakıyorum. "Bunu kaldıramam."

Geniş omuzlarını silkiyor, bir kolunu başının arkasına sıkıştırıp boynunu sıkıyor. "Önemli bir şey değil. Burada bir tane olmalı ve sen de çok sıkılmış olmalısın."

"Kütüphane kartım var. Çok sıkılmıyorum." Gülümsüyorum ama kocaman bir sırıtışa dönüşmesine engel olamıyorum çünkü beni düşünüyor.

Bana bir televizyon getirecek kadar beni düşündü.

Sonra yine kendimi azarlıyorum çünkü benim neyim var böyle? Muhtemelen eğlence olmadan burada takılmaktan sıkılmıştır.

Koltuğuma oturdu. "Gerçekten önemli bir şey değil Colby."

Yanına oturuyorum ve tekrar televizyona bakıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim."

Gülümsüyor, koltuğa yaslanıp rahatlıyor. "Ayrıca çoğu insan gibi telefonuna yapışıp kalmadığını fark ettim. Yani, orada izleyebileceğin bir şey yok mu? Yani sen

Sürekli telefonuna bakmıyorsun, seni eğlendirecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Telefonumdan bahsedilince yine kaskatı kesiliyorum, kanepenin kenarında duran ve ekranı karanlık olan telefonuma bakıyorum. "Kütüphane kartım var," diyorum yine aptalca.

Ruh halimdeki değişikliği fark etmiş gibi görünüyor ve telefona bakarken vücudu geriliyor. "Neden telefonunu hiç çıkarmıyorsun?"

Zeki biri olduğunu biliyorum, telefonun içimi kemirdiğini fark edecek ve ona gerçeği söylemeye karar verecektir. Bunu ondan saklamanın bir anlamı yok. "O telefonun parasını Christopher ödedi. Açarsam beni takip etmesinden falan korkuyorum."

Gözleri hemen anlayışla kararıyor ve sanki şimdi onu çok rahatsız ediyormuş gibi telefona bakıyor. "Öyleyse neden atmıyorsun? Eğer bir telefona ihtiyacın olursa, sana bir tane alırım."

Onun benimle ilgilendiğini düşündükçe içim burkuluyor. "Hayır." Bu gece yanında getirdiği televizyona bakarak ve sohbeti hafifletmeye çalışarak bunu kesin bir dille söylemeye çalışıyorum. "Yani, elli inç ekranlı bir televizyon şu anda hediyeler için yeterli, Ben."

Evet, peşini bırakmıyor. Yüzü hâlâ tedirginlikle buruşmuş durumda. "Neden, Colby? Neden o telefondan ayrılmıyorsun?"

Hemen savunmaya geçiyorum ama kendime Ben'in bir arkadaş olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Önemsediğini gösterdi ve bunu mahvetmek istemiyorum. *Bu* her neyse. Yere bakıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. "Nedenini biliyorsun."

Ayağa fırlıyor, açıkça kızgın ama kendini sakın tutmaya çalışıyor. Sesini duyabiliyorum ama ona bakmıyorum. "Ona geri dönebileceğini mi düşünüyorsun? Yaptığı şeyden sonra?"

Utanç üzerime çöküyor ve onun yüzündeki hayal kırıklığından nefret ediyorum. Zemini incelemeye devam ederken sesim kısılıyor. "Bir modelim var."

"Bu düzeni bozabilirsin." Sesi çok emin, çok sinirli ve hatta sesinde duyduğumu inkar edemeyeceğim bir acılık var.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

O otururken kanepenin yanıma doğru eğildiğini hissediyorum.

"Bana bak." "Hayır."

"Colby." Sesi sakın bir komut gibiydi. "Bana bak." Gözlerimi kaldırıp ona bakmayı zar zor başarıyorum ve baktığımda, o çikolata kahverengi gözlerde gördüğüm emin ve cesur anlayış beni neredeyse yere seriyor. "Ona geri dönmek zorunda değilsin. Bunun kolay olmadığını biliyorum ama bunu bir daha asla yaşamak zorunda değilsin."

"Her zaman bu kadar kötü değildi." Bunu itiraf ederken kendimi zayıf hissediyorum.

"Biliyorum," der hemen, hiç yargılamadan. "Biliyorum Colby. Ama bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerinde gördüğüm yalvarıştan nefret ediyorum. Bunun harika olduğunu söylemek istiyorum. Özgür olduğumu ve bunun harika hissettirdiğini. Ama bu yalan olur ve bunu biliyorum. Bir kısmı harika. Artık onun tarafından kontrol edilmediğimi, hayatı kendi şartlarımla yaşadığımı bilmek.

Ama sonra sabah uyanıyorum, tek başıma, bana ait olmayan bir kanepede uzanıyorum. Ve yine tek başıma ucuz mısır gevreği yiyorum. İşe gidiyorum -Ben'in spor salonu alınmasın- ama bu benim için akılsızca. Harekete geçiyorum. Mütevazı bir maaş çeki kazanıyorum.

Ben geceleri buraya geldiğinde, onun da kalbinde daha fazlasının olabileceğine dair küçük bir kıpırtı hissediyormuş gibi yapıyorum ve bu delice bir şey.

Çünkü beni bir arkadaş olarak görüyor. Yardım etmesi gereken bir arkadaş.

Kurtarması gereken biri. Bundan daha fazlası değil. Ve o kadar yalnızım ki, acınacak haldeyim.

"Değil ..." "Kötü" cevabımı verirken dikkatli olmaya çalışıyorum.

"Sonra ne olacak?" Sesi kızgın gelmiyor ama hayal kırıklığı kesinlikle belli oluyor. "Neden asılı duruyorsun

O telefona mı? Neden ona geri dönmek bir seçenekmiş gibi davranıyorsun? Neden?"

Her soruda sesinin tonu yükseliyor ve onu suçlayamam. Ben de kendime kızıyorum. "Çünkü bu bir seçenek. Tamam mı? Öyle." Ayağa kalktım, mantıksız bir şekilde sinirliydim. "Güzel şeyleri severim, Ben. Sığ ve aptalca ama bazen güzel yemekler yemekten hoşlanıyorum. Güzel kıyafetleri seviyorum. El işi yapmak zorunda kalmamayı seviyorum ve ben hâlâ seçeneklerini değerlendiren üzgün, zavallı bir adamım." *Yalnız olmamak hoşuma gidiyor.*

Bunu yüksek sesle itiraf etmek benim için çok utanç verici.

Ben ayağa kalkıyor, iri vücudu bana doğru yaklaşıyor. Az önce söylediğim tüm o şeyleri doğrulamak üzere olduğundan eminim - benim zavallı ve sığ olduğumu. Bunun yerine, beni şok ediyor ve büyük kolları çok daha küçük bedenimi sararak beni neredeyse boğacak bir kucaklamanın içine çekiyor - ama gitmek için ne güzel bir yol. "Sen zavallı değilsin. Ve eğer istediğin buysa, sağlıklı bir ilişkide bunlara sahip olabilirsin. Ya da bunları kendin için elde edebilirsin. Kimse sana bunu söylememiş olsa bile zekisin. Güçlüsün,

Hiç kimse sana böyle hissettirmemiş olsa bile. Bunu yapabilirsin."

Vay canına. Kahretsin.

Hareket edemiyorum. Karşı koyamıyorum. Tek yapabildiğim bu güçlü adamın kollarında durmak ve bana güzel şeyler söylemesine izin vermek.

Eli rahatlatıcı bir hareketle sırtımı düzleştiriyor. "Birinin benimle ilgilenmesini istemek çok iğrenç," diye itiraf ediyorum.

Ama o bana sarılmaya devam ediyor. "Hayır. Öyle değil. Herkes öyle ya da böyle bunu ister. Sadece bunun için değerinden çok daha yüksek bir bedel ödeyemezsin. O seni hak etmedi."

"Bu çok zor, Ben. Çok zor."

Başını salladığını hissediyorum. "Hayır. Öyle değil. Bunu yapabilirsin."

Onu nazıkçe itiyorum çünkü daha fazla dayanamıyorum. Dokunuşuna. Sözlerine. İçimde dönüp duran duygular. Hepsi çok fazla.

"O kabarık paltolu kadının bu gece orada olmadığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Yüzünü buruşturdu ve ben de bilerek başımı salladım çünkü o da fark etmişti. "Onunla geri döndü. Çünkü bir düzenimiz var. Çünkü yalnız kalmaktan korkuyoruz."

"Yalnız değilsin." Yaklaşıyor, iri gövdesi üzerimde yükseliyor ama korkmak yerine kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. "Ben varım."

Ama ben bilmiyorum. Pek sayılmaz.

Ama bunu söylemiyorum çünkü onun heteroseksüel aklı bunu anlamayacaktır. "Ben . . ."

Elimi tutuyor ve tamamen platonik bir hareketle kalbinin üzerine koyuyor, bu da tüm sinirlerimi Ben'in bana bir kez daha dokunduğu konusunda alarma geçiriyor. Bu muhteşem, tatlı adamın beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yok.

"Sen. Ben."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Ama var." Çok emin görünüyor. "Var."

Gözlerinin içine bakıyorum, çok nazık ve emin, ve o haklı. Düzgün ya da değil. Platonik arkadaşlık ya da değil. Spor salonuna girdiğim gün hissettiğim derin bir bağımız var.

Ve ben tam bir aptalım. "Telefonu atacağım."

Yüzü neredeyse içimi parçalayacak şekilde aydınlanıyor. Gözlerinde gördüğüm gurur. *Yüce İsa.*

"Güzel. Şimdi mi?"

Telefona bakıyorum, tüm vücudum ısınıyor ve sonra hayatımın bu kısmının gitmesine izin vermenin paniğiyle soğuyor. Bu sefer gerçekten.

Christopher'ı geri istemiyorum ve Ben'le aranızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. *Belki de sadece*

aptalca bir şeydir,

Zararsız ribaunt aşkı mı?

Ama telefonu sokaktaki çöp konteynerine götürüp atmama yardım ettiğinde, yüzündeki parlak gülümseme bana başımın tahmin ettiğimden çok daha fazla belada olduğunu söylüyor.

Yeniden aşık olmak çok daha iyi olurdu. Üstesinden gelebileceğim bir şey.

Ben'le olan şey mi?

Evet, bu bir aşktan çok daha fazlası. Beni

tamamen yok edecek.

CHAPTER Seventeen

COLBY

Y Ben'le olan bu şey hiç kolaylaşmıyor. Hiç de değil. Hiç. Hiç.

O çok güzel. Çok tatlı. Çok iyi.

Üç hafta sonra bile ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Peki, kardeşimle aranızdaki mesele nedir?" *Tanrım. Hay sikeyim. Roman bir çeşit ninja mı?*

Spor aletlerinin bazılarını silerken ve yepyeni bir üyeye koşu bandını nasıl çalıştıracağını öğreten Ben'e aval aval bakarken, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen ona bakmak için döndüm.

Kadın dar bir tayt giymiş ve şaka yapmıyorum, uzun kahverengi saçlarını adama doğru savurarak kocaman *"lütfen beni kurtarın Bay Kaslı Spor Adamı. Ben sadece bu koca makineyi çözemeyen bir kızım"* diyen gözlerle ona doğru bakıyor. Yani, bu bir koşu bandı ve cidden, aptalı oynama şeyi yapıldı.

Ben böyle bir kadın mı istiyor?

O kurtarıcı bir tip. *Kahretsin. Belki de bunu seviyordur.*

Belki de bu onların sevimli buluşmasıdır ve sonunda mükemmel aptal bebeklerle evlenirler.

Kendi düşüncelerimden utanıyorum çünkü bebeklere aptal demek hiç hoş değil ve bu kadını tanımıyorum. Bildiğim kadarıyla bir bilim insanı ya da büyük bir şirketin CEO'su olabilirdi ve ben burada Ben'in istediği şeye sahip olduğu için onu yargılıyorum.

Sanki Ben'in bana bu şekilde bakmasını sağlayacağını düşünsem aynı lanet şeyi oynamazmışım gibi.

Lanet olsun. Bu.

"Alo?"

Doğru ya. Roman. Diğer Price kardeş. Ona bakmak için döndüm. "Ne?"

Ses tonumdaki kızgınlığı gizleyemiyorum. Gözlerini devirirken eğleniyor gibi görünüyor - ürkütücü bir şekilde

Ben'inkine benziyor ama bir şekilde tamamen farklı - bana baktı ve sonra Ben'e doğru başını salladı. "Kardeşimle aranızda neler oluyor?"

"Biz arkadaşız," diyorum temkinli bir şekilde çünkü Roman bir polis ve bana dedektif gözleriyle bakıyor.

"Doğru," diye homurdanıyor ve bir serbest ağırlık alıp zahmetsizce kaldırıyor. Şimdi meşgul olduğu için uzaklaşmaya çalışacaktım ama dikkatinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Ne?" Öfkeyle dönüp ona bakıyorum. "Ondan hoşlanıyorsun."

Bu bir soru değil ve bundan hoşlanmıyorum. Ben'den Roman'ın açık ve gururlu olduğunu ve bir süredir öyle olduğunu biliyorum, bu yüzden bu bir homofobi durumu olamaz, Tanrıya şükür. Ama aşırı korumacı ağabey olayının daha iyi olduğundan emin değilim. "O heteroseksüel."

"Ben bunu sormadım."

Evet, bu konuşmayı geride bırakmanın zamanı geldi. Havlumu ve temizleme spreyimi alıp bir sonraki makineye geçiyorum. Ama beklediğim gibi, adam ilgisini kaybetmedi ve ağırlığı bırakıp beni takip etti.

"Ondan hoşlanıp hoşlanmadığınızı sordum."

"Hayır. Ondan hoşlandığımı sen *söyledin*." Sesimi alçaltmaya ve vücut dilimi vurdumduymaz tutmaya çalışıyorum.

İhtiyacım olan son şey Ben'in bunu anlaması. Mahcubiyetten eriyip yere düşebilirim.

Yüzünü tamamen bana dönüyor. İçimdeki her şey kaçmamı söylüyor ama kaçmıyorum. Donup kaldım. "Benimle aynı seviyeye gel."

"Ne?" Tekrar soruyorum, sinirlenmenin ötesinde ve eminim ki bu belli oluyor.

"Kardeşimden hoşlanıyorsun, değil mi? Yani, her gece takılıyorsunuz, birbirinize kimsenin bilmediği şeyler anlatıyorsunuz." Ne yazık ki, daha bitirmedi. "O aptal sırtıtışınla sürekli ona bakıyorsun ve erkeğinle flört ettiği için şuradaki kadını kesmek ister gibi görünüyorsun."

"Ben asla bir kadını kesmem." diye alay ettim. Gözlerini deviriyor. "Ama istiyorsun."

Kadına dönüp bakıyorum, Ben'in pazusuna dokunuyor -daha çok sıkıyor-, kesinlikle büyüleyici olduğuna şüphe olmayan o geniş gözleri ve ona uygun beyaz, güzel bir gülümsemeyle. Ve evet, tüm vücudum geriliyor ama onu *kesmek* istemiyorum. Ofluyorum ve Roma'ya dönüp bakıyorum. "Birlikte harika bir hayatları olacağına eminim."

Buna gülüyor, beni şaşırtıyor çünkü hiç de benimle alay ediyormuş gibi görünmüyor. "Lütfen. Ben'in tipi değil."

"Hayır mı?" Sakin davranmaya çalışıyorum ama epik bir şekilde başarısız oluyorum.

Ve onu yakalıyor, bilgiyle sırtıyor. "Açıktır Ben'in tipinin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Summer'la birlikte oldu."

Ona aval aval bakıyorum, kardeşi hakkında böyle bir bilgi vermesine şaşıyorum, gerçi bunu az çok biliyordum. On beş yaşından beri Summer'la birlikteydi ve yeni boşandı. Ben'in yeniden ilişki kuracak bir tip olduğunu sanmıyorum. "Um . . ."

Gülüyor ve umutsuzmuşum gibi yine başını sallıyor. "Ama Summer, büyük bir hayranı olmasam da, güçlü biri. Zeki. Hırslı. Aptal rolü yapmaz."

İçimde bir şeyler ekşiyor. "Ama onu kötü niyetli bir ilişkiden kurtarmadı mı?"

Başını sallıyor. "Sayılır. Hâlâ fırsat verilseydi kendini kurtaracağını düşünüyorum ama o bunu kendi başına yapamadan adam üzerine çullandı."

Yine gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bunu yapıyor, değil mi?"

Sırtıyor ve iç çekerek başını sallıyor. "Evet. Öyle. Ama şuradaki kız . . ." Başıyla onların

ama bu sefer bakmıyorum. "Ben'in içine yaydığı o ihtiyaca hitap etmeye çalışıyor. Gözleri yaşlı, çaresiz küçük bir şeyi oynuyor ama Ben aptal değil. Sahtelik istemiyor."

"Hayır. O sadece zor durumdaki gerçek genç kızı istiyor," diyorum acı bir şekilde.

"Hayır. Ben'in ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Gerçekten bilmiyor. Çocukluğumuz pek kolay geçmedi ve ..." Sertçe yutkunurken yüzündeki suçlu ifadeyi görüyorum. "Onun durumu daha da kötüydü."

Anneleri öldürüldüğünde orada olmadığı için duyduğu suçluluğu biliyorum ama bunu dile getirmiyorum. Bana bu kadar çok şey anlattığına inanamıyorum. "O iyi bir adam."

Hızla başını sallıyor, gözleri bir uyarıyla beni delip geçiyor. "Öyle."

Sessiz bir teslimiyetle ellerimi kaldırıyorum. "Heteroseksüel kardeşine asılmayacağım, tamam mı? Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ayrıca, bir ilişkiden yeni çıktım. Ve iyi bir ilişki değildi. Bu istediğim son şey."

Ve bu doğru. Biriyle çıkmayı hayal bile edemiyorum ama yine de Ben'i düşündüğümde... *Durmak yok.* Ben'i hiç düşünmemeliyim. O bir arkadaşı. Arkadaşı. Ben'i düşünmemin tek yolu bu.

Lanet olsun. Roman gerçekten kafamı karıştırıyor.

Yüz ifadesi yumuşarken alını kırışıyor. "Ne? Sanmıyorum ..." Tekrar başını sallıyor. "Ben için endişelenmiyorum. Ya da en azından senin ona asılman konusunda."

"O zaman neden endişeleniyorsun?"

"Seni aptal." Sanırım yaşadığım şok yüzümde kalıcı olarak kaydedildi.

"Ne? Neden?"

Terli kolunu bana doluyor ve beni yandan kucaklıyor. "Çünkü heteroseksüel bir erkeğe aşık olmak kesinlikle en kötüsü ve senin incindiğini görmek istemiyorum."

Aman Tanrım. O kadar belli oluyor muyum?

"Ben ... ummm ..."

"Evet." Beni bırakıyor ve garip bir şekilde omzumu okşuyor. "Hepimiz o yollardan geçtik. Ve dürüst olmak gerekirse, Ben'in heteroseksüel olduğunu kim söyleyebilir? Ama o şu anda çok zor bir dönemden geçiyor, sen de öyle. İkinizin de incindiğini görmek istemiyorum ama ona her baktığında o yapış yapış gözlerini ve tehlikeli bölgede olduğuna dair tüm işaretleri görüyorum."

Yanaklarım rahatsız edici bir şekilde ısınıyor ve bir kez daha buradan fırlayıp bir daha geri dönmek istiyorum. "Tehlikede değilim." Omurgamı dikleştiriyorum. "Ve kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Ne senin. Ne de kardeşinin. Hiç kimsenin. Ben genç kız değilim."

Sadece o sinir bozucu, bilmiş sırtışıyla sırtıyor. "Hayır, hanımefendi, değilsin." Biraz daha yaklaşıyor, sırtışı hiç eksik olmuyor. "Ama tehlikede? Evet, tehlikedesin."

Lanet olsun ona.

CHAPTER Eighteen

BEN

“Well, sanırım bu işi hallettin,” demeye çalışıyorum, son yarım saattir koşu bandındaki her ayar hakkında kulağımı çınlatan esmer kıza. Ama yine kabuletmiyor.

“Bilmiyorum. Çok karmaşık görünüyor.” Alt dudağını ısıırıyor ve yüzüncü kezmiş gibi görünen bir şekilde saçlarını savuruyor. Ve evet. Bilgisiz değilim. Flört ettiğini biliyorum.

Muhtemelen karşılık vermem gerektiğini biliyorum ama bilmiyorum. Sadece hiç hissetmiyorum.

Şu anda tüm dikkatim Colby'yi köşeye sıkıştıran kardeşimde ve onun yanına gitmek istiyorum. “İyi olacaksın,” diyorum ona ve elimden geldiğince çabuk uzaklaşıp Roman ve Colby'nin yanına gidiyorum.

Roman, “Hey, sonunda kaçabildin,” diyor ama Colby sinirli görünüyor. “Neler oluyor?” Kardeşimi görmezden gelerek soruyorum.

Colby, “Yok bir şey, sadece akşamki büyük koşuşturmadan önce her şeyi temizlemeye çalışıyorum,” diyor ama sinirli görünüyor ve koca ağızlı kardeşimin ona bir şey söylediğini biliyorum. Kullandığı bezi havaya kaldırıyor ve beni iterek geçiyor.

“Colby, iyi olduğuna emin misin?” Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama o sadece başını sallıyor ve benim iri gözlü esmerden uzaklaştığımdan daha hızlı bir şekilde benden uzaklaşıyor.

Kardeşıme ters ters bakarak onu olduğum yerde sabitledim. “Ne yaptın sen?”

“Hiçbir şey, küçük kardeşim. Neden?” Masum numarası yapıyor ama bunu başaramayacağını biliyor.

Denemiyor bile.

“Roman.”

“Ben,” diye alay ediyor, eliptik bir makineye doğru yürüyor ve üzerine tırmanıyor. “Ona ne söyledin? Neden bu kadar sarsılmış görünüyor?”

Makineyi çalıştırırken omuz silkiyor. “Yani, son zamanlarda çok şey yaşadı. Belki de bu yüzdendir.”

"Yapma bunu." Ona doğru ters ters baktım. "Bir şey söyledin. Söylediğini biliyorum." Sanki onu kızdıran benmişim gibi iç geçiriyor. "Sadece onu biraz uyardım."

Makinenin kapatma düğmesine basıyorum, onu zor durumda bırakıyorum ve bana dönüyor, biraz şaşırmış ama birbirimizi çok iyi tanıdığımız için yeterince değil. "Onu ne hakkında uyardın?"

Makineden iniyor, pes ediyor ve ensesine sarmak için bir havlu alıyor, bana "zaten biliyorsun" der gibi bakıyor. "Heteroseksüel bir erkeğe aşık olmak ve bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında."

Bunu kesinlikle bilmiyordum ve sözleri karşısında şoka uğrayarak bir adım geri çekildim. "Ne?" Neredeyse gurur duymadığım bir gıcırtı.

Kardeşim bana sadece gözlerini deviriyor. "Hadi ama Ben. O kadar da saf değilsin. İkiniz birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Her akşam. Ve işte. O eşcinsel."

"Ne olmuş yani?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken kardeşime kızmanın ötesinde burnumu kıvırıyorum. "Birinin eşcinsel olması, aynı cinsten olan herkesi çekici bulduğu anlamına gelmez."

Yine gözlerini devirdi ve ben onu yumruklamak istedim. "Evet, kardeşim. Bunu biliyorum." Alaycı tonu onu hızla yumruklayabileceğim kardeş bölgesine ve tutuklanabileceğim polis memuru bölgesinden uzaklaştırıyor.

"Peki o zaman neden bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorsun?" Kısa bir süre Colby'ye doğru bakıyorum ve onun bizi izlediğini görüyorum, ama hemen gözlerini kaçırıyor ve ben de kardeşime tekrar ters ters bakıyorum. "Bu çok saldırgan."

Rahatsız olmadan geniş omuzlarını silkiyor. "O zaman ben saldırganım." "Lanet olsun, Roman."

"Lanet olsun, Ben," diye karşılık verir. "O çocuk sana karşı ciddi bir şeyler hissediyor. Ve onun ezildiğini görmek istemiyorum, tamam mı? İstemiyorum işte."

Yüzünü inceliyorum, şaka yaptığına ya da dalga geçtiğine dair hiçbir ipucu göremiyorum. Hayır, aslında son derece ciddi görünüyor. "Ben olsam onu ezmezdim."

Başını yana eğip beni inceliyor. "Hayır mı? Yani onun hakkında aynı şeyleri mi hissediyorsun?"

Şimdi kollarımı indiriyorum. "Bu da ne demek şimdi? Bir şey mi söyledi?" Kafamda son birkaç haftayı gözden geçirmeye çalışıyorum. Yaptığımız konuşmaları. Ona karşı hissettiğim koruma duygusunu, ama onu yönlendirdiğimi sanmıyorum. Onun düşünmesini sağlayacak bir şey yaptığımı sanmıyorum. Ben ne? Bir ilişki istediğimi mi?

Kahretsin.

Ben bu düşüncelerle telaş içinde uğraşırken Roman beni izlemeye devam ediyor.

"Bir şey mi söyledi?"

"Neden?" Kaşları çatıldı. "Bir şey mi oldu?"

Bir kez daha şok içinde arkamı döndüm. "Ne? Hayır. Ben . . ." *Ben ne?*

"Sen ne?"

Kahretsin.

"Kes artık, tamam mı? Bana karşı böyle hissetmiyor. Biz arkadaşız. Cehennemi yaşadı ve ben de hayatını yoluna koymasına yardım etmeye çalışıyorum. Bunu başka bir şeye dönüştürme."

"Ben değilim." Colby'ye doğru başını sallıyor, gülümsüyor ve sonra tekrar gözlerimle buluşuyor.

"Ama zaten orada ve sana dikkatli olmanı söylüyorum."

"I . . ." Söyleyecek bir şeyim yok ve o da bunu biliyor. Ağır bir eliyle omzumu sıvazlıyor ve sanki dünyam başıma yıkılmamış gibi çekip gidiyor.

Dikkatle Colby'ye bakıyorum, şu anda ekipmanları temizlemekle meşgul, gözleri üzerimde değil. Ama içimde rahatsız edici bir his var.

Onu asla incitmek istemiyorum. Bunu biliyorum. Gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor mu, yoksa kardeşim tam bir aptal mı?

Aptal olduğunu düşünmeye meyilliyim.

Gerçi Colby makineyi temizlemeyi bırakıp ciddiyetle bana doğru yürüdüğünde, gözlerimin içine zar zor bakabildiğinde o kadar emin olamıyorum. "Colby?"

Sonunda menekşe rengi gözleri benimkilerle buluşuyor ama bir şeyler ters görünüyor. "Öyle mi?"

"Sen iyi misin? Roman . . . O ..." Kardeşimin az önce çıktığı kapıya doğru bakıyorum ve sonra tekrar Colby'ye dönüyorum. "Sana ne dedi bilmiyorum ama o bir aptal."

Bu onu gülümsetiyor ama benim için çok hafif. Alışmaya başladığım o büyük sırtışı görmek istiyorum. Yüzündeki morluklar solmuş ve artık yüzde 100 iyileşmiş. Bir mankenin yüzü, bir azizin ruhuyla bana bakıyor. "İşte bu o."

"Seni üzdü mü?"

Bunu geçiştirmeye çalışıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Sadece korumacı sanırım. Gerçi bana karşı koruyucu olacağını hiç düşünmemiştim."

Koruyucu mu? "Ben genelde sık kafalı derim. Ama tabii, ona koruyucu diyebilirsiniz." Sonunda gülüyor. "Sana aşık olacağımdan endişeleniyor."

Yine yere bakıyor ve lanet olsun, gözlerime bakmasını istiyorum. Başından beri onda gördüğüm o sertliğin geri gelmesini istiyorum. "Roman için endişelenme. Dediğim gibi, o bir aptal."

"Ve bir sık kafalı," diyor başını kaldırarak. "O da var."

Yine de kararsız görünüyor ve sonra gözleri o ateşle benimkilerle buluşuyor. "Korunmaya ihtiyacım yok, Ben. Biliyorum bizim ..." kelimeyi arıyor, "dostluğumuz benim kanlı ve kırık olmamla başladı, ama ben kırık değilim. Ben bir bütünü. Düzeltilmeye ihtiyacım yok. Uyarılara da ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir adamım."

"Bunu biliyorum." Ben de biliyorum. Onun hiçbir sorunu yok. O kırık değil. Belki o da hepimiz gibi biraz yara bere içinde ama paramparça olmaktan çok uzak.

"Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Sadece Roman'ın kafana girmesini istemiyorum."

Bunun üzerine tatlı tatlı gülümseyerek başını sallıyor. "Beni böyle görebileceğine dair hiçbir hayalim yok, tamam mı? Endişelenmene gerek yok." Göz kırıyor ve ben şaşkın şaşkın öylece kalakalıyorum.

Bekle. Ne? "Ne gibi görüşürüz?"

Onu yalnız bıraktığım için koşu bandını sihirli bir şekilde çözmüş olan esmere işaret ediyor ve sonra benimle göz göze geliyor. "Bunun gibi. Yumuşak kıvrımlar istiyorsun ve bilirsin, başka şeyler."

Buna neredeyse gülecektim çünkü onun benim tipim olduğunu düşünüyorsa delirmiş demektir. Elbette güzel bir kız ama *"Bu makineyi anlayamayacak kadar basit biriyim"* numarasını yemedim. Özgüveni severim. Oyunlardan nefret ederim. "Ben ..." Başımı sallıyorum. "Bu benim-"

Sözümü kesti, "Önemli değil. Biz arkadaşız. Arkadaş olmayı seviyorum, tamam mı?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve gözlerinde kabul etmemi istediği şiddetli kararlılığı görüyorum. "Tamam." Başını sallıyor, omzumu okşuyor ve tatmin olmuş gibi iç çekiyor. Ama yüzüne baktığımda - gerçekten baktığımda- keskin çene çizgisine ve güzel gözlerine takılıyorum, pembe kabarık dudaklarına ve beyaz, düz

gülümsüyorum ve belki de bu konuda o kadar da iyi olmadığımı düşünüyorum.

Çünkü o anda aklım doğrudan o dolgun dudakları öpmenin nasıl bir şey olacağına gidiyor.

Ve tüm vücudum bundan nefret etmeyeceğim hissiyle tepki veriyor.

Hem de hiç.

CHAPTER Nineteen

COLBY

I Telefonumu attığıma sevindim. Ben de. Christopher'a ihtiyacım yok.

Artık para kazanıyorum. Kablolu televizyonum var. Hatta süslü bir öğle yemeği sipariş ettim. bugün teslim edildi.

Ve iyiydi.

Başka biriyle her temas kurduğumda bana kızan o pisliğe ihtiyacım yok. İlgi isteyen ve sonra bana yapışkan diyen. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmekte ya da aklına gelen her türlü aşağılayıcı ismi söylemekte bir sakınca görmeyen ve ertesi gün bunların hiçbirisi olmamış gibi davranan.

Ona ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

Ama Ben'e baktığımda, içimde derin bir özlem hissediyorum ve bunu gün ışığına çıkardığı için kardeşine lanet olsun. Sadece arkadaş olduğumuzu ve asla daha fazlası olamayacağımızı yüksek sesle söylemek zorunda bıraktığı için.

Zavallı Ben iyi olduğumdan emin olmaya çalışırken kendini kaybetmiş gibi görünüyor ve ben buna dayanamıyorum. "Evet, şey. Vardiyam bitmek üzere ve senin de katılman gereken bir toplantı var."

"Doğru." Hâlâ bana tatlı, kaybolmuş bir şekilde bakıyor, yüzümde iyi olmadığımı dair bir işaret arıyor. "Gelmek istemediğine emin misin?"

Buna gülüyorum ve sonra Roman'ın bu kez yanında Andrew'la salona geri döndüğünü görünce yüzüm buruşuyor. "Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Yani, biraz aptalca hissettirdiğini biliyorum ama o kadar da kötü değil."

Gözlerimi ona doğru alaycı bir şekilde kısıyorum. "Kool-Aid'i içtin mi, Ben?"

Buna gülüyor ve beni başından savıyor. "Hayır. Ama bilmiyorum ..." Boynunun arkasını kavırıyor ve bunu yaparken kaslarının gerilmesini izlememek için kendimi çok zor tutuyorum. "Seninle konuştuğumuzda, ertesi gün bir şekilde daha hafif hissediyorum. Yani, nasıl çalıştığını anlıyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyorum ama başka duygularım da artıyor. Hakkında konuşamadığım

duygular.

Roman'ın deyimiyle tehlikeli duygular. "Seansımız hâlâ devam ediyor o zaman?"

Gülümsemesi aydınlanıyor ve başını sallıyor. "Evet. Tamam."

"Güzel." Bununla birlikte yapmam gerekenleri bitirip daireme kaçıyorum. Duş alıyorum, sonra Ben'in aldığı televizyonu açıyorum, kanallar arasında geziniyorum ve Ben'in gruba açıldığı düşüncesiyle mantıksız bir kıskançlık hissediyorum.

Bu beni neden rahatsız ediyor, hiçbir fikrim yok. Ve evet, bunun sağlıksız olduğunu biliyorum. Ben'in ihtiyacı olan tüm yardımı almasını istiyorum, bu gerçekten katılmama kisvesi altında olsa bile. Ve bunda ciddiylim.

Belki de bir telefon almalıyım.

Bir uygulamaya falan gir ve yeni insanlarla tanışmaya çalış. Çıkmaya hazır değilim - yakın bile değilim - ama rastgele bir bağlantı ile biraz buhar bırakmaya karşı değilim.

Bu düşünceyle tüm vücudum geriliyor ve bir yabancıнын ellerinin üzerimde olduğu düşüncesiyle isyan ediyor. Tanımadığım birinin beni öpmesi, bana dokunması. Bana zarar verme olasılığı. Sadece bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bu berbat bir şey.

Christopher'la ilişkiyi bitirdikten sonra vermeye devam eden hediye. *Şimdi de sıradan bir sekse var mıyım? Evet. Harika.*

Bunun içinde çok uzun süre debelenmeye fırsat bulamadan Ben kapıyı çalıyor ve ben de kalkıp çok hızlı bir şekilde cevap veriyorum. "Selam." Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyor.

"Selam." Kanepeye oturuyorum -oturmak daha doğru- ve kapıyı kapatıp bana katılırken beni dikkatle inceliyor.

"İyi misin?"

"Evet, sadece bir daha asla sevişemeyeceğimi düşünüyordum." Gözleri büyüdü ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Oh."

"Ummm . . . evet." İçten içe yaltaklanıyorum. "Pizza mı? Pizza yiyelim mi?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim onlarda gördüğüm yoğunluk beni diri diri yakabilir. Paçamı kurtarmama izin vermeyecek. "Neden böyle düşünüyordun? Bir daha asla seks yapmamayı yani."

Sesi benim hissettiğim kadar garip geliyor ve yemin ederim yanaklarında hafif bir kızarıklık bile görüyorum. Çünkü garip.

"Ben de tam bir telefon almam gerektiğini düşünüyordum, böylece bir uygulama falan indirebilirim. Bilirsin işte..." *Tanrım, bu neden bu kadar garip?* Adama taciz içeren bir ilişki içinde olduğumu en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bana karısının saldırıya uğradığını ve annesini vahşice öldürülmüş olarak bulduğunu anlattı. Ama sıradan seks hakkında konuşmak çok mu fazla? Evet, bu mantıklı. *Tamam, bir yetişkin ol.* "Biraz stres at."

Evet, yetişkinlik konusunda iyi iş çıkardın Colby. Anlamak için başını sallıyor. "Takılma uygulaması gibi."

Soru olmasa da başımı salladım. "Evet."

Zihninde evirip çeviriyor gibi görünüyor ve ben kaçmak, saklanmak ve bir daha asla gözlerinin içine bakmamak istiyorum. *Bunu neden böyle yüksek sesle söyledim ki?* "Telefon almak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Ne? Ona bakıyorum. "Hayır mı?" Sanki bir soruymuş gibi söylüyorum. "Bir telefon alabilirim. Para biriktirdim. Sadece ..." Tanrım, bana bakıp cevap beklerken kendimi aptal gibi hissediyorum. "Sorun telefon değil."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Sorun ne o zaman? Neden bir daha sevişemeyeceğinden bu kadar eminsin?"

O ilk utancı atlatmış gibi görünüyor ama ben atlatamadım. Gözlerimi ondan kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu Ben. Onunla her şey hakkında konuşabileceğimi açıkça belirtti. İç çekiyorum.

"Bir yabancının düşüncesi ..." Kalın kalın yutkunuyorum. Bunu söylemem tekrar düşünmememe neden oluyor ve evet, hala aynı tepkiyi veriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Bir yabancının bana dokunmasına izin verebileceğimi sanmıyorum."

Öyle görünüyor. Bilmiyorum. Neredeyse rahatlamış. Ama neden olduğundan emin değilim. "Cehennemden geçtin. Bence bu normal."

"Ondan önce tek yaşadığım sıradan seksti. Yabancıların bana dokunmasıyla ilgili hiçbir sorunum yoktu." Şaşırmış görünüyor ve ben irkiliyorum. *Çünkü gerçekten mi Colby? Daha çok bir sürtük gibi konuştun.* "Oh."

"Yani ..." Aceleyle düzeltiyorum, "Çok fazla yabancı yoktu. Her gece farklı birini beceriyor falan değildim. Sadece kaşınmaya ihtiyacım olduğunda, anlıyor musun? Üniversiteye kadar seks yapmadım ve sonra ne kadar iyi hissettirdiğini keşfettiğimde bir süreliğine bağımlısı oldum."

Ben saçmalıyorum ve Ben rahatsız bir şekilde koltukta kayıyor. Tabii ki bunları duymak istemiyor. "Anlıyorum."

Yapmıyor. Gerçekten, gerçekten istemiyor ve ben bir aptalım. Kahretsin, benimle bir daha asla konuşmayacak. "Hayır, konuşmayacaksın. Sorun değil. Eminim benim bir sürtük olduğumu düşünüyorsundur."

Gözleri dehşet içinde benimkilere kaydı. "Ne dedin? Hayır, bilmiyorum."

"Sorun değil." Gülüp geçmeye çalışıyorum. "Orada bir süre biraz sürtüklük yaptım."

Bana yaklaşıyor. O yoğun gözler sadece bana odaklanmış durumda ve zar zor nefes alabiliyorum. "Senin sürtük olduğunu düşünmüyorum ve kaç kişiyle birlikte olduğun da önemli değil. İstedğin şeyi, istediğin zaman yapmaya hakkın var. Kimsenin sana bunun yanlış olduğunu söylemeye hakkı yok."

Ona bakıyorum, bir kez daha Ben'in transında kayboluyorum. "I . . ." Kendimi yutkunmaya ve kuru ağzımı ıslatmaya zorluyorum, onu içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü o kadar güzel kokuyor ki. "Eskiden rastgele takılmayı severdim. Onları bir daha asla görmemek için. Her zaman değil ama bazen."

Dinlerken yavaşça başını sallıyor. "Bunda yanlış bir şey yok."

Alt dudağımı ısıriyorum ve gözlerime yeniden odaklanmadan önce gözlerinin hareketi takip ettiğine yemin edebilirim. "Ama sen Bay Tekeşlisin, değil mi? Sadece bir kadın."

Yavaşça başını sallıyor. "Beni terk eden ve benden çok sıkılan bir kadın. O kadar sıkılmıştı ki, gitmeden çok önce bir ilişkisi olduğundan oldukça eminim."

Gözlerim açılıyor ve kafamdan fırlayacak gibi olmalarının neredeyse komik olduğuna eminim. Ama yine de... Ben'i kim aldatır ki? Kim gitmesine izin verir? Ve kim onu sıkıcı bulabilir? "Ne? Seni aldattı mı?"

Çok üzülmüş gibi görünmüyor, belki daha çok utanmış. "Emin değilim. Şu anda biriyle birlikte." Büyük omzu kayıtsızlıkla kalkıyor. "Umarım ihtiyacı olan şeyi bulmuştur, anlıyor musun?"

Ben'den daha özverili biriyle tanışıp tanışmadığımdan emin değilim ama tanışmadığıma eminim. "Hayır." Şaşırmış görünüyor ve ben gülüyorum. "Yani, biri beni aldatırsa çok öfkelenirdim." Yanaklarım daha fazla utançla ısınıyor. "Gerçi Christopher'ın yanında birkaç erkek olduğundan eminim."

Şimdi kızgın görünüyor. Karısının kendisini aldattığından bahsederken değil, birinin beni aldatması fikri karşısında. Kalbimin o küçük çarpıntıyı yapmasına izin vermemeye çalışıyorum ama lanet olsun, kendi aklı var ve yine de yapıyor. "Şerefsiz herif."

Boğazımdan tutamadığım şaşkın bir kahkaha yükseliyor ve aşırı korumacı arkadaşşıma başımı sallıyorum. "Beni bu yüzden henüz bulamadığına eminim. Ayrıca, sanırım benden sıkılmaya başlamıştı."

Gözleri benimkileri arıyor ve orada bir şaşkınlık görüyorum. Sanki buna inanamıyormuş gibi. "Ona seni takip etmesi için hiçbir yol bırakmadın. Telefonunu attın. Onun kartlarını kullanmıyorsun."

Başımı sallıyorum, alt dudağımı ısıriyorum, Christopher'ın beni arayacağı düşüncesi beni geriyor.

"Umarım beni aramaz."

"Bulursa seni bulamaz." Ben'in sesi o kadar ciddi geliyor ki neredeyse ona inanacağım. Yine de haklı, Christopher'a beni bulması için hiçbir yol vermedim. Hiçbir sosyal medya hesabıma giriş yapmadım ve Christopher o kadar da güçlü biri değil. Elbette parası var ama çok fazla bağlantısı olduğunu söyleyemem.

Gerçi para isterse hızlı bağlantılar kurabilir. Ama bir yanım bana söylediklerinde ciddi olduğuna inanıyor. Benden bıktığını. Ona sahip olduğum için şanslıymışım, tam tersi değil. Değerimden daha fazla bela olduğumu.

"Onu düşünmek istemiyorum," diyorum dürüstçe.

Ben başını yavaşça sallarken beni dikkatle inceliyor, ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve bakışlarında o kadar büyük bir yoğunluk var ki yanacaktım gibi hissediyorum. "Gittiğinden beri çok uzun zaman geçmedi. İyileşmek için kendine zaman tanı."

Gülümsemeye zorlamaya çalışıyorum çünkü ruhumda sonsuz bir yalnızlık hissediyorum. Sarılmayı ve öpülmeyi özlüyorum.

Beni sadece bir arkadaş olarak görmeyen birinin fiziksel dokunuşunu özlüyorum.

Ve burada kanepede birbirimize yakın otururken, sadece ikimiz, onun gözleri benimkilere kilitlenmişken, yemin ederim ki kendimi neredeyse onun da bunu hissettiğine inandırabiliyorum. Bana doğru eğilip bir öpücük için dudaklarımı çalmasına ramak kalmış.

Çünkü Christopher'ı istemiyorum. Bir yabancıyı istemiyorum. Ben'i istiyorum. Hem de çok.

CHAPTER Twenty

BEN

I Şu anda bana ne olduğunu bilmiyorum ama tek düşünebildiğim onun dolgun dudaklarının tadına bakmak. O mavi, neredeyse mor renkli gözlere bakıyorum ve kayboluyorum. Saatler gibi geliyor ama biliyorum ki bir dakikadan fazla sürmedi.

Rastgele yabancılarla takılmak istediğini duymak bana bir şeyler yaptı. Neredeyse vahşi bir şey ortaya çıktı ve başka birinin ona elini sürdüğü düşüncesi beni çözdü.

Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. Başka birinin onu öpmesini istemiyorum.

Bu şeyleri onunla yapmak istediğimi fark etmek beni çok etkiliyor ama bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum. Başka birini öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Biriyle çıkmayalı çok daha uzun zaman oldu.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama kesin olan bir şey var ki, bunu yapacağım. Çünkü merak ederek bir dakika daha harcayamam. Elim çenesini kavırıyor - oldukça pürüzsüz, ama orada kirli sakal hissedebiliyorum. Başparmağımı üzerinde gezdirdiğimde hiç de rahatsız edici değil ve gözleri açılıyor. "Ben ..."

Orada dile getirilmeyen bir soru var. "*Ne halt ediyorsun?*" Ama kızgın görünmüyor. Daha çok kafası karışmış gibi. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, ne kadar dolgun ve tatlı olduğunu hissediyorum ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Bunu istiyorum.

Neden ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüzden eğildim ve dudaklarımı bir anlığına onunkilerin üzerinde hafifçe gezdirip test etmeden hemen önce gözlerinin daha da açıldığını fark ettim.

Gelmeyen endişe verici bir hissi bekliyorum çünkü temasla birlikte vücudumda yükselen zing'i hissettiğimde, tek istediğim daha fazlası. İleriye doğru bastırıyorum, dudaklarını çalıyorum ve onu

şiddetli bir ihtiyaçla öpüyorum. İlk başta tereddüt ediyor, ama sonra benim enerjimle eşleşiyor, ağzını benim için açıyor ve bana izin veriyor

Dilinin tadına bakıyor, o da aynısını yapmak için elinden geleni yaparken benim de onu yememe izin veriyor.

İncelikten yoksun ve çaresiz bir özlemle sert, acımasız bir öpücük ve hayatımın en güzel öpücüğü. Uzun, sisli bir uykudan uyanmış gibi hissediyorum ve tüm vücudum canlanıyor. Elleri saçlarımda, sıkıca kavrarken ellerimden biri boynunun yanına gidiyor ve diğeri kalçasına inerek onu bana yaklaştırıyor.

Böyle kalmaktan, onunla ziyafet çekmekten, dilinin benimkine karışmasından başka bir şey istemiyorum. Ama sonra elinin göğsüme gittiğini hissediyorum ve beni nazıkçe kendisinden uzaklaştırıyor. Geri çekildiğimde, ağızlarımız birbirinden ayrılıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, gözlerinde arzu görüyorum ama aynı zamanda mutlak bir kafa karışıklığı da görüyorum. "Ben."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bedenim onunkinin tamamen farkında ve aynı anda o kadar çok şey istiyorum ki, sanırım zihnim kısa devre yapıyor. Onu tekrar öpmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum ama yakışıklı yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa bu işin nereye varacağı belli değil.

"Bunu yapamam," diye korkumu dile getiriyor ve ben de ona biraz yer açmak için ondan biraz uzaklaşıyorum. "Doğru." Titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, öpücüğün etkisi hâlâ üzerimde, ama bir

reddedilmekten dolayı düşük rekabet. "Anlıyorum. Özür dilerim. Haklısın." Gözleriyle yavaşça buluşuyorum. "Az önce bana bir yabancıнын sana dokunmasına dayanamadığını söyledin, sonra ben seni parçaladım."

Dudakları şok olmuş gibi hafifçe aralanıyor ve sonra başını yavaşça iki yana sallıyor. "Hayır..." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sen bir yabancı değilsin, Ben. Hem de hiç."

Başımı yana eğip onu inceliyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Oh. Sevindim. Ben de seni bir yabancı olarak görmüyorum." Ellerimi yanlarıma bırakıyorum, onlarla ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. "Beni o şekilde görmüyor musun?"

Bunu kesinlikle anlayabilirim. Çekim tek taraflı olabilir. Güzel, zarif ve kıvrak. Onun bir model olabileceğini düşündüğümde şaka yapmıyordum. Hızlı bir kahkaha atıp tekrar başını salladığında beni korkutuyor. Sanırım benimle bu şekilde ilgileniyor olma düşüncesine gülüyor ve ben de bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum ama sonra bana yaklaşıyor, eli elimi tutuyor. "Ben, sen hayatımda gördüğüm en seksi erkeksin. Kesinlikle şimdiye kadar öptüğüm en seksi erkeksin."

Bekle. Ne? Beklentiyle ona bakıyorum. O zaman neden? "Tamam..."

Yüz hatları yumuşar ve iç çeker. "Heteroseksüel bir erkeğin deneyi olamam. Olamam işte."

Deney mi? Bu da ne demek oluyor? "Ne? Bu bir şey mi?"

Homurdanıyor ve yine sevimli bir şekilde bilgisizmişim gibi başını sallıyor. "Evet, öyle. Ve ben bunu yapamam. Ne kadar ateşli olursan ol, seni çıplak görmeyi ve o koca ellerinin neler yapabileceğini öğrenmeyi ne kadar çok istersem isteyeyim..." Ellerimin onun üzerinde olduğunu düşününce vücudumdan bir ürperti geçiyor ve öpüşmemizden dolayı zaten sertleşmiş olan sikim tüm olasılıkları düşünerek zıplıyor, ama konuşmasını bitirmedi. "Bunu seninle yapabileceğimi sanmıyorum."

Sözleri karşısında irkildim. Öpücüğün üzerinden geçerken ve düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını merak ederken beni kesip geçiyorlar. Belli ki onun için değildi. "Neden? Öpücük kötü müydü?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor ve hafif bir rahatlama hissediyorum, ama bu yeterli değil. "Bu hayatımın en ateşli öpüşmesiydi, Ben. Sana yalan söylemeyeceğim."

Buna inanmak istiyorum. Ama madem bu kadar ateşliydi, neden tekrar yapmak istemiyor? "Benim için de." Sırıtişıma ya da libidoma karşı koyamıyorum çünkü Tanrım, bunu tekrar yapmak istiyorum. Ve tekrar. "Peki, sorun ne?"

Bana bir bakış attı. "Sen heteroseksüelsin."

"Bir erkekle öpüşmeyi ben başlattım."

Beni başından savıyor ve bu beni kızdırmaya başlıyor. "Sen sadece bir kişiyle birlikte oldun ve o da bir kadındı. Sen heteroseksüelsin, bense geyim. Gururla. Mutlulukla. Yüksek sesle. *Gay*. Ve bilmiyorum neden

Beni öptü, ama ..." Şimdi ayağa kalkmış, kanepenin önündeki küçük odada volta atıyor. "Belki de sadece benim için üzüldün."

Ona bakıyorum, odada adımlarken onu takip ediyorum. "Ne? Senin için üzüldüm mü?"

"Evet." Durdu ve doğrudan bana baktı. "Yaptığın şey bu, Ben. Herkesin iyi olmasını istiyorsun. Sen bir kurtarıcısın. Sana yalnız olduğumu ve dokunulmaya hasret kaldığımı söyledim, sen de beni öpüp daha iyi hissetmemi sağladın."

Evet. Şimdi gerçekten sinirlendim. Ayağa kalktım ve onunla yüz yüze geldim. "Yani bunun bir acıma öpücüğü olduğunu mu düşünüyorsun? Benjamin Price olduğum ve her şeyi düzelterek herkesi kurtarmak istediğim için mi? Kendime ait isteklerim ve arzularım olamaz mı? Kendim için bir şey isteyemeyecek miyim?"

İç çekiyor, omuzları çöküyor. "Öyle demiyorum ama evet, bir bakıma. Yani, herkese yardım etmek istediğini biliyorsun."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Seni öpmek *istedim*. Seni öpmeyi düşünmeden duramıyorum. Bunun acımayla bir ilgisi yok, lanet olsun."

Yutkunurken ince boğazının çalışmasını izliyorum ve geniş gözlerle bana bakıyor. "Ben, sen heteroseksüelsin," diye tekrar deniyor.

"Ne olmuş yani? Belki *de o kadar heteroseksüel* değilimdir. Kendin söyledin. Sadece bir kişiyle birlikte oldum ve onunla birlikte olduğumda çok gençtim. Belki biseksüelidir. Bunu hiç düşündün mü?" Daha önce düşünmemiştim ama şimdi mantıklı geliyor. Colby'den önce bir erkeğe gerçekten ilgi duyduğumdan değil.

Yine de, ondan *kesinlikle* etkilendim.

Bunu yüksek sesle söylemek beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Onun bir erkek olması ve benim sadece bir kadınla birlikte olmuş olmam umurumda değil. Sadece onu istediğimi biliyorum. Ve onun buna karşı koyması canımı acıtıyor.

Ama . . . "Hiç bir erkekle birlikte olmadığım için mi?"

Yine kafası karışmış görünüyor. "Demek istediğim... ben de bunu söylüyorum. Sen heteroseksüelsin."

"Hayır. O değil, lanet olsun. Yani ..." Güvensizliğin kabardığını ve her şeyi tehdit ettiğini hissediyorum. "Ne yaptığımı bilmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Yatakta ezik olacak eski heteroseksüel bir adam olduğumu mu?"

Soruma şaşırılmış görünüyor ama cevap vermeden önce uzun uzun düşünüyor: "Hayır, tabii ki hayır. Sen Ben'sin. Ve o öpücük o kadar ateşliydi ki hâlâ her yerde hissedebiliyorum."

Ben de. Ben de.

Ona daha da yaklaşıyorum, yan tarafını tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. "Ve sen Colby'sin. Seni öpmek hoşuma gitti. Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Düşünüyormuş gibi görünüyor, ama sonra eli tekrar göğsüme bastırıyor ve beni geriye doğru itiyor. Onu bırakıyorum, bunu yaparken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Hayır. Sen sadece beni kurtarmaya çalışıyorsun. Beni bir kurban olarak görüyorsun. Yardıma ihtiyacı olan biri. Yardım istemiyorum. Beni zayıf biri olarak görmeni istemiyorum."

Sözlerinden incinerek geri çekildim. *Hayırseverlik*. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Kelimeleri zar zor çıkarıyorum çünkü söylemek canımı yakıyor, her kelimedede göğsüm sıkışıyor.

Düşünüyor, çenesini yukarı kaldırırken yüzü kararlılıkla dolu. "Evet."

Kızgınım. Öfkenin de ötesinde. Ve belki de biraz aşağılanmış bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum, sadece kaçmak istiyorum.

O öpücüğün onun için mutlak bir arzudan başka bir şey olduğunu nasıl düşünebilir? Yazık. Acıma. Bir kurban.

Onu bir kurban olarak görmüyorum. Onu kötü bir durumdan kurtulma cesareti gösteren güçlü bir adam olarak görüyorum. Kendisi için daha iyisini istediği için boktan bir dairede boktan bir işe yeniden

başlayan biri.

*Bunun çok korkutucu olduğunu biliyorum ama
o bunu yapıyor. Ve ona acıdığımı mı sanıyor?*

Bütün bunları ona söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Kapıyı çekip açarken ona bakamıyorum
bile.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken adımı söylemesini duymazdan geliyorum.

Aferin, Ben.

Uzun zamandır yaşadığınız ilk gerçek arkadaşlığı, aklınızdan hiç çıkmayacak yakıcı bir öpücükle mahvedin.

CHAPTER Twenty-One

BEN

“Y İyi misin?” Ethan'ın sesiyle irkildim, spor salonunun ön masasının arkasında oturmuş, şu anda aletleri temizleyen Colby'ye bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

İki gün önceki tartışmamız ya da kavgamız -ya da her ne haltsa- yüzünden hâlâ kızgınım. Hiç konuşmadık, gözlerinin içine bakamadım ya da iş yerini tarif etmek dışında onunla neredeyse hiç konuşamadım.

Nefret ediyorum ama aşağılandım. Bir adamı öptüğüm için değil, o adam bunun acıma duygusundan kaynaklandığını düşündüğü için. Çünkü o da herkes gibi herkesi kurtarmak isteyen garip bir kahraman kompleksine sahip olduğumu düşünüyor. Yani insanlara yardım etmek istiyorum.

Bu çok mu yanlış?

Ama benim de kendi ihtiyaçlarım ve arzularım var. Sanırım onları daha önce geri plana attım.

Sikeyim.

"Um . . . Ben?" *Kahretsin. Ethan benimle konuşuyordu.*

Ona bakmak için döndüm. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Omuz silkiyor, ensesini tutarken neredeyse utangaç görünüyor. "Bilmiyorum. Sadece biraz ... gibi görünüyorsun." Doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyor ve yemin ederim bu, benimle tek seferde konuştuğundan çok daha fazla kelime içeriyor. "Üzgün mü? Colby de öyle."

Bu kesinlikle dikkatimi çekiyor. "Üzgün mü? Üzgün mü?"

Gözlerim hemen Colby'yi arıyor, o da aniden başka bir makineye geçiyor ve bunu yaparken yıpranmış görünüyor. Tekrar Ethan'a bakıyorum. "Bana çok üzgün görünmüyor. Sadece işini yapıyor."

İkna olmuş görünmüyor ve devam ettiğinde şaşıırıyorum, "Evet, ama her iki saniyede bir sana bakıyor. Ve bilmiyorum, son birkaç gündür pek konuşkan değil. Kavga mı ettiniz?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Neden böyle düşündün ki? Ben sadece onun patronuyum. Neden bana baktığını anlamıyorum." *Kes şunu. Konuşmayı.*

Bir kez göz kırptıyor, omzunun üzerinden Colby'ye ve sonra tekrar bana bakıyor. "Siz birlikte değil misiniz?"

Pekala. Kahretsin.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Sorular ağzımdan çıkmaya devam ediyor.

Omuz silkiyor, bana değil yere bakıyor. "Özür dilerim. Sadece düşündüm ki ..." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Siz hep birliktesiniz. Yani normalde öylesiniz. Sürekli gülüyor ve şakalaşıyorsunuz. Ve her zaman onun dairesindesiniz."

Nedense bunu başka kimsenin bildiğini ya da dikkat ettiğini fark etmemiştim. "Biz arkadaşız."

Başını abartılı bir şekilde sallıyor. "Evet. Evet, yani, tabii. Ben sadece ..." Şu anda çok telaşlı görünüyor ve kaçmak istediğinden eminim, ama "Sana baktığında kalbi çok kırılmış görünüyor. Ve üzgün görünüyorsun. Özür dilerim, öyle sandım-"

Sözünü kestim, "Ben onun patronuyum. O da benim çalışanım. Aynı zamanda arkadaşız, ama hepsi bu."

Yine zavallı çocuğu telaşlandırdım. Kızardı ve ellerini şortunun ceplerine soktu. "Özür dilerim. O kadar insan varken, varsayımda bulunmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Nedenmiş o?"

Yüzünün kızarması derinleşir. "Oh, en iyi arkadaşım, Knox ..." Arkadaşının adını söylerken gülümsüyor ama bunun farkında olduğundan bile emin değilim. "İnsanlar sürekli birlikte olduğumuzu sanıyor. Ama onunla öyle değil."

"Ah," diyorum aptalca çünkü gerçekten herhangi bir sınırı aşmak istemiyorum.

"Evet. Yani ..." Şimdi saçmalıyor ve belki de çocuğun sadece konuşacak birine ihtiyacı olduğunu fark ediyorum. "O eşcinsel ama ben değilim. Yani, anlıyorum. Kimse birlikte olduğumuzu varsaymamalı. Biz çok iyi arkadaşız. O tanıdığım en iyi insan."

Şu anda onun hakkında konuşmasına bakılırsa, insanların birlikte olduklarını düşünmelerini anlayabiliyorum ama bunu söylemiyorum. "Yani, hiçbir şey yok mu? ?"

Bunun üzerine başını hızla sallıyor ve ben de bana ne kadar dürüst olduğunu anlatacağını sanıyorum ama anlatmıyor. "Knox en iyisi. Arabaya bile binemeyen bir adamdan çok daha iyisini hak ediyor."

Ses tonundan kendinden iğrendiği anlaşılıyor ve bu onun için kalbimi kırıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, Ethan?"

Konuşma tamamen vites değiştirdiği için irkilmiş görünüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

Ah, inkar. Şeytani bir kaltak, değil mi?

"Belki bir ara toplantı sırasında gelip oturabilirsin. Yardımcı olabilir."

Şimdi solgun görünüyor, başını sallıyor. "Hayır. Ben tamamen iyiyim."

Öyle değil. Yakınından bile geçmiyor ve yine, onunla bu konuyu daha önce hiç konuşmadığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Arkadaşım Andrew-"

Hemen sözümü kesti, "Hayır. Terapiye ihtiyacım yok. Ben iyiyim." Ellerini ceplerinden çıkararak masadan bir adım geri çekildi. "Sen ve Colby'nin iyi olmanıza sevindim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Yerimden kalkıyorum ama masanın arkasında kalıyorum. "Hey. Hepimizin bazen yardıma ihtiyacı olur, tamam mı?

Yardım almakta yanlış bir şey yok." Bu sözleri söylüyorum ama durum tersine dönseydi diğer yöne doğru koşuyor olacağımı biliyorum.

"Sadece arabaya binmeyi sevmiyorum. Bu çok mu kötü? Hemen hemen her yere yürüyebiliyorum. Çok büyük bir şey değil."

anlaşma."

İçimi çekiyorum ve bu kadar uzun süre buna izin verdiğim için nefret ediyorum. "Bazen yürüyemezsin. Arabaya binmek gerekir. Bunun üzerinde çalışmalısın. Bunun görmezden gelebileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Burun delikleri açılıyor ve hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum. "İstemiyorum. İyi olacağım." Masadan bir adım daha uzaklaşıyor. "Varsaydığım için tekrar özür dilerim. İşime dönsen iyi olacak."

Ben daha bir şey söyleyemeden çekip gidiyor ve tam o sırada Becca gelip masanın arkasına oturuyor. "Tanrım, çocuğa ne yaptın? Beti benzi atmış."

Kendimi tam bir başarısızlık içinde hissederek kendi sandalyeme çöktüm. "Çalışanlarımın hayatlarıyla daha fazla ilgilenmeye çalışıyorum."

Bana sahte bir dehşetle bakıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

"Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum, o da gülüyor ve sandalyesini bilgisayarın yanına çekerken başını bana doğru sallıyor.

"Ben, sen tanıdığım en iyi insansın. Ama çalışanlarının hayatına karışmak? Bu yeni bir şey."

İnleyerek iki elimle yüzümü kapatıyorum. "Karışmıyordum. Sadece yardıma ihtiyacı varsa travma toplantılarına katılması için onu cesaretlendirmek istedim."

Yemin ederim düşündüğünü duyabiliyorum. "Tanrım, destek grubu Kool-Aid'ini mi içtin?"

Ellerimi bırakıp ona bakıyorum, sözleri bana Colby ile olan konuşmamı hatırlatıyor. "Hayır. Ama bu işte bir iş var. İnsanların ihtiyaç duydukları yardımı almalarını istemek çok mu yanlış?"

Bana çok uzun süre bakıyor ve ben bu spekülasyondan nefret ederek tekrar yerimde kayıyorum. "Hayır, yok. Tanrı biliyor ya, terapiden payıma düşeni aldım. Sadece bunu bir tür şaka olarak düşündüğünü sanmıştım. Sen ve Roman, Andrew'a çok bok atıyorsunuz."

Gözlerim odanın öbür ucuna, Colby'nin en son baktığım yere gidiyor ve hâlâ orada olduğunu görüyorum. Gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor ve gözlerini kaçırmadan önce bana baktığını fark ediyorum. Becca'ya dönüp bakıyorum ve şimdiye kadar düşündüğüm her şeyin alt üst olduğunu hissediyorum.

Cinselliğini sorgulamanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa o da Becca'dır. Ama hâlâ Colby'ye olan hislerimi ona sormaya kendimi alamıyorum. Bu çok çığ. Çok gerçek. Her şey karmakarışık ve midem düğüm düğüm.

"Sadece herkesin iyi olmasını istiyorum," diyorum sessizce, sanki bu utanç verici bir sırmaş gibi.

Sadece gülüyor ama zalimce değil. Omzuma güven verici bir el koyuyor, sesi tatlı. "Ben, insanların iyi olmasını istemekte yanlış bir şey yok. Hem de hiç. İster sadece bir arkadaşınla, ister bir terapistle ya da bir grup insanla konuş. İnsanları duyguları hakkında konuşmaya teşvik etmek iyidir."

Ona küçük bir gülümseme sunmaya çalışıyorum ama bunu başaramadığımdan eminim.

Çünkü belki de Colby haklıydı ve ben bir şeyleri düzeltmeyi çok fazla istiyorum. Belki de bir tür zehirli kahraman kompleksim vardır.

Ve şimdi, her zamankinden daha çok kafam karıştı.

CHAPTER Twenty-Two

COLBY

H Bana bakmıyor bile. Sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Günler oldu. Ve günler.

Daha önce kendimi yalnız hissettiğimi sanırdım ama hiç şu an hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim. Ben'in toplantıya yeni gelen birkaç kişiyi selamlamasını ve Andrew ile Roman'ın toplantının başlamasını beklerken daire şeklinde oturup konuşmalarını izliyorum.

İçimi boş bir his dolduruyor çünkü konuşacak kimsem yok. Çünkü beni gerçekten önemseyen tek kişiyi kendimden uzaklaştırdım. Ve şimdi, her şey parçalanmış durumda.

Daha fazla düşünmeden sandalyelerin olduğu çembere doğru ilerleyip oturuyorum. Tüm vücudum titriyor ve kendimi dengesiz hissediyorum. Ama umurumda değil çünkü artık yalnız kalmak istemiyorum.

Boğuluyormuşum gibi hissetmekten, tekrar tekrar batmamak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Günlerdir benden vebadan kaçır gibi kaçan Ben'in nihayet bana dikilen gözlerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Andrew yeni üyelere hoş geldiniz derken bana cesaret verici bir baş selamı vermeye çalışırken kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Burada olmak istemiyorum.

Duygularım ya da Christopher hakkında konuşmak istemiyorum ama ona geri dönmek de istemiyorum. Yalnızlığın kazanmasını istemiyorum.

"Pekâlâ, eğer başlamak isteyen varsa, konuşmak istediğiniz herhangi bir şey varsa, burası güvenli bir alan. Burada konuştuğunuz her şey burada kalır. Ve istediğiniz kadar az ya da çok konuşabilirsiniz."

Çemberin etrafına yavaşça bakıyorum, Ben'in bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum ama farklı yaşlardan ve farklı sosyal statülerden insanlara bakarken bunu görmezden geliyorum. Bazı insanlar şık kıyafetler giymiş, bazıları giymemiş.

Çemberde sadece on iki kişi var ama hepimizin gözlerinin altında uykusuzluktan oluşan koyu halkalar aynı. Ruhlarımızda gömülü olan keder aynı gibi görünüyor.

Bir kadın, bir yıl önce bir konserde yaşanan toplu katliam sırasında orada bulunduğundan beri geliştirdiği panik ataklarla mücadelesini paylaşıyor. Gününe devam ederken aniden nasıl vurduğunu ve sanki ciğerlerinden tüm hava çekilmiş gibi hissettiğini, nefes alamadığını veya hareket edemediğini anlatıyor.

Kulağa kesinlikle dehşet verici geliyor ve Andrew, hakkını teslim etmek gerekirse, panik ataklarla nasıl başa çıkılacağı konusunda bazı tavsiyelerde bulunuyor. Nerede olduğunuzu ve güvende olduğunuzu bilmenizi sağlayan bir topraklama sistemi hakkında ayrıntılara giriyor.

Kadın anlatmayı bitirdi, yüzünde hafif bir gülümseme var ve sonra Andrew'un gözlerinin sessiz bir soruyla benimkilere dikildiğini fark ediyorum. "Konuşmak isteyen başka biri var mı?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, avuçlarım spor şortuma silerken terden kayganlaşıyor ve boğazımı temizleyerek bunu yapacağımı işaret ediyorum. Konuşacağım. "Benim adım Colby." Filmlerde gördüğümüz herkesin selam verip adımı söylediği şeyi yapmıyorlar ama Andrew nazik bir gülümseme sunuyor.

"Merhaba. Geldiğiniz için teşekkürler."

Midem bulanmasına ve karşımdaki muhteşem kaslı patron tipli adamdan saklanmaya çalışmama rağmen başımı sallayarak onaylıyorum. "Yakın zamanda kötü bir ilişkiden çıktım." Ellerimi tekrar siliyorum, kıpırdanıyorum. "İyi olduğunu sanıyordum." Sesim titriyor. "Her şeye rağmen beni sevdiğini sanıyordum ama sevmiyormuş. Bunu şimdi anlıyorum. Beni hiç sevmemiş."

Kendimi toparlamaya ve Ben'i ne kadar özlediğimi fark etmeye çalışıyorum çünkü bunu bir grup insana anlatmak istemiyorum. Ona anlatmak istiyorum. Yine de sadece Andrew'a bakıyorum.

"Beni kullandı. Parlak şeyler isteyen zayıf birini buldu ve beni kullandı. Bedenimi, zihnimi. Her şeyimi. Benden faydalandı ve beni dövdü, ben de ona ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Yapamazsın." Ben'in sesini duyunca gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ama tekrar açıyorum ve sadece Andrew'un gözleriyle karşılaşıyorum.

"Her şeyi o ödedi. Beni çok şımarttı. Ama yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. Bana her zaman ne kadar işe yaramaz olduğumu söylerdi. Hiçbir yeteneği olmayan güzel bir yüz olduğumu, ona sahip olduğum için şanslı olduğumu söylerdi ve ben de ona inanırdım." Bana söylemesine ve yapmasına izin verdiğim tüm o korkunç şeyleri düşündükçe midem acıyla sıkışıyor. "Hayatta kalmak için ona ihtiyacım olduğunu düşündüm. Kendime o hayattaki güzel, süslü şeyleri sevdiğimi söyledim. Bunun lüks için ödenecek küçük bir bedel olduğunu, ama gerçekten, sanırım ..." Sesim kesiliyor ve gerçekten de kendimi kaybedip bu yabancıların yanında hüngür hüngür ağlamaya başlayabileceğimi düşünüyorum. "Sanırım sadece birinin beni sevmesini, özel olduğumu düşünmesini istedim."

"Sen özelsin." Ben'in sesi tekrar duyuluyor ama ona bakmıyorum. Bakamıyorum.

Şimdi bana bunu söyleyen birine nasıl güvenebilirim? Bir zamanlar olduğum o güven dolu insana nasıl geri dönebilirim? Ve bunu neden isteyeyim ki? O kişi bir aptaldı.

"Tekrar nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Birinin bana iyi davranmak için art niyetli olmadığına güvenmek. Bana sahip olmak istemediklerine."

Andrew bilmiş bir tavırla, "Güven zordur," diyor.

"Christopher'ı geri istemiyorum. Ama nasıl ilerleyeceğimi de bilmiyorum. Belki herkes beni incitecek. Bilmiyorum."

Yanımdaki kadın elini dizime koyuyor ve bir an için sarsılmama neden oluyor ama onun nazik gözlerine baktığımda rahatlamayı başarıyorum. "Bunu asla bilebileceğimizi sanmıyorum. Ben de bu konuda endişeleniyorum. Erkek arkadaşım ..." Hıçkırıklara boğuluyor. "Ben de onun beni sevdiğini sanıyordum."

Başımı zayıfça sallıyorum. "Seni incitti mi?"

Başının hızlı bir hareketiyle onaylıyor ve çenesini aşağı doğru eğiyor. "Yaptı. İki yıl boyunca beni tekrar tekrar incitmesine izin verdim. Değişeceğine söz verdiğinde ona inandım ama değişmedi. Beni sevmedi ve kendimi çok aptal hissediyorum."

"Değilsin," diyor başka bir ses, tanıdığım bir ses değil. Bakıyorum ve tahmin etmem gerekirse benim yaşıma yakın bir adam görüyorum, bir gözü morarmış ve yanağı çürük, bir ay önceki halimi andırıyor. "Biz aptal değiliz. İyi ve güvenilir olduğumuz için bizi hedef aldılar. Ve onlar zalim piçler."

Yanımdaki kadın sessizce hıçkırıyor, gözündeki bir damla yaşı siliyor. "Onlar," diye fısıldıyor ve göğsüm sıkışıyor çünkü Neden?

Neden biz?

Bir çeşit titreşim mi yayıyoruz? Kötü muamele göreceğimiz gibi mi?

Tüm bunları sormak istiyorum ama gözlerim Ben'inkilere takıldığında, duygularını o kadar derinden hissediyorum ki, bu çok fazla. Öfkesini hissediyorum. Üzüntüsünü. Tüm bu duruma karşı öfkesini ve buna dayanamıyorum.

Hızlıca bir özür dileyip toplantıdan kaçıyorum. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumda daireme zar zor giriyorum ve Ben kapıdan içeri giriyor, varlığı beliriyor. "Kaçma."

"Bundan hoşlanmıyorum." Kapıyı kapatıyor ama bana daha fazla yaklaşıyor. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. O piçin beni incitmesi hakkında. Beni sevdiğine inandığım için ne kadar aptal olduğumu. Kaldığım için. Geri döndüğüm için. Tekrar ve tekrar. Hâlâ geri dönmeyi düşündüğüm için o telefonu hemen atmadığım için!" Son kısmı bağırarak söyledim.

Ben sadece başını sallıyor, kıpırdamadan duruyor, elleri ne yapacağını bilmiyormuş gibi iki yanında yumruk olmuş. "Lütfen kaçma."

"Ben değilim. Ben sadece ..." *Sadece ne?* Ona bakıyorum, bana hala bu kadar güzel görünmesinden nefret ediyorum. Hâlâ çok güzel olmasından. Artık dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama beni günlerce görmezden geldi. Benden nefret ediyormuş gibi davrandı. Belki de ediyordur. "Neden buradasın? Günlerdir benimle konuşmuyorsun."

Omuzları biraz öne düşüyor ve ellerinin gevşediğini fark ediyorum, ama suratı asık görünüyor.

"Özür dilerim." Başımı sallıyorum çünkü bir sürü boş özür duydum. "Ne için?"

"Benim gibi gittiğin için." Cevabı anında geldi. "Benimle konuşmaya çalıştığın için sana bu kadar kızdığım için. Ben sadece ..." İç çekti. "Utanmıştım."

"Bir erkeği öptüğün için mi?"

"Hayır." Sesi sertti ama hemen yumuşadı. "Hayır." Bana bir adım daha yaklaştı. "Çünkü seni öpmeyi seviyordum. Daha fazlasını istedim. Ama sen bunu sadece acıdığım için yaptığımı düşündün."

Hafifçe geri çekiliyorum çünkü onu bununla suçlamış olmaktan nefret ediyorum. Bunun onu incittiğini biliyorum ama bunu bir türlü atlatamıyorum. "Ben, öyle olmadığına emin misin?"

Sesimi sakın tutmaya ve suçlayıcı olmamaya çalışıyorum. Onu tekrar incitmek istemiyorum. Bana doğru bir adım daha atıyor ve kalp atışlarım neredeyse rahatsız edici bir seviyeye çıkıyor çünkü o bana bu kadar yakinken zar zor nefes alabiliyorum. "Seni öpmeyi sevdiğimi biliyorum. Dolgun dudaklarına baktığımda hissettiğim şey acıma değildi. Arzuydu. Tadının nasıl olduğunu bilmek istedim."

O bana yaklaşırken hızlı nefes alışımı sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ama sen beni daha iyi hissettirmek istedin." Sesim sessiz.

"Seni öpmek *istedim*," diyor kesin bir ifadeyle.

Ayakkabıları ayakkabılarıma değdiğinde sertçe yutkunuyorum ve onun yoğun gözlerine bakıyorum. "Söylediğimde ciddiymdim. Ben bir deney olamam. Ya seni tekrar öpersem ve sen erkeklerle öpüşmekten hoşlanmadığına karar verirsen?"

Başını sallıyor, büyük eli yanağını okşamak için kalkıyor. "Erkekler değil. *Seni*. Seni öpmeyi seviyorum, Colby."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama daha yapmadan hayatımı değiştiren başka bir öpücüğün içine çekiliyorum, sert dudakları benimkilere çarpıyor ve neredeyse nefesimi kesiyor. Aramızdaki bağ da onunki kadar yoğun. Ağzı benimkini mahvediyor ve bunu durdurmam gerektiğini biliyorum.

Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Ama kanepeye doğru ilerlerken, parmaklarım onun saçlarında ve o benim kalçalarımda gezinirken kelimeleri çıkaramıyorum. Öpüşürken onun sertliğinin benimkine baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Bunun sahtesini yapamazsın.

Tırnaklarım kafa derisine sürünüyor ve gömleğinin eteğine uzanıp bedenlerimizi sadece rahatsız edici materyali çıkaracak kadar ayırdığımda ağzımın içinde inliyor. Bir an huşu içinde vücuduna bakıyorum. Günlük egzersizler sonucu oluşan çıkıntılar ve göğsünün bir kısmı, yanları ve kolları üzerindeki mürekkepli şaheserlerle mükemmel bir heykel gibi.

"Çok güzelsin."

Buna gülüyor, başını sallayarak çenemi kavlıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bu sensin. Çok güzelsin Colby. İçten ve dıştan. Hiç acıma hissetmiyorum. Hem de hiç. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve ben sadece seni tanımak istiyorum. Her bir parçanı."

Bunun üzerine yutkunuyorum, ağzım onun sözleriyle kuruyor. Hafifçe sallanıyorum, itirafının ağırlığından başım dönüyor çünkü bunu çok derinden hissediyorum. Herhangi bir acıma ya da sadece kırık bir çocuğu düzeltmek istediğini hissetmiyorum.

Beni görüyor. Gerçek beni.

Ve artık onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum.

Sadece tutunabildiğim kadar sıkı tutunmak istiyorum.

CHAPTER Twenty-Three

BEN

H beni itmedi. Ya da heteroseksüel olduğumu söylemedi. O da beni öpüyor ve tüm dünyam alev alev yanıyor çünkü tek yapmak istediğim bu. Ona tutun. Tatlı dudaklarını öpmek ve Elleri saçlarımda.

Bana neler olduğunu bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil. Onun bir erkek olması benim için önemli değil. Şimdiye kadar sadece bir kadınla birlikte olmuş olmam da önemli değil.

*Çünkü bu Colby. Ve o da
beni öpüyor.*

Nefes almak kadar doğal geliyor ve onu bırakmayacağım. O bana dur demedikçe. Çünkü bu öpücükle ilgili her şey bir başlangıç gibi hissettiriyor. Vücudu kanepede benimkinin altında olacak şekilde hareket ediyoruz, ben ağzını keşfederken ve sert vücudunun benimkinin altındaki hislerinin tadını çıkarırken elleri sırtımda ve saçlarımda kayıyor.

O küçük değil ama ben daha büyüğüm. Benim vücudum yıllarca durmaksızın çalıştığım için hantal, onunki ise kıvrak ve doğal olarak çevik. Onunla ilgili her şey güzel ve yine de tamamen erkeksi. Dudaklarımı çenesindeki kirli sakalın üzerinde, çenesinde ve boynunda gezdiriyorum, tadına bakıyorum ve her şeyi içime çekiyorum.

Eğiliyor, başını geriye yaslıyor ve bana erişim izni veriyor. Bunu yaptığında, uyarılmasının sert çıkıntısının benimkinin üzerine sürüklendiğini hissediyorum, bu da ikimizin de inlemesine ve kalçalarımızı mükemmel bir ritimle birlikte döndürmemize neden oluyor.

"Tanrım, Colby. O kadar mükemmelsin ki." Gömleğinin eteğine uzanıyorum, ağırlığımı tek koluma verirken ona bakıyorum ve izin istiyorum.

Başını hafifçe sallıyor ve yere atmadan önce vücudundan kaldırmama yardım ediyor. Çakıllı pembe meme uçları olan pürüzsüz, yontulmuş göğsüne bakıyorum ve elimi karın kaslarının hafifçe belirgin çizgileri üzerinde gezdiriyorum. "Ben?" Dudaklarımı tekrar dudaklarına götürüp hızlıca bir öpücük

aldığımda sesi güvensiz ve savunmasız geliyor.

Onlardan bir yudum al.

"Çok güzelsin," diyorum ve elini karnımın üzerinde gezdirmeden önce bir süre beni inceliyor, her bir çıkıntının üzerinde parmaklarıyla izler bırakıyor.

"Hayır. Sen güzelsin. Bir sanat eserisin."

Ona bakarken başımı sallıyorum, şortunun içine doğru uzanan koyu sarı saç izi de dahil olmak üzere her ayrıntıyı içime çekiyorum. Ona yapmak istediğim her şey aklımdan geçerken başım dönüyor, ama bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyorum, bu yüzden başımı aşağıya eğip dilimi sol meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, dudaklarından dökülen yumuşak nefesin tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum.

Diğer tarafa geçtiğimde, adımı fısıldarken elleri saçlarımı sıkıca kavıyor. Bunu ona ben yapıyorum. Vücuduna dokunmama izin veriyor. İzin versem güveninin ağırlığı beni ezecek ama karnından aşağı inmeye devam ediyorum ve çıkardığı her sestem ve kontrol edebildiğinden emin olmadığım kalçalarının her kavisinden zevk alıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

Ağzımı ince spor şortunun üzerinden onun uzunluğuna doğru sürüklediğimde, şortumun üzerinden kendi aletimi tutmak için uzanmak zorunda kalıyorum, öfkeli ereksiyonumu sakınlaştırmek için cehennem gibi çalışıyorum. Sonunda yanımda olmasının verdiği heyecanla zihnimdeki her şey biraz bulanık ve ben hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum.

"Ben. Lütfen." Başımı kaldırıp ona baktığımda gözbebeklerinin şiştiğini, gözlerindeki menekşenin neredeyse gölgede kaldığını ve bana yalvarırken göğsünün havayla şiştiğini görüyorum.

Tekrar vücuduna tırmanıyorum, bir elimle çenesini kavıyor, diğer elimle de ağırlığının bir kısmını ondan uzak tutmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun Colby? Sana ne istersen veririm."

"Sen." Bana tam bir güvenle bakıyor ve ben gidiciyim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayatımda bir kez bile.

Eğilip boynunu ısıriyorum ve onu içime çekiyorum. "Hangi parçamı?"

Yemin ederim gülümsediğini hissedebiliyorum ve elleri sırtımda geziniyor. "Kesinlikle hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum, teması kaybetmekten nefret ediyorum, sadece onu vücudumla örtmek istiyorum. Şortumu ve boxer külotumu hızla aşağıya itiyorum, tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ki bunu çabucak düzeltebileyim. Ama o beni durduruyor.

"Vay anasını." Ayağa kalktı, gözleri vücudumun her santimetresinde geziniyordu. "Siktir. Güzel bir sikin var."

Kalbim hızla çarpıyor, buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Birden kendimi biraz utangaç hissettim. "Teşekkürler mi?"

Daha çok bir soru gibi geldi ve kanepenin kenarına geçerek bana baktı. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Yukarı doğru dikilen ve ucundan sızıntı yapan sikime bakıyorum. "Sanırım bunu gerçekten ama *gerçekten* istediğimi söylemek yanlış olmaz." Alt dudağını kemiriyor ve buna gülümsemiyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar emin görünüyor. Yanına oturuyorum, tamamen çıplak ve bunu görmezden geliyorum. "Sorun nedir? Konuş benimle."

"Bu çok aptalca." Ellerinden birini saçlarının arasında gezdiriyor. "Hayatımda gördüğüm en büyük alete sahip, hayatımda gördüğüm en ateşli adam yanımda oturuyor ve ben ..."

Çenesini hafifçe kavriyorum, elini saçlarından çekerken bana bakması için onu çeviriyorum. "Peki sen nesen?"

Lütfen bunun acıma olduğunu düşündüğünü söyleme. Lütfen beni tekrar uzaklaştırma. Nefesimi tutarak konuşmasını bekliyorum. "Korkuyorum."

Dudaklarım aralanıyor ve ağzımı tekrar kapatıp yüz hatlarımı düzeltmeye çalışmadan önce çenem hafifçe düşüyor. "Benden mi?"

Belki de batırdım. Zorlandığını biliyorum. Bir yabancınn ona dokunmasına izin verebileceğini sanmadığını söyledi. Kahretsin, çok hızlı hareket ettim. Çenesini yavaşça bırakıyorum, elimi uyluğuma indiriyorum, konuşmasını bekliyorum ama özür dileme ihtiyacıyla savaşıyorum. "Hayır. Senden değil, Ben." Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onu incelerken ciğerlerimden rahatlamış bir nefes çektim. "Bunun için."

"Giyinebilirim," diye mırıldanıyorum, hâlâ tamamen çıplak olduğumu fark ederek. Ereksiyonum büyük ölçüde azalmış olsa da, ciddi bir konuşma yaparken örtünmek muhtemelen iyi bir fikir.

Ama eli benimkini uyluğumun üzerinde kapatıyor ve sıkıca kavırıyor. "Tanrım, hayır. Sakın tüm o mükemmelliği örtmeye kalkma. Bu lanet olası bir günah olur."

Buna sırtıyorum ama durumun ciddiyetiyle gözlerinin içine bakıyorum. "Çok hızlı hareket ediyoruz. Colby, bekleyebilirim. Çok ciddi travmatik şeyler yaşadın. Bunların üstesinden gelmek için zamanı hak ediyorsun."

Başını sallıyor, elini benimkinden yanağıma götürüp nazıkçe kapatıyor. "Beklemek istemiyorum. Seninle seks yapmaktan ya da sana dokunmaktan korkmuyorum. Ya da senin bana dokunmandan." Doğrudan benimle konuşurken sesi tatlı ve sessiz. "Ben başka şeylerden korkuyorum."

Gözlerini benden kaçırıyor ve elini yanağımdan çekmeye başlıyor ama ben elimi kendi elimle kapatarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Konuş benimle. Bana her şeyi anlatabilirsin. Aklından neler geçtiğini anlat bana."

"Bana zarar vermenden korkuyorum." Gözlerindeki kırılganlık içimi parçalıyor. "Fiziksel olarak değil, ama ..."

"Kalbin," diye cevap veriyorum onun yerine, üzgün bir şekilde başını sallıyor ve başını çevirip başka tarafa bakıyor.

"Çok kolay güveniyorum. Ve bunu bilerek yapacağını sanmıyorum." Gözlerimle tekrar buluştu. "Aslında yapmayacağını biliyorum ama ..." Kalın kalın yutkunduğunu ve gözlerinin camlaştığını görüyorum. "Bu yapmayacağın anlamına gelmez."

"Yapmayacağım," diyorum kararlılıkla ama sesimi düz ve sakın tutuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve diğer elimi yüzünün diğer tarafına götürüyorum, ikimiz de bedenlerimizi birbirimize bakacak şekilde çeviriyoruz. "Sana zarar vermeyeceğim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Neler olup bittiğini tam olarak anlamıyor olabilirim ama bu bir deney değil. *Sen* benim için bir deney *değilsin*. Bunu istediğimi biliyorum, bu her neyse. Sana bunu söylediğimde bana güvenebilir misin?"

Yavaşça başını sallıyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve onu öpmeyi çok istiyorum. Ama kontrolün onda olduğunu bilmesini istiyorum. Burada tüm güç onda ve neyse ki dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor ve kanepede kucağıma oturarak beni canla başla öpmeye başlıyor. Benim sikim tekrar kalktı ve onunkinin de kalkmış olduğunu hissediyorum, şortunun kumaşı çıplak bedenime sürtünüyor.

Yüzünün kenarlarını kavırıyorum, ağızlarımızı yakın tutuyorum. "Durabiliriz."

Bunun üzerine başını sallıyor, ama kucağımdan kalkıyor ve kalbim bundan sonra ne olacağını merak ederek tekliyor. *Beni kovacak mı? Daha fazla zamana mı ihtiyacı var?*

Kendime, o ne derse desin, iyi olacağımı söylüyorum.

Ama menekşe rengi gözleri benimkilerle birleşip, elleri şortunun paçalarına giderken bakışlarımı tuttuğunda, içimde akan arzuyla donup kalıyorum. Derin bir nefes alıyor gibi görünüyor ve sonra şortunu ve külotunu aşağı itiyor, önümde görkemli bir şekilde çıplak durmak için hızla tekmeliyor.

Gözlerimin yavaşça üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, ayaklarından başlayıp ince tüylerle kaplı kaslı bacaklarına doğru ilerliyorum. Bakışlarım sadece güzel olarak tanımlanabilecek bir siki üzerinde geziniyor - siki böyle tanımlayacağımı hiç düşünmemiştim ama neyse o. Sert ve uzun, benimkinden daha az kalın, ama başı kıpkırmızı ve damlıyor.

Kendi sikim görünce zıplıyor ve ben de bu sik sevme olayını devam ettireceğim çünkü

Bağlı olduğu adam, hayatımda ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. Her bir kalçasını ellerimle kavıyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Omuzlarımdan destek alarak gözlerime bakıyor ve umarım sinirlerimi görmüyordur. Açıkça görülüyor ki o kadar da düzgün olmadığım gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok ve her şey bunu onun için iyi hale getirmek istememle ilgili.

Colby bana doğru eğiliyor, dişleri alt dudağımı yavaşça ısırıyor, benimle alay ediyor ve bana tadın en ufak bir ipucunu veriyor, ama elimle boynunun arkasını yakalıyorum ve ağzını tahrip ederken onu kendime tutuyorum.

"Seni istiyorum," diye haykırıyorum öpüşürken, dillerimiz düello ediyor. Elleri göğsüme doğru inerken o ileri doğru hareket ediyor, sert siklerimiz birbirinin üzerinden zar zor geçiyor. "Oh, lanet olsun."

Ağzıma karşı gülümsediğini hissedebiliyorum, dudağımı ısırıyor, çenemden aşağı iniyor, sonra kalçalarını hareket ettirmeye başladığında ağzıma geri dönüyor, horozunu benimkine doğru sürüklüyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama durmasını istemediğimi biliyorum. Ellerimi sırtının alt kısmına götürüyorum, kalçalarımı onunkilerle yuvarlarken onu daha da ileri götürüyorum, horoz başlarımız birbirine sürtünürken ve bizi uyarılmayla kayganlaştırırken zevk tüm vücudumda patlıyor.

Kalçalarını iterken elini ikimize de doladığında, neredeyse kendimi kaybediyorum ve ağzına boğuk bir çığlık atıyorum. "Evet, Ben. Aynen böyle." Ritmimizi bulup birlikte mutluluğa doğru ilerlerken sesi hırıltılı ve çok seksi.

"Yaklaştım." Taşaklarımın sıkılaştığını ve yaklaşan orgazmımla karıncalandığını hissedebiliyorum. "Çok yakınım."

Elleri tekrar omuzlarıma gidiyor, alnını benimkine dayayıp aramızda aşağıya bakarken parmakları çıplak tenimi kazıyor. "Oh lanet olsun, bu çok ateşli."

Ben de bakarken alnım onunkine değiyor, siklerimizin birbirine kaydığını, ikisinden de prekum damladığını görüyorum. Sonra taşaklarım şişiyor ve gelmekte olduğunu bile bilmeden ürkek bir çığlıkla ateş ediyorum.

"Tanrım, Ben," diye soluk soluğa bağırıyor ve salıverilmesinin sıcaklığının siklerimizin üzerinden karnıma doğru yayıldığını hissediyorum.

"Kutsal. Kahretsin," diye nefes alıyorum, kanepeye yaslanıyorum ve vücudum şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmın artçı şoklarıyla titrerken hala ona tutunuyorum.

Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor, ağzım onu yuttuğu için şişmiş ve kızarmış olan o lanet alt dudağımı ısırıyor. "Evet. Demek öyle oldu."

Sırıtiyorum ve biraz daha dik oturuyorum, onu kalçasından kendime doğru çekiyorum, kolumu ona doluyorum ve dudaklarını öpüyorum. "Ve umarım bu tekrar tekrar olur."

Gözlerimin içine bakıyor, benden uzaklaşmıyor. "Çıldırmadın mı?" "Yok," diye cevap veriyorum hemen.

Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyor olabilirim, hatta kendimi de, ama bir tanıma ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Sadece ona ihtiyacım var.

CHAPTER Twenty-Four

COLBY

Tonunki tamamen iyi.
Kesinlikle.

*Bazen heteroseksüel bir erkekle seks yapmak işe yarıyor. Öyle değil mi?
Lanet olsun.*

Kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum çünkü bu hayatımın en iyi seksiydi.
Hayatımın en iyi öpüşmesiydi. Kahretsin, en güzel an.

Ve Ben'in beni asla kasten incitmeyeceğini biliyorum. Bunu
biliyorum. Ama korkuyor olmalı.

Ama o bunu hiç yapmıyor gibi görünüyor. Çökmek üzere olan benim. Onun kaslı kalçalarını
kıçımın altında hissedebiliyorum ve sakinliğimi korumak için deli gibi çabalıyorum. Ama onun
öpücüğünü hissetmek- kahretsin. Bağımlı oldum.

İri eli göğsümde geziniyor ve tam kalbimin üzerine geliyor. "Kalbin hızla atıyor." "Daha
önce hiç gelmediğim kadar sert boşaldım."

Bunun üzerine gülümsüyor; benim de bağımlısı olduğum kocaman bir sırıtış. "Ben de."

"Ben ..." Başlıyorum ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ve o çıplakken ve bana
dokunurken gerçekten düşünemiyorum. "Duş almak ister misin?"

Soruma hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Ve evet... aslında böyle bir şey düşünmüyordum
ama ikimiz de döl içindeyiz, yani en kötü fikir bu değil. Ben üzerinden inerken başıyla onaylıyor.

Yürürken sert arka tarafına bakmaktan kendimi alamıyorum. Yuvarlak, yontularak
mükemmelleştirilmiş küreler her adımda hareket ediyor.

Lanet olsun.

Banyoya ilk o ulaşıyor ve dönüp bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Daha yeni yapmış olsam da, tekrar yapabileceğimden eminim. Ve yakında. Sadece odanın diğer ucuna yürümesini izlerken bile yarı sertleşmişim. Ama bunu kendime saklıyorum, başımı sallıyorum ve ona yetişmek için acele ediyorum.

"Gerçekten benimle duş almak istiyor musun?" İstedğimden daha savunmasız bir şekilde soruyorum.

Beni kendine çekiyor, kocaman kollarını etrafıma sarıyor. Aramızda kuruyan döllere karşı tamamen kayıtsız görünüyor. "Evet, ikimizin de oraya sığacağından emin olmasam da bunu gerçekten istiyorum." Küçük duş kabinine bakıyor ve sonra bana dönüp alnıma hızlı bir öpücük bırakıyor - beni yere yapııştırıyor - yakışıklı yüzüne eğlenceli bir gülümseme yerleştirmeden önce. "Ama denemek istiyorum."

Buna gülüyorum ve kendimi isteksizce onun elinden kurtarıp duşun suyunu açmadan önce dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Güvensizliğimin her zerresinden kurtulmaya çalışıyorum ama sinirlerim kabarmaya başlıyor. Christopher'ın Ben gibi bir adamın beni asla gerçekten istemeyeceğini söyleyen sesini duyabiliyorum. Hızlı bir sikişten fazlası için yeterince iyi olmadığımı. Bir hiç olduğumu.

Tam o sırada bir çift güçlü kol arkamdan beni sarıyor ve Ben'in sert, sıcak bedenine doğru çekiliyorum. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Duygularım içimde yarışıyor ve ona inanmak istiyorum. Bu işin yürüyebileceğine güvenmeyi çok istiyorum. Ama korkuyorum ve itiraf ediyorum, "Seni kaybetmek istemiyorum. Bence sen sahip olduğum en iyi arkadaş olabilirsin."

Gerçek bu ve şu anda dilim dilim kesilmiş ve çıplak durumdayım. Beni daha da sıkarken ve boynuma sokulup oraya bir öpücük bırakırken dudaklarımda oluşan küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş olduğumu *biliyorum* ve gitmene izin vermeyeceğim."

Bu sözlerin doğrudan kalbime gitmesine izin vermemek için kendimi zor tutarken gözlerim kısılıyor. "Bu çok fazla."

"Öyle," diye kabul ediyor ve beni bırakmıyor.

"Sıcak su biz olmadan bitmeden önce duş alsak iyi olur." Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum çünkü bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum ve bir şeyi istememe izin vermekten nefret ediyorum ama kahretsin, onu istiyorum.

Beni bırakmadan ve duşun ılık spreyinin altına girmeme izin vermeden önce vücudumu bir kez daha sıkarken başını salladığını hissediyorum. O da arkamdan tırmanıyor. Her ne kadar zorlanmasa da, onun çok daha büyük bedeninin buraya sığması kesinlikle zor.

Saçımı ıslattıktan sonra, spreyin altında manevra yapabilmesi için hareket ediyorum. Benjamin Price'ın sıırıslıklam olduğunu ve her bir kas çıkıntısından aşağı su aktığını görmek, evet, bu küçük duşta olmanın verdiği klostrofobik duygulara değer.

Sıkışık alanda olabildiğince çabuk temizleniyoruz, suyu kapatıp vücutlarımızı kurulamadan önce orada burada öpücükler ediyoruz, ilk taşındığımda spor salonundan getirdiği havluları kullanıyoruz.

Havlular belimize sarılıyken, nefesimi tutup kaçınılmaz olanı bekliyorum -çıldırmasını ya da gitmek zorunda olduğunu söylemesini- ama öyle yapmıyor. Elimi tutuyor ve beni kanepeye geri götürüyor, atılmış şortundan telefonunu çıkarıyor. "Pizza?"

Şaşkınlıkla ona bakıyor, yüzünde bir erime belirtisi olup olmadığını araştırıyorum. Belki iyi bir oyuncudur, ama ben öyle düşünmüyorum. Tamamen rahat görünüyor. "Evet. Tamam."

Pizza siparişi vermek için uygulamayı açmadan önce beni kısaca öpüyor. Yemek gelmeden önce giyiniyoruz ve yemek yerken ve akılsız televizyon izlerken, gülerken ve konuşurken anın içinde kaybolmak çok kolay.

Çok çift gibi hissettiriyor. Ama bunların hepsi çok yeni ve hala bir sürü soru var. Şu anda çok emin görünse bile ... işler değişebilir. Bunu biliyorum. Ve kalbimi olabildiğince korumam gerektiğini de biliyorum.

O ikinci parçasını bitirdiğinde ve ben de ilk parçamı bitirdiğimde, elimi tutup kalbine götürüyor ve bakışlarımı kendine çekiyor. "Sadece benimle konuşacağına söz ver."

"Seninle konuşuyorum."

Zayıfça gülümser. "Yani ..." Yumuşakça iç çekiyor. "Eğer korkuyorsan. Konuş benimle. Kaçma. Kaçarsan beni öldürebilirsin."

Kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü o anda tehlikede olanın sadece kalbim olmadığını biliyorum.

Bu da onun.

CHAPTER Twenty-five

BEN

[Bu gece olanlar için görgü kurallarını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onun yanıma kıvrılıp televizyon izlemesiyle burada kalmak istediğim.

Hiçbir parçam onu bırakmak istemiyor ama sabah işe gitmem gerekiyor ve biraz uyumaya çalışmalıyım. Şu anda onun yatağı olarak ikiye katlanan kanepenin uzunluğuna bakıyorum. "Neyin var?"

Yüksek alarmda. Bunu hissedebiliyorum. Ve anlıyorum-bu gecedan önce ikimiz de heteroseksüel olduğumu düşünüyorduk. Yaptığımız şey yüzünden neden aniden kendimi kaybedeceğimi düşündüğünü anlıyorum ama yalan söyleyip bunu düşünmesinin canımı acıtmadığını söyleyemem. Bedenine daha sıkı sarılıyorum. "Sadece gitmene nasıl izin vermeyeceğimi düşünüyordum."

Söylediğim yanlış bir şeydi ve bunu dik oturup yüzünde yaralı bir ifadeyle bana döndüğünde anladım. "Beni bırakacak mısın? Hemen mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, hızla eline uzanıyorum ve şükürler olsun ki elini çekmiyor. "Yani şu anda. Eve gidip uyumak için. İstemiyorum." Küçük elini sıkıyorum. "Burada seninle kalmak istiyorum ama buranın sahibi sayılırım. Bu yüzden muhtemelen işe uykusuz gelmemeliyim." "Oh." Güzel dudakları bir an için aralandı, sonra alttakini ısırdı ve kanepeye baktı az önce yaptığım gibi. "Evet, sanırım burada fazla yer yok."

Evime gelmesini istemek çok mu fazla? Evet.

Muhtemelen.

Boştaki elimle parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, hayal kırıklığına uğramış bir halde ve her şeyi berbat edeceğimden korkarak. "Evet, ikimizin de uyacağını sanmıyorum." Zayıfça gülümsüyorum, hala onu evime davet etmek için can atıyorum.

Tanrı aşkına, kral boy bir yatağım var ve onu paylaşacak kimsem yok.

Bunu onunla paylaşmak istiyorum.

Ama hayatta çok hızlı hareket ettiğimi biliyorum. Summer'la tanıştım ve hepsi bu kadar.
Birlikteydik,

ve boşanma davası açana kadar gitmesine izin vermedim. Sanırım bağlanmaya meyilliyim.

"Çok fazla düşünüyorsun, Ben." Colby'nin nazik sesi beni düzensiz düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Sorun değil. Biraz uyumaya ihtiyacın var ve benim de sabah yedide randevum var. Sanırım benim de öyle."

"Evet . . ." Ama koltuktan kalkmıyorum. Gözlerinin içine bakmak için dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Yine de seni terk etmek istemiyorum. İlişkimizden hemen sonra kaçmaya çalıştığımı düşünmeni istemiyorum..." Acınası bir durum ama lanet yanaklarım gerçekten de ısındı.

Biraz üzücü olsa da buna gülüyor. "Seks yaptım."

Başımı sallıyorum, ellerim hâlâ yüzünü kavıyor. "Evet. Kendini kullanılmış hissetmeni istemiyorum."

Gülüşüyor ve ellerinden birini uzatıp bileğimin etrafında dolaştırıyor. "İstemiyorum. Evine gitmende bir sakınca yok."

"Yarın akşam yemeğine ne dersin?"

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama sonra tekrar susuyor. "Ya biri bizi restoranda görürse?"

"Ya yaparlarsa?"

Elimi yanağından çekip bileğimdeki tutuşunu bırakıyor, ayağa kalkıp yine o volta atma hareketini yapıyor. "Ben, sağlıklı düşünemiyorsun. Bu kadar sert geldiğim için suçluyorum." Bana dönüyor ve yüzümün şaşkınlığımı gösterdiğinden eminim. "İnsanlar bizi bir randevuda görürlerse soru sorarlar."

"Her şeyden önce ..." Koltuktan kalkıp ona doğru ilerliyorum. "Hangi insanlar? Dört kişi falan tanıyorum."

Sırıttırıyor, gülümseyerek gözlerini deviriyor ve iç çekiyor. "Peki. Ya o dört kişi bizi dışarıda görürse? Gururla eşcinselim. Kimse için saklanmıyorum." "Senden bunu asla istemem." Hâlâ kafam karışık.

Kafamın karışmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Hepsi senin heteroseksüel olduğunu düşünüyor. Eğer seni biriyle çıkarken görürlerse, bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalacaksın."

Ellerimle kalçalarını kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, umarım uzaklaşmaz çünkü bunu duymaya ihtiyacı var. "İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Güven bana, kimseye defolup gitmesini söylemekle ilgili bir sorunum yok."

"Ben," diye neredeyse sızlanıyor ve bu çok sevimli.

"Ben ciddiym. Onlara bilmelerini istediğim şeyi, bilmelerini istediğim zaman söyleyeceğim. Bunun tam olarak ne olduğundan ya da buraya nasıl geldiğimizden emin olmasam da bu konudaki sorulara aldırmıyorum." Suratını asmaya başladı ama ben uzanıp çenesini hafifçe kavradım ve gözlerini uzağa değil doğrudan bana bakmaya zorladım. "Şu anda tek bildiğim seni öpmeyi sevdiğim." Burnunu öpüyorum ve gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "Seninle çıplak kalmayı sevdim." Sırıttırım geri geldi ve kendimi tekrar geri çekilmeye zorlamadan önce dudaklarını usulca öpüyorum. "Ve bunu tekrar yapmak istiyorum." Alnından öpüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Ve yarın akşam seni yemeğe çıkarmayı gerçekten istiyorum."

Sarılmaya razı olmuş gibi görünüyor, başını göğsüme yaslıyor ve gülümsediğini hissedebiliyorum. "Bence sen bir belasın, Ben."

Sırıttırıyor ve başının üstünü öpüyorum. "Ben ne istediğini bilen bir adamım. Senin erkek olman benim için önemli değil." Bana bakıyor, gözleri çıplak bir kırılganlıkla dolu ve ben de ona gülümsüyorum. "Sadece seni istediğimi biliyorum."

Başını sallıyor, göğsümün içine geri sokuyor ama mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Tamam. Akşam yemeği."

Vücudunu tekrar sıkıyorum, yakında onu bırakıp eve uyumaya gitmem gerektiğini biliyorum. Ama

onu kollarımda hissetmek için bir an ayırıyorum; o kadar mükemmel uyuyor ki.

"Kardeşine söyleyecek misin?"

Roman'ı ve bana eşcinsel olduğunu söylediği zamanı düşünüyorum. Ama onu bir gece oturma odamızda sınıfından bir çocukla öpüşürken gördüğümünden beri zaten biliyordum. Babam onu gördüyse sıçmıştır diye düşündüğümü hatırlıyorum, ama hepsi bu. Bir erkekle öpüşüyor olması benim için önemli değildi. Bu yüzden Colby ve benimle ilgili bir sorunu olacağından şüpheliyim - Colby'yi aletimle korumaya çalıştığım için bana bok atması dışında.

"Kardeşime söylememi ister misin?"

Tekrar bana baktı. "Sana bunu yapmanı söyleyemem. Bu sana bağlı olmalı."

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Pisliğin teki olacak, ama o her zaman bir pisliktir." "Pislik derken ne demek istiyorsun? O eşcinsel, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve elimi sırtında gezdiriyorum. "Evet ama başımın etini yiyeceğinden hiç şüphem yok. Beni bir arkadaştan fazlası olarak görmek konusunda beni uyarmaya çalıştı ve kahraman kompleksim olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin."

Bu düşünce midemi bulandırıyor çünkü bunun böyle olmadığını biliyorum. Ama hiç şüphesiz Roman'ın bunu yapacağını biliyorum. "Sana öyle dediğim için özür dilerim."

Alnından öpüyorum. "İnsanlara yardım etmek istiyorum. Güvende olmanı istiyorum ama güçlü olduğunu ve bana ihtiyacın olmadığını da biliyorum."

Bunun üzerine homurdanıyor ve elimden kurtuluyor ama benden kaçmak için değil. "Doğru. Sadece bana verdiğin iş ve başımı sokacak bir çatı."

"Bunların hiçbirinin bu gece burada olanlarla bir ilgisi yok." Bunu kesin bir dille söylüyorum çünkü Roman'dan bunu duyabilirim ama Colby'nin böyle düşünmesini kaldıramam.

Gergin görünüyor, gözleri yere bakıyor. "Seni kullandığımı düşünebilirler. Pek çok insan beni bu şekilde görüyor."

Elimle çenesini tekrar yukarı kaldırıyorum çünkü lanet olası çenesinin ait olduğu yer orası; hak ettiği saygınlık ve saygıyla havaya kaldırıyorum. "Siktir et insanları. Senin ne kadar inanılmaz olduğunu görmeyen herkesin canı cehenneme."

"Çok ateşlisin," diye mırıldanıyor sessizce, ama sonra dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakalamadan önce gülümsüyor. Boynunun arkasını kavırıyorum ve onu kendime çekiyorum, aletim ikinci raunt için uyanıyor ama gitmem gerektiğini biliyorum.

O da bunu biliyor olmalı çünkü öpücüğü yavaşça gevşetiyor, göğsümü hafifçe itiyor ve bizi ayırıyor. "Akşam yemeği. Yarın."

Gülümsüyorum ve bu gece için dudaklarını hızlıca bir kez daha öpüyorum.

"Evet. Yarın." "Ve diğer herkesin canı cehenneme."

Sırttım ve kapıya yöneldim.

Diğerlerini siktir et.

CHAPTER Twenty-Six

COLBY

A İşteki ikinci günümde kalbim de kafam gibi karmakarışık. Gözlerimle Ben'i aramaktan kendimi alamıyorum, dün gece beni o büyük kollarıyla tuttuğı anı hatırlıyorum. *Onu çıplak gördüm. Kahretsin, ne olduğunu biliyorum.*

Geldiğinde nasıl görüldüğünü.

Bu arada muhteşem bir şey.

Ama hala sinirlerim tepemde. Herkesin bizi bilmesinde bir sakınca görmüyor gibiydi ama ben bundan nasıl bu kadar emin olabilirim?

Ya bizi saklamaya çalışırsa? Bu benim için sorun olur mu?

İçimden iğrenç bir his geçiyor ve midemi sıkıyorum, bunu kesinlikle kabul edemeyeceğimi hemen fark ediyorum. Ama onu bizden kimseye bahsetmesi için de zorlamayacağım.

Bir adamın yeni bir üyeliğe kaydolmasına yardım ediyor, ama gözüme takılıyor, endişesi anında yüzüne yansıyor çünkü o kadar anlayışlı biri. Başka tarafa bakmaya ve meşgul görünmeye çalışıyorum ama bana bunu soracağını biliyorum.

Nasıl oluyor da bunun için eriyen ben oluyorum?

Eşcinsel olan benim.

Tanrım.

Müşteriyle işi bittiğinde, o güzel yüzünü boyayan endişeyle bana doğru yürüyordu. "Colby? İyi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarına odaklanıyorum ve kendime o dudakların dün gece beni öptüğünü hatırlatıyorum. "Evet."

"Hala akşam yemeğinde misin?"

Yine başımı sallıyorum çünkü Ben, Colby'yi aptal yerine koyuyor ve ben kelimeler bulamıyorum. Sırıttıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Güzel. Ne tür bir yemek istiyorsun?" Şimdi, o bir

görünüyor

biraz gergin. "Yani istersen süslü bir şeyler yapabiliriz. Eminim pantolon bulabilirim..."

Hızlıca başımı sallıyorum ve kelimelerimi buluyorum. "Süslü değil. Lüks ve abartılı bir şey istemiyorum. Sen ne istersin?"

Dudağı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Pizza." Buna gülüyorum çünkü bilmem gerekirdi ama hemen ekliyor: "Ama buradan çok uzakta olmayan, benim de bayıldığım harika bir Meksika restoranı var."

"Kesinlikle biraz taco yiyebilirim. Bana sonsuza kadar taco yedirin, ben de mutlu bir adam olayım."

Sırıışı genişliyor ve kahretsin, sanırım az önce aşık oldum. *Hayır. Kötü. Bu kötü, aptalca, salakça bir düşünce.* "Bunu unutmayacağım. Tacos o zaman. Sabırsızlanıyorum."

"Benim yanımda başka biri olmak zorunda değilsin, Ben. Bir randevuda kot pantolon giyme fikri hoşuma gidiyor." Daha önce süslü, parlak şeylerle şımartıldığımı biliyorum ama Ben'in bana karşı böyle olmasını beklemiyorum. Aslında, bu istediğim son şey.

Onun için yanında olduğumu bilmesini istiyorum. Rahatlamış bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim. Siktir."

Kıkırdıyorum ve tam o sırada kapı çalıyor ve Roman'ın çoğunlukla siyah spor şortu ve atlet giymiş birkaç adamla içeri girdiğini fark ediyorum. Hiç düşünmeden Ben'den bir adım geri çekiliyorum ve bunun için kendimden biraz nefret ediyorum.

Kardeşini ve arkadaşlarını başıyla selamlarken sadece bana yaklaşıyor. "Bazı polis arkadaşlarını buraya getireceğinden bahsetti. Spor salonları çok kalabalık olmaya başladı."

"Oh." Şu anda nasıl hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sanırım biraz uyuşmuş durumdayım. Ben'i ele vermek istemiyorum ama saklanmak da istemiyorum. Zaten konuşmaktan başka bir şey yapmıyorduk ki.

"Evet. Spor salonumda daha çok Romalı koşturuyor. Harika."

"Romalılar mı?" Gülüyorum ve dönüp onun beni yine güldüren ciddi ifadesine bakıyorum.

"Mankafa polisler her zaman sik ölçme yarışmalarına girerler."

"Böyle bir şey var mı? Çünkü ben yargılamaya hazırım," diye şaka yapıyorum.

Beni şakacı bir şekilde dürtüyor ama kulağıma eğilip homurdanıyor: "Ölçeceğin tek alet benimki olacak."

Sırıtıyorum, çakıllı sesinden ve emredici tonundan hissettiğim heyecanlı ürpertiye görmezden gelmeye çalışıyorum. "Evet, efendim."

Kardeşi gözlerini bize dikerken o parlak bir sırıtışla gülüyor. Yine kendimi geri çekmemek için kendimle savaşmam gerekiyor ve bu sefer yapmıyorum. "Sanırım işe geri dönmeliyim. Bir saat daha."

Ben, polislerle çevrili bir odada kardeşine orta parmağını kaldırdığında ve polis de koşu bandının hızını artırmadan önce onu terslediğinde başımı sallayıp kıkırdıyorum.

Temizliğe devam ediyorum ve kapı açılıp güzel bir sarışın içeri girdiğinde farkına bile varmıyorum. Dikkatimi çekmesinin tek nedeni spor salonu için hiç de uygun giyinmemiş olması. Uzun kırmızı topuklu ayakkabıları yere vuruyor ve deniz mavisi yazlık elbisesi makinenin üzerinde pek rahat durmuyor.

Odaya bakıyor ve tam ona yardım teklif edecekken Ben'in sesini duyuyorum. "Summer? Burada ne yapıyorsun?"

Yazın.

"Ah . . . eski sevgilim."

Bir kez daha yanıma sokulan ve fazlasıyla eğlenmiş görünen Roman'a dönüyorum. "Ne?"

"Eski karısı burada. Muhtemelen ortalığı karıştırmak üzeredir." Eski kayınbiraderine pek düşkün görünmüyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" Ellerimi sıkmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ona kocaman sarıldım.

Kolları onu sarıyor ve her ne kadar rahatsız görünse de birlikte çok iyi görünüyorlar. Neredeyse kaslı Ken ve Barbie bebeği gibi.

"Çünkü o tam bir baş belası."

Onları izliyorum ve gözümü kaçırmaya çalışıyorum. Ama ya Roman haklıysa ve o buraya sorun çıkarmak için geldiyse?

Ya da daha kötüsü, ya Ben'i geri

isterse? Yani, kim istemez ki?

Geri dönse onu ister miydi?

Bütün gün çok hızlı bir şekilde boka sardı.

CHAPTER Twenty-Seven

BEN

I Summer'ı dikkatlice serbest bırakın ve herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığına bakın. "Burada ne yapıyorsun?" Güzel gözlerini bana çeviriyor ama saçlarını omzunun üzerinden atarken tatlı bir gülümseme sunuyor.

"Teşekkürler, Ben. Seni görmek de güzel."

Buna yarı gülümsüyorum ama yine de neden burada olduğunu bilmek istiyorum. "Seni görmek güzel, ama bir sorun mu var?"

Hiç çürük görmüyorum. Sağlıklı görünüyor ve gözleri eğlence ve belki de mutlulukla dolu. Sevgiyle iç çekiyor ve başını bana doğru sallıyor. "Ben iyiyim, Ben. Gerçekten iyiyim. Gayet iyiyim."

Bunun üzerine başımı sallıyorum, ensemin kavrayıp oradaki gerginliği azaltmaya çalışıyorum. O neden şimdi burada? "Tamam... iyi mi?" Bu bir soru olarak ortaya çıkıyor çünkü neler olduğunu bilmek istiyorum.

Önce spor salonuna sonra da bana bakıyor. "Burası iyi görünüyor."

Tamam, bu kadar havadan sudan konuşma yeter. "Burada ne yapıyorsun? Neler oluyor?"

Colby'yi arama dürtüsüyle savaşıyorum ve umarım izlemiyordur. Hiçbir şeyin bu geceki randevumuzu mahvetmesini istemiyorum - Summer konuşmaya başladığında da aklım oradaydı. "Ben, biriyle tanıştım."

O anda aklım Summer'a gidiyor ve ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Biliyorum." Gözlerini abartılı bir şekilde deviriyor. "Ağabeyin çok boşboğaz." Onunla tartışmıyorum. "Ve bir sürü arkadaşı var. Sorun değil, Summer. Gerçekten."

Eliyle dirseğini kavırıyor ve endişeli olduğunda her zaman yaptığı gibi kolunu karnının üzerinde çaprazlıyor. "Sana yüz yüze söylemek istedim."

Buna homurdanıyorum ama acımasız olmamaya çalışıyorum. "Bence her şey onunla başladığında

bunu yapabilirdin. Ne de olsa birlikteydik. Değil mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde, ses tonumda acı yok çünkü bu beni gerçekten rahatsız etmiyor, ancak yüzündeki suçluluk duygusu rahatsız ediyor. Bu konuda utanç duymasını istemiyorum. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim.

gerçekleşmesi için."

Elimi küçük omzuna koyuyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Summer, sen aramadan çok önce ben evliliğimizden ayrılmıştım. İkimiz de öyle yaptık." Başını sallıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor, ben de başparmağımla siliyorum. "Makyajını mahvetme. İyi görünüyor."

Bunun üzerine gülümsüyor, çenesini biraz kaldırıyor ve burnunu çekiyor. "Biz ... yapmadık." Biraz hasta görünüyor ve onu rahatlatmak için omzunu hafifçe sıkıyorum. "Boşanma kesinleşene kadar birlikte yatmadık ama çok konuştuk. Sanırım ona daha önce aşık olmuştum ..."

"Anlıyorum." Yani, keşke benimle konuşsaydı, ama gerçekten anlıyorum. Benimle çok konuşmaya çalıştı ama ben hep dışlandım. Aramızda hep bir sorun vardı.

"Ben de seni sevdim, Ben. Yemin ederim seviyordum. Sadece ..."

Derin bir nefes alıyorum ve omzunu bırakıyorum. "Biliyorum. Bizde durum farklıydı."

"Sen benim koruyucumdun. Kurtarıcım, ama kim olduğumu öğrenme şansım olmadı. Çok genç yaşta evlendik."

Kelimeler boğazımı yakıyor, tüm bu kahraman kompleksi yüzünden boğazımda safra birikmesine neden oluyor. "Sen her zaman güçlüydün. Bana ihtiyacın yoktu."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Sana ihtiyaç duymamak için hiç şansım olmadı."

Gözlerim şimdi Colby'ye kayıyor - kesinlikle izliyor, aptalca bir şey söyleyeceğinden hiç şüphem olmayan pislik kardeşimle birlikte. Tekrar Summer'a bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Yüz hatlarını yumuşatıyor, neredeyse bana acınacak biriymişim gibi bakıyor. "Bu, beni asla birlikte olmamam gereken bir pislikten kurtardın ve ben de sana izin verdim demek. Benimle ilgilenmene ve beni güvende tutmana izin verdim."

"Evet, ta ki yapmayana kadar. Sen saldırıya uğradın ve benim orada olmam gerekirdi," diyorum açıkça. Başını iki yana sallıyor. "Bu senin hatan değildi."

"Eğer bana bir sapığın seni takip ettiğini söyleseydin, seni evine bırakırdım."

Bana kızgınlıkla ellerini havaya kaldırıyor - alışık olduğum bir şey. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Hiçbir şeyi kendi başıma halledemedim. On beş yaşımdan beri seninleydim ve sen beni koruman gereken biri olarak gördün. Ben bir zorunluluktum, bir eş değil. Artık bunu istemiyordum, Ben."

"Tamam." Kızgınlığım ve onunla aynı eski kavgayı yapmaktan yoruldum. "Yani, çıktın. Boşandın ve özgürsün. Neden buradasın?"

Sesimi sakın tutuyorum. Ona hiç bağırmadım ve şimdi de bağırmayacağım. "Çünkü mutluyum. Gerçekten mutluyum." Sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağındaki ışıltılı pırlantayı ancak şimdi fark ediyorum. "Yeniden evleniyorum."

Bununla ne yapmam gerekiyor? "Tebrikler mi?"

Elini bırakıyor. "Ben sadece Bunu bizzat benden duymana ihtiyacım vardı. Çünkü onu seviyorum ve mutluyum." *Bu da ne böyle? Yüzüme mi vuruyor?* Tam soracaktım ki devam etti: "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum. Senin için doğru kişinin orada olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. Ve senin için her şeyin en iyisini istiyorum. Duygusal bir ilişki yaşadığım için özür dilerim. Seninle konuşmak için daha fazla çaba göstermediğim için üzgünüm. Seni özledim."

"Evleniyorsun."

Şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Öyle değil, aptal. Sadece seni özledim. Ben'i. Arkadaşımı. Koruyucum değil. Ya da her şeyi düzeltmek isteyen kocam. Ama bana istediğim her şeyi yapabileceğimi söyleyen arkadaşım."

"Yapabilirsin."

Gülümsüyor. "Evet. Ama bunu anlamak için biraz ara vermem gerekti. Kendimi bulmam gerekiyordu."

Hemen yeni bir ilişkiye atladığına işaret etmiyorum, ama bilmiyorum. Belki de bu adam ona benim asla veremeyeceğim bir özgürlük vermiştir. "Benimleyken kendini kısıtlanmış hissettiğin için

üzgünüm."

"Bu senin hatan değildi. O zamanlar bunu istiyordum. Beni koruyacak birine ihtiyacım olduğunu düşündüm. Ama ihtiyacım yok. Gerçekten yok." Neredeyse ısıldıyor ve ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. "Lütfen bana mutlu olduğunu ve suçluluk duygusu içinde kıvranmadığını söyle."

Onda her zaman sevdiğim şeylerden biri açık sözlülüğüdür. "Bir dakikamı aldı."

Başını sallıyor ve gözlerim endişeli görünen ve başka tarafa bakmaya çalışan Colby'ye gidiyor. Ona bir gülümseme atıyorum ve o da bana gülümseyerek karşılık verince sakinleşiyor. Summer'a döndüğümde onu izliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Kim o?"

Beni çok iyi tanıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. "Colby. Yeni bir çalışan."

Önce ona sonra da bana bakıyor. "Yeni çalışan, ha? Sadece bir çalışan mı?" Aptalca bir gülümsemenin oluşmasına engel olamıyorum ve o gülerken mutlu görünüyor. "Aman Tanrım, Ben. O gerçekten çok güzel. Birlikte misiniz?"

Onu seviyorum. Ama o haklı, aynı şey değildi. Evliliğimiz boyunca sahip olduğumuz şey daha çok bir dostluktu. Hiçbir şeyi inkâr etme zahmetine girmiyorum. Bunun için bir neden yok ve Summer şu anda ilgilendiğim kişinin bir erkek olmasına hiç şaşırılmış görünmüyor. "Henüz bilmiyorum. Onu bu akşam bir randevuya çıkaracağım. İlk randevumuz."

Şaşırdıysa bile belli etmiyor. Sadece ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Umarım seni çok mutlu eder."

"Öyle," diye kolayca cevap veriyorum.

Ona ve Roman'a tekrar bakıyor, gözleri bana kayıyor. "Kardeşin biliyor mu?"

"Sanmıyorum ama emin değilim."

Gülüyor. "Pisliğin teki olacak."

Ben de gülüyorum çünkü ben de aynı şeyi söyledim. "Her zaman öyle değil mi?"

İçeri giriyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Evet. Ama o seni seviyor." Bana bakıyor. "Ve ben de seviyorum."

"Seni her zaman seveceğim." Ve bu gerçek. Belki ona aşık değilim ama o benim için her zaman özel olacak.

Beni sıkıyor ve sonra geri çekiyor. "Sakın berbat etme. Yapabileceğinden değil." Gülüyorum. "Doğru. Bu yüzden hâlâ evliyiz," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

"Birbirimiz için doğru kişi değildik." Colby'ye doğru başını sallıyor. "Ama bana hiç ona baktığın gibi bakmadın. Asla."

Nedense bu beni aynı anda hem üzüyor hem de mutlu ediyor. "Özür dilerim."

"Olma." Çabucak geçiştirdi. "Ben mutluyum. Evleniyorum. Belki onu da yanında getirebilirsin."

Evlilik tarihi için çok erken olduğunu söylemeliyim ama söylemiyorum. Colby'yle aramda temelden farklı bir şeyler var ve eğer beni kabul ederse, ben de onun olurum. "Belki."

"İrtibatla kalalım lütfen. Söylediklerimde ciddiydim. Arkadaşımı özledim."

"Düğünün ne zaman olduğunu haber ver." Kapıya yönelmeden önce kabul ediyor, orta parmağıyla Roman'a el sallıyor ve o da aynısını yapıyor.

O gidince Colby ve Roman'a doğru yürüyorum, Summer'la konuşurken Roma'nın verdiği olası hasar yüzünden gerginim. "Ne halt istiyordu?"

Roman'a bakıyorum. "O evleniyor."

Çenesi düşüyor ve Colby biraz gergin görünüyor. Rome onun az önce çıktığı kapıya ve sonra tekrar bana bakıyor. "Buraya yeni evliliğini yüzüne vurmaya mı geldi?"

"Hayır," diye hemen onu savundum. "Buraya bana şahsen söylemek ve özür dilemek için geldi. Buraya gelmesi iyi oldu."

mutlu."

Başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuştururken fazlasıyla sinirli görünüyor. "Bu hala berbat bir durum."

"Öyle değil. Onun mutlu olmasını istiyorum." Colby'ye bakıyorum, bu konuda ne hissettiğini anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey anlamıyorum. "Ben mutluyum."

Bunun üzerine Colby'nin dudaklarının seğirdiğini görüyorum ve Roman ikimizin arasına bakıyor. "Oh, yani bu gerçekten oluyor mu? Benim hayal gücüm değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aptalca bir şey söyleme."

"Asla yapmam." Alaycı bir ifadeyle bakıyor ve Colby'ye kilitlenmeden önce gözlerimi ona dikiyorum. "Bu adamı gerçekten istiyor musun?"

Kolunu ittim. "Siktir git."

O sadece güler. "Bizim tarafa hoş geldin." Kolunu omuzlarıma doluyor. "Herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa bana söyle. Oldukça iyiyimdir."

"Senden asla bahşış istemeyeceğim."

Saçımı karıştırıyor, ben de onu üstümden itiyorum. "Göreceğiz, küçük kardeşim."

Daha fazlasını söylemek istediğini biliyorum ama bu kez çenesini kapalı tutuyor, Colby'ye göz kırpmıyor ve bizi yalnız bırakarak küçük polis arkadaşlarının yanına gidiyor.

"Onun için üzgünüm."

Bana aval aval bakıyor. "O sadece ... tahmin etti ve sen iyi misin?"

Sırıtişım artık o kadar büyük ki yanaklarımı acıtıyor. "Görünüşe göre sana farklı bakıyorum. Summer da biliyordu."

Gözleri büyür. "Eski karın senin ... olduğunu biliyor." Elini aramızda sallıyor ama aslında cümlesini bitirmiyor. "Ve bununla bir sorunu yok muydu?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın ki? Evlenecek olan o. Benim mutlu olmamı istiyor."

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Sanırım ben biraz farklı büyüdüm. O küçük kasabada."

"Her yerde pislikler var ama ben onların etrafında olmazdım. Kardeşim eşcinsel. En iyi arkadaşlarımdan bazıları eşcinsel."

"Ama sen hep heteroseksüeldin."

Ellerimle kalçalarını kavriyorum ve ön elimi onunkine yaslıyorum. "Ben hep Summer'la birlikteydim."

Şimdi değilim." Kalbim hızla atıyor. "Şimdi seninle olmayı umuyorum."

Başını kaldırıyor, o duygulu menekşe gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor. "Her şeyi berbat edebilirim. Bu işte iyi değilim."

Onu usulca öpüyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken küçük bir gülümseme sunuyorum. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum ama birlikte üstesinden geleceğiz."

Yavaşça başını sallıyor ve sesi gergin çıkıyor. "Tamam."

"Bitirmem gereken bazı işler var, sonra da randevumuzun zamanı gelecek." "Tamam," diyor tekrar.

Onu çabucak tekrar öpüyorum ve sonra gece için her şeyi bağlamaya devam ediyorum.

Henüz her şeyin içinde olduğumu düşünmüyor olabilir, ama onu ikna etmek için zamanım var.

CHAPTER Twenty-Eight

COLBY

Ne yaptığımı bilmiyorum. İlk randevuya çıkmayalı uzun zaman oldu ve avuçlarım deli gibi terliyor.

Bu hiç çekici değil.

Ben arıyor. Heyecanlanmalıyım ama onun yerine midem bulanıyor. Kardeşi ve eski karısı sadece bana bakışından bile bizi biliyorlardı.

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Yani. . . Bana özel biriymişim gibi bakıyor. Bunu biliyorum, ama ya her şeyi berbat edersem?

Christopher eskiden bana ne kadar bakımsız olduğumu ve tam bir baş belası olduğumu söylerdi. Ben şimdi böyle düşünmüyor ama ya yakında düşünürse?

Ya da birkaç yıl içinde?

Benden bıkacak.

Yine de korkmak için daha fazla zamanım yok çünkü Ben kapımı çalıyor. Kapıyı açıyorum ama gelen Ben olmayınca hayal kırıklığı içinde burnum kırılıyor. Onun yerine kapımda duran Roman'dı. Bana sırtıyor. "Neden?"

O da buna gülüyor. "İyi görünüyorsun. Bir yere mi gidiyorsun?"

Ben ona her neyse o olduğumuzu söyledi, ben de ona dürüstçe "Diğer Price kardeşle randevu" diye cevap verdim.

Roman gülümsüyor ama endişesi de belli oluyor. "Yani siz ikiniz birlikte misiniz?" "Onu bu konuda sorgulamadın mı?"

Kıkırdıyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. "Bana siktir olup gitmemi söyledi ve sonra 'iş' yapmak için kaçtı." Tırnak işareti yapmak için parmaklarını kullanıyor. Muhtemelen onu sinir bozucu bulmalıyım ama Roman'da bir şeyler var.

Onu yumruklamak istiyorsunuz ama aynı zamanda çok da sevimli. Küçük kardeşini gerçekten sevdiğini biliyorum. "Ona zarar vermeyeceğim. Aslında, onu bundan vazgeçirmeye çalıştım."

Yine gülüyor. "Ben güçlüdür. Seni istiyor, o yüzden seni alacak."

Kulağa ürkütücü geliyor ama ne demek istediğini anlıyorum. "Ben de onu istiyorum."

"Oh, biliyorum." Gülüyor ve kapı çerçevesini itiyor. "Sadece ne istediğini bilmediğini ima etmekle hata ettiğimi söylemek istedim. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve sana zarar vermeyeceğini de biliyorum."

Kalbim sıkıca kenetlendi çünkü yapabilirdi. Fiziksel olarak değil ama Tanrım, beni incitebilir. Bir erkekle yer değiştirip çıkabilmesine şaşırmaıabilirler ama bunun iyi gittiğini hiç duymadım. Nefret etse bile benimle kalır mı? Ya bunu onun için yapmazsam?

"Çok fazla düşünüyorsun," diyor Roman dikkatimi çekerek. "Bence birbirinize iyi geleceksiniz."

"Tanrım. Siktir." Ben'in kardeşinin arkasından gelen gür sesini duyduğumuzda ikimiz de döndük. "Burada ne halt ediyorsun? İlk randevumuza davetli değilsin."

Roman sadece güler ve şakacı bir şekilde göğsünü sıkır. "Yaralandım, küçük kardeşim. Gerçekten beni de yanında isteyeceğini düşünmüştüm."

Ben gözlerini deviriyor, kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor. "Hayır."

Roman güler ve teslim olmak için ellerini önünde kaldırır. "Peki. Sanırım gideceğim." "Seninle bir daha asla konuşmayacağım," diye homurdanıyor Ben.

Roman merdivenlere yönelir ve omzunun üzerinden "Beni seviyorsun" diye bağırır.

Ben bir hışımla kollarını indiriyor, bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve o bayıldığım gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba." "Merhaba," diyorum zayıfça. Bütün bunlar biraz fazla. Ben dehşete düşmüş durumdayım, o ise kendinden emin görünüyor.

Hiç.

Gözleri üzerimde geziniyor. Üzerimde özel bir şey yok, sadece bugün molada aldığım mavi bir polo ve kot pantolon var. "İyi görünüyorsun."

Hayatım boyunca seksi ve güzel olarak adlandırıldım ama bu bana hep çok boş geldi. Ama şimdi bunu söyleme şeklinden, bunun gerçek olduğunu anladım. Ciddi olduğunu. "Sen de öyle." Ve öyle. Tanrım, dar kot pantolonu, kollarının ve göğsünün sert kaslarını geren tişörtüyle nefis görünüyor.

"Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ama ellerim titriyor. Onları kotuma siliyorum ve iyi ki de öyle yapmışım çünkü hemen elimi tutuyor. Kapıyı kilitleyip arabasına doğru yola çıktıktan sonra beni en sevdiği Meksika restoranına götürüyor. Güzel renklerle dekore edilmiş ve müzik atmosfere mükemmel bir şekilde katkıda bulunuyor.

Ana yemeklerimiz çıkmadan önce cips atıştırırken konuşuyoruz ve bu çok doğal geliyor. Her bir parçası. Yemekler. Konuşma. Söyleyecek başka bir şeyimiz olmadığında bizi rahatlatan sessizlik.

Her şeyin bu kadar zahmetsiz olmasından nefret ediyorum çünkü ben bunu hiç yaşamadım. Her şeyin yolunda gitmesi için hep çok çalışmam gerekti. Ve yine de olmadı.

Okulda ne kadar çabalasam da başarısız oldum. Christopher. Aynı şey.

Ama Ben'le her şey o kadar kolay ki, elimden kaçıp gitmesinden korkuyorum. "Ne düşünüyorsun?" Ben dudaklarını eğlenerek bükerek soruyor.

"Bunu nasıl berbat edeceğim," diye ağzımdan geçiriyorum ve gülümsemesi anında kayboluyor.

Bunu yüksek sesle söylemek gibi. Tanrım. Siktir, Colby. "İstediğimden değil. İstemiyorum. Sadece . . . Ben hep yaparım." Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Şimdi tatlı tatlı gülümsüyor, tutmam için elini masaya uzatıyor ve ben de tutuyorum.

temkinli bir şekilde. "Bunu berbat edemezsin. Hiçbir yolu yok. Ben varım. Ve ben inatçı bir orospu çocuğuyum."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerektiğini biliyorum ama hissettirmiyor. Çünkü onun bu yönünü biliyorum. Mutsuz olsa bile sırf beni mutlu etmek için benimle kalacağını biliyorum. Ne de olsa bunu Summer'la da yaptı. İçim daralıyor ve yine ilk buluşmada söylememem gereken şeyi söylüyorum. "İnatçı olduğun için benimle kalmanı istemiyorum. Eğer mutlu değilsen, bana söylemelisin."

Yine gülümsemesinin gitmesini ve kaşlarının çatılmasını sağlıyorum. Bu ilk buluşma için harika bir şey. "Evliliğimi mahvettiğimi biliyorum..."

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır. Öyle demek istemedim."

"Ama sen biliyorsun." Beni iyi okuyor. "Summer mutlu değildi ve ben de onunla bir evlilik içinde olduğum için rahattım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bundan çok şey öğrendim. Artık onun ve benim birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı biliyorum."

"Bunu konuşmak zorunda değiliz." Bu çok ağır.

"Yine de konuşmalıyız. Bu randevunun amacı bu."

"Bunun akşam yemeği ve şakalaşmayla ilgili olması gerekmiyor mu? İlk buluşmaların eğlenceli olması gerekir." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Bu sadece benim için eğlenceli değil." Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü kıkırdıyor. "*Sadece* eğlence değil. Bu gerçek Colby. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ve bunu mahvetmek istemiyorum."

Bunun için mi endişeleniyor? "Hayatın boyunca hiçbir şeyi berbat etmediğine eminim."

Başını sallıyor ve gözlerinde suçluluk duygusunun yüzdüğünü görüyorum, bu beni irkiltiyor çünkü bu aptalcaydı. Başarısız gibi hissettiğini biliyorum ama değil. Yakınından bile geçmiyor. "Yaptım ama seninle yapmayacağım. Bu da konuşmamız gerektiği anlamına geliyor. Hem de çok."

Aptalca başımı sallıyorum çünkü bu ne kadar mükemmel? Bir adam ne kadar mükemmel olabilir ve bunu bilemez? "Berbat durumdayım, Ben."

Başını yana eğiyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Hayır, değilsin."

"Öyleyim." Hızlıca açıklamaya çalışıyorum çünkü onu tanıyorum ve anında beni ve söylediklerimi düzeltmek isteyeceğini biliyorum. "Kafamın içinde eski sevgilimin sesini duyuyorum. Her zaman. Bana yeterince iyi olmadığımı söylüyor. Her şeyi berbat edeceğimi söylüyor. Bana değersiz olduğumu söylüyor."

Elimi sıkıyor ve bana bunların hiçbirinin doğru olmadığını söylemesini bekliyorum ama sürprizlerle dolu. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Gözlerinin içine baktım. "Ne?"

"Kolay olmadığını biliyorum ama bana neler yaşadığını anlatmak ..." Hızlı bir gülümseme sunuyor. "Bu iyi bir şey. Bu gerçekten iyi bir şey. Ve dinliyorum. Summer'la hiç konuşmadım. Gerçek şeyler hakkında değil ve itiraf ediyorum dinleme konusunda da kötüydüm. Umursamadığım şeylerden bahsettiğini düşünürdüm ve onu dinlemezdim, işte bu noktada çuvalladım. Bana o kadar çok şey söylüyordu ki, kulağa sadece makyaj eğitimi gibi gelse bile."

Kısa bir süre gülüyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Yani bunu da berbat etmekten mi endişeleniyorsun?"

Başını sallıyor, hâlâ elimi tutuyor. "Elbette. İyi bir koca değildim ve 'düzelt' zihniyetine sahip olduğumu biliyorum ama seni kurtarılması gereken biri olarak görmüyorum. Sen kendini kurtardın."

"Hayır. Sen bana bir iş ve kalacak bir yer verdin."

Yine son derece ciddi. "Hayır. Sen kendini o durumdan kurtardın. Spor salonuma iş aramaya geldin. Bunu sen yaptın. Ben yapmadım. Başkası değil. Sen güçlüsün ve bunu bildiğini bilmen gerek. Seni kurtarmak ya da korumak için burada değilim. Belki bunu kendime de hatırlatmam gerekiyordur."

Onun ciddi tarafını sevdiğimi inkar edemem. "Bazen büyük kötü koruyucu şeyine aldırmiyorum."

Sadece sesiyle yaptığı gırtlak hareketinden ve yoğun bakışlarından dolayı tüm vücudum bastırılmış arzuyla dolup taşıyor.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtıyor. "Güzel. Tamamen değişemem ama lütfen anla, güçlü olduğunu biliyorum. Ve hayatta kalmak için bana ihtiyacın yok, ama umarım bana hâlâ ihtiyacın vardır."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sinirlerim hala orada ama şu an için uykuda. "Sanırım biliyorum."

"Güzel." Sesi alçaldıkça boğuklaşıyor. "Belki yemekten sonra bana ne kadar çok olduğunu gösterebilirsin."

Şu anda hesabı istememek için mücadele ediyorum çünkü tek düşünebildiğim şu anda ona nasıl ihtiyacım olduğu.

Ama bu bizim ilk randevumuz ve ben her saniyenin tadını çıkaracağım ve kafamın arkasındaki o sese siktir olup gitmesini söyleyeceğim.

Bunu hak ediyorum, Ben de öyle.

CHAPTER Twenty-Nine

BEN

“T "Harika bir ilk buluşmaydı," diyor Colby ve bu beni o kadar mutlu ediyor ki ne yapacağımı bilemiyorum.

Konuşuyoruz.

Summer'la olan ilişkimden öğrendiğim kadarıyla, onunla konuşmam ve onu kendimle konuşturmam gerektiğini biliyorum. Gecenin büyük bölümünde sinirlerinin bozulduğunu görebiliyordum ama akşam yemeğinde ciddi bir konuşma yaptıktan sonra işler hafıfledi. Sinemaya gittik ve şimdi benim arabamdayız.

Eli benim elimde. "Öyleydi. Bitmesini istemiyorum," diyorum dürüstçe.

Daha ben ona dönüp bakmadan gülümsediğini hissediyorum. "Ben de istemiyorum."

"Evime gelmek ister misin? Başka bir film izleyebiliriz." Küstahlık etmek istemem.

İçimden geçenleri anladığı için hızlı bir kahkaha atıyor ama başını sallıyor. Sırıttıyorum ve bizi evime götürüyor, heyecanım tüm bedenimi sarıyor. Daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım - belki en son birlikte olduğumuz zaman hariç, ama o da bir şekilde oldu.

Sokaklarda evime doğru ilerlerken hissettiğim beklenti beni neredeyse öldürüyor. Yatakta ezik olmak istemiyorum. Onun için iyi bir şey yapmak istiyorum.

Arabayı garaja park edip içeri girdiğimizde sinirlerim bir kademe daha yükseldi. Colby önce mutfağıma, sonra mütevazı oturma odasına bakıyor ve bana dönüyor. "Burası güzelmiş."

"Çoğunu yaz süsledi. Ama ben burayı seviyorum."

Hâlâ karımla paylaştığım evde yaşamam garip mi? Hay sikeyim. Neden birden korkmaya başladım?

Fark etmiş olmalı çünkü bana yaklaşıyor ve bir elini kalçama koyuyor. "Ben de beğendim."

Bu benim endişemi biraz yatıştırdı ve boynunun arkasını kavradım, onu kendime çektim ve buluştuk

dudakları benimkilerle birleşiyor. İçimde eriyor ve rahatlayarak iç çekiyorum çünkü istediğim şey bu.

Mutfağımda dururken ve endişelenemeyecek kadar o ana kapılmışken öpüşmemiz doğal ve çok iyi hissettiriyor.

Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor ve ağzının tadı akşam yemeğinde içtiği margarita gibi çok güzel - biraz tuzlu ve tatlı. "Ne yaptığımı bilmiyorum olabilir. Bu yüzden ilk başta tüm bunları bana anlatman gerekebilir."

Bana sırtlıyor ve bu utanç verici olduğu için biraz kızarıyorum. Sadece elimi tuttu. "Bana odanı göster."

Bu komutla kalp atışlarım hızlanıyor, ancak hiç vakit kaybetmeden onu üst kattaki yatak odama götürüyorum, bu sabah yatağıma toplamaya vaktim olmadığı için endişelenmiyorum bile. Nefesimiz kesilene ve hava almak için kalkmak zorunda kalana kadar birbirimizi öpüyoruz. Ben onunkine aynısını yapmadan önce onun elleri benim gömleğimi çırparak çıkarıyor.

Ellerimi çıplak göğsünün üzerinde hayranlıkla gezdiriyorum. Şu anda ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey bu ve ağzım onunkini yutmadan hemen önce çıkardığı o küçük nefes. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve o da bana açılıyor. Bedenlerimiz içgüdüsel olarak yatağı buluyor ve onun bedeni benimkinin üzerine gelecek şekilde yatağa yığılıyoruz.

"Seni o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum," diyorum öpücükler arasında.

"Bana sahipsin." O da benim gibi nefessiz kaldı. Giyinik siklerimiz sertleşmiş ve birbirlerine defalarca sürtünüyorlardı.

"Böyle boşalabilirim." Kalçalarım ona doğru hareket ediyor, onun her hamlesiyle birlikte yuvarlanıyor. Gözlerimin içine bakarken ellerine dayanarak kendini yukarı itiyor.

"Ya da beni becerebilirsin."

Kalçalarım istemsizce yukarı doğru itiliyor ve sürtünmeden dolayı inliyorum, beynim kısa devre yapıyor. "Evet. Bunu istiyorum." Dudaklarını öpüyorum, eğilip yüzünü ellerimle destekliyorum. "Ama buna hazır mısın? Yani ..." Başımı kaldırıp ona bakmadan önce aşağıya, kotumun kumaşını zorlayan sikime ve onun da aynı şeyi yapmasına bakıyorum. "Bunun yerine senin için bunu yapmayı deneyebilirim ..."

Şaşırmış görünüyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

Başımı sallıyorum, muhtemelen vücudumun hazır olduğundan çok daha erken. Kalbim de aynı fikirde ama bunu daha önce hiç yapmamıştım. İçimde biri vardı. Aramızdaki belirgin çıkıntıya bakıyorum. Evet, küçük değil. Ona dönüp baktığımda gözlerinde bir pırıltı ve beni öldürebilecek o lanet gülümsemeyi görüyorum. "Evet. İsterdim."

Eğiliyor ve beni tatlı tatlı öpüyor. "Belki bir gün. Ama önce bunu yapmak istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Boğazımdan umutsuz bir inilti yükseliyor ve itiraf etmeliyim ki içim rahatlıyor. Onu her şekilde hissetmek istiyorum, ama belki de oraya varmadan önce biraz zamana ihtiyacım var. "Ya da sadece böyle öpüşebiliriz. Sen neye hazırsan, Colby. Kendini zorlama."

Bana sadece sırtlıyor, dudakları önce çenemde sonra boynumda geziniyor, meme uçlarımdan birine ulaşmış dişleriyle hafifçe çekene kadar durmuyor. Sikim sarsılıyor ve kalçalarım ileri doğru itiliyor.

"Siktir." Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Devam ederken tenime karşı gülümsediğini hissedebiliyorum, diğer meme ucumu ağzına alıyor ve sonra kotumun düğmesine ulaşana kadar karın kaslarımın üzerinden ve mutlu izimden aşağı öpücükler bırakıyor. Hiç tereddüt etmeden fermuarı açıyor ve ardından dikkatlice fermuarı indiriyor. Ben orada yatarken ve bunu kabul ederken, kendimi kaybederken ama onu korkutmak istemezken, külotumun içinden ağrıyan sikimi ağzına alıyor.

Onun içinde olmak için ölüyorum.

Kot pantolonumu aŖađı itiyor, ben de tekmeleyerek uzaklaŖtırıyorum. Tekrar sikime doğru ilerliyor, sikimin ıslak sıcaklığını kullanarak

Ağzıyla içimi cehenneme çeviriyor. "Colby," diye soluyorum, ne istediğimden emin değilim. Bana masum gözlerle bakıyor ama bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Göz kırıyor. Gerçekten göz kırıyor. Ve neredeyse o anda boşalıyordum. "Kahretsin. Sonuna kadar dayanamayacağım ve hala külotum üzerimde."

Buna kıkırdıyor -küçük manyak herif- ve sonunda külotumu sikimin serbest kalacağı kadar indiriyor. "Hâlâ oldukça gençsin. Belki tekrar yapabilirsin."

"Seni sikik." Bunun üzerine tekrar gülüyor ve bu çok güzel. "Buraya gel."

Öyle de yapıyor, içinde kaybolabileceğim bir zarafetle bacaklarıma ve gövdemize tırmanıyor ve dudaklarını çalıp aramıza uzanmadan önce bedenimi kendi bedeniyle örtüyor. Kotunu çözüp külotuyla birlikte iterek çıkarıyorum.

Eğlenmiş görünüyor ve ikisini de tekmeleyerek uzaklaştırıyor. "Çok sabırsızsın."

"İçinde olmak istiyorum, Colby. Lütfen." Yalvarmanın ötesinde değilim. Vücudunun benimkinin üstünde titrediğini hissettiğimde, bunu saklamakta daha iyi olabileceğini biliyorum, ama o da benim kadar çaresiz.

Aşağı uzanıyor, eli şaftımı kavırıyor ve yavaşça okşuyor. "Seni içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Bu koca aletle beni geriyorsun." Kalçalarım ileri doğru sarsılıyor ve daha önce hiç çıkarmadığımı düşündüğüm bir tür ses çıkarırken prekum damlattığımı hissedebiliyorum.

"Siktir. Benimle dalga geçme." "Prezervatif mi?"

Siktir!

Dehşet içinde ona baktım. "Tanrım. Lanet olsun. Prezervatifleri unutmuşum."

Yine savunmasız görünüyor. Sinirleri ve belki biraz da hayal kırıklığı parlıyor. "Ben ..." Doğrulup bacaklarıma arasına diz çöküyor. "Christopher'dan son kez ayrıldıktan sonra doktora gittim. Tüm testlerim negatif çıktı."

Ne dediğini anlayarak başımı sallıyorum. Gözlerim mükemmel karnının üzerinde, ucundan kızarmış ve sızıntı yapan sert sikine kayıyor. Elimi onun etrafına sarıyorum, yavaşça aşağı yukarı kaydırarak kalçalarının öne doğru çıkmasını sağlıyorum. "Ben de öyle yaptım. Summer ve ben liseden beri prezervatif kullanmamıştık ama bir ilişkisi olabileceğini öğrendiğimde test yaptırmam gerektiğini biliyordum."

"Yani gerçekten prezervatife ihtiyacımız yok mu?" Diye soruyor ama bunu da kesin bir dille söylüyor. Elime girip çıkarken çaresiz görünüyor.

Başımı sallıyorum. "Buna hazır mısın?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Eğer kayganlaştırıcın varsa. Evet. Yüzde yüz hazırım." Öne doğru eğiliyor, siki hâlâ elimde ve dudaklarımı öpüyor. "Sana güveniyorum."

Bu bilgiyle göğsüm sıkışıyor. Yaşadığı onca şeyden sonra bana güveniyor. Yanağını avucumun içine alıyorum. "Kayganlaştırıcım var." Onu usulca öpüyorum. "Eğer durmak istersen, bana söyle. Sadece her zaman benimle konuş."

"Ben?"

"Öyle mi?" Bana ne sorması gerekiyorsa sormasını bekliyorum. "Kayganlaştırıcıyı kap ve beni becer."

"Tanrım." Aramıza uzanıyorum, aletimin tabanını tutuyorum ve yaklaşan orgazmı engellemek umuduyla sıkıyorum. Onun içine girene kadar boşalmayacağım. Tam içine girdiğimde olabilir, ama her neyse. Beni affedecek ve ben de yine de iyi bir şey yapacağım.

Kayganlaştırıcıyı aldım ve aptal aptal ona baktım. Tam bir aptal değilim. Temel bilgileri biliyorum ama yine de kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum.

"Ben ..." Yanaklarım biraz pembeleşti. "Daha önce hiç anal yapmadım."

Benimle alay etmiyor ya da kendimi aptal gibi hissettirmiyor. Bunun yerine yanıma sırtüstü uzandı ve kayganlaştırıcıyı aldı. "Buraya gel, Ben."

Memnuniyetle onun üstüne çıkıyorum, o parmaklarına kayganlaştırıcı fişkırtırken onu öpüyorum ve parmaklarını deliğine götürmesini, içeri itmeden önce kenarda daireler çizmesini heyecanla izliyorum. Yumuşakça inliyor ve izlemek için geri çekilmeden önce onu öpmek için öne doğru eğiliyorum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmek istiyorum. Onu neyin iyi hissettirdiğini bilmek istiyorum. Bir parmağını daha sokup çıkarmasını, deliğinin parmaklarının etrafında gerilmesini izliyorum. Bu manzara neredeyse başımı döndürüyor. "Sikeyim. Deneyebilir miyim?"

Bana gülümsüyor ve bu çok tatlı bir şey. Başını sallıyor ve ben de kayganlaştırıcıyı alıp parmağıma bolca sürüyorum. Sonra iki parmağıyla birlikte içine sokuyorum. Sıcak ve sıkı, bu his sikimin beklentiyle sızmasına neden oluyor.

"Vay anasını."

Sadece başını sallıyor, parmaklarımızı birlikte içeri ve dışarı hareket ettirirken göğsü hızlı nefeslerle tekrar tekrar doluyor. Kısa süre sonra o parmaklarını çıkarıyor ve ben de hazır olduğundan emin olmak için bir tane daha ekliyorum. "Siktir. Beni. Lütfen, Ben. Buna ihtiyacım var."

"Hazır olduğuna emin misin?" Parmaklarımı onun içinde hareket ettiriyorum, makaslıyorum ve onu geriyorum, sıkı sıcaklığına hayret ediyorum.

"Lütfen." Kalçaları umutsuzca hareket ediyor, daha fazlasını istiyor. "Lütfen. Ben hazırım."

Başımı sallıyorum, onun yönlendirmesiyle ve daha fazla bekleyemeyerek parmaklarımı çıkarıyorum ve sonra ona doğru ilerliyorum. Kayganlaştırıcıyı alıp sikimin üzerine biraz daha sürdükten sonra açıklığına bastırıyorum ve aramıza bakıyorum.

"Ben. Sik beni."

"Tamam." Dizlerini tutup onu daha da açıyorum, o da dizlerini geri çekiyor, böylece sikimin her santiminin içine kaydığını görebiliyorum, bu da ikimizin de inlemesine ve küfretmesine neden oluyor. "Kutsal. Sikeyim. Çok sıkısin. Çok sıcaksın. Tanrım."

"Evet." Yavaşça içine kaymamdan rahatsız olmuş gibi görünüyor, kalçalarını hareket ettiriyor, böylece neredeyse dibe vuruyorum. "Becer beni, Ben. Her şeyini istiyorum."

Tamamen oturana kadar içeri itiyorum ve nefesi kesiliyor. "Evet. İşte böyle. Şimdi, kımılta."

Başımı sallıyorum, sikimi kavrayan çılgın gerginliğin tadını çıkarırken donup kalıyorum ve tam orada boşalmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bennn," diye sızlanıyor ve hareket etmemek için kendimi zor tutmasam güleceğim. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve derin nefes alıyorum.

Sonunda, vücudumu kontrol altına aldığımı düşündüğümde, neredeyse tamamen çıkana kadar geri çekiyorum ve sonra tekrar içine itiyorum.

"Evet. İşte. Tanrım. Siktir." İçine defalarca girip çıkarken saçma sapan konuşuyor. Kıçımı tutup tırnaklarını etime geçirdiğinde kalçalarımı ayarlıyorum. "İşte. Tam orası."

Sikinin ucundaki prekumu toplamasını ve sikini okşamasını izlerken aynı noktaya tekrar tekrar vurmaya devam ettiğimden emin oluyorum, eli o kadar hızlı hareket ediyor ki bir bulanıklık. Her şey çok iyi hissettiriyor ve çılgık attığında, kıcı etrafımda kenetlendiğinde ve döllerini karnına fişkırdığında, ben lanet olası bir gidiciyim.

Toplarım vücuduma doğru sıkıca çekildi ve ben de bıraktım, toplarım sıkılana ve spermim onun içine girene kadar içeri ve dışarı ittim. "Kutsal. Siktir."

Üzerine yığılıyorum ve o sadece mutlu bir şekilde gülüyor, aramızda döl kuruyor ve yumuşayan sikim hala kıkında. "Sanırım bunu zaten söylemiştin."

Ona bakıyorum ve usulca öpüyorum. "Bu hayatım boyunca hissettiğim en güzel şeydi."

Yakışıklı yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler."

İsteksizce içinden çıkıyorum. Onu ezmek istemediğim için sırt üstü yuvarlandım, hâlâ nefes almaya çalışıyordum. "Bu gece benimle kalır mısın?"

Geçen gece de bunu istemiştim ama bu gece onu evine bırakıp eve dönmeyi kabul edeceğimi sanmıyorum. Ona sarılmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Bunun ikimiz için de gerçek olduğuna dair güvence istiyorum.

Yine de hayır derse, isteğine saygı duyacağım.

Gözlerimin içine bakmak için başını yana çeviriyor.

"Tamam." Kalbim mutluluk dansı yapıyor ama ben sadece

gülümsüyorum. "Güzel." "Hey, Ben?"

"Öyle mi?" Tavana bakıyorum, hâlâ o çılgın orgazmın ve onunla birlikte gelen her şeyin etkisindeyim.

"Bu benim de hissettiğim en iyi şeydi."

Evet, bu yüzde yüz gerçek.

CHAPTER Thirty

COLBY

W Arkamda çıplak bir Ben ve ağrıyan bir kıkla uyanmak muhtemelen hayatımda uyandığım en iyi yol. Aslında, öyle olduğunu biliyorum.

Prezervatifsiz kimseyle birlikte olmadım. Bir kere bile. Ve lanet olsun, inanılmazdı.

Ama sanırım Ben olduğu içindi. Ya da en azından, çoğunlukla bu yüzden.

Adam inanılmaz ve Christopher'ın sesini kafamda duymayı bir kez aştığımda, dün gece hayatımın en güzel gecesiydi.

Yine de şüphelerimi yenemiyorum.

Bunun uzun sürmeyeceğinden endişeleniyorum. Daha uzun süre her gün Ben'in kollarında uyanamayacağımdan.

Yine de, her şeyi oluruna bırakmam gerektiğini biliyorum.

Kollarını bana doluyor ve dudaklarının omzumu okşadığını, oraya öpücükler bıraktığını hissediyorum. "Günaydın."

"Günaydın."

"İyi misin?" O her zaman başkalarını düşünen biridir.

"Ben iyiden de iyiyim." Yüzünü ona dönmek için kollarında yuvarlanıyorum. "Dün gece inanılmazdı."

Dudakları öyle bir sırtıyor ki öpmek zorunda kalıyorum. Bu da daha fazla öpüşmeye yol açıyor. Bu da aceleyle boşalmamıza yol açıyor. Aletlerimiz birbirininkine sürtünüyor, her yere fişkırana ve nefes nefese kalana kadar ikimizi de okşamak için kullandığı prekumu sızdırıyor.

"Kahretsin, bu işte iyiye gidiyoruz," diyorum yataktan çıkarken.

Kıkırdıyor ve odasının bitişığindeki banyoya girip duşu açıyor. "Hadi ama.

Önce duş al, sonra çalış."

"Ne oluyor lan? Patronla yattığım halde hâlâ çalışmak zorunda mıyım?" Hınzır bir sırıtışla alay

ediyorum ve avuç içi kıcıma hafifçe tokat atıyor.

"Eğer istemiyorsan, hayır."

"Ha." Duşun kapısını açıp içeri giriyorum ve çarpık bir parmakla bana katılmasını işaret ediyorum.

"Aslında işimi seviyorum."

Bana katılıyor ve duş kapısını arkasından kapatıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, şampuanı almadan önce saçımı ıslatmak için suyun altına giriyorum, her hareketimi izlemesi hoşuma gidiyor. "Evet. Bir sürü göz alıcı şey var."

Bana yaklaşıyor, ağzından fazlasıyla seksi bir hırıltı çıkıyor. "Öyle mi?"

"Mm-hmm." Spreye doğru dönüp yüzüme dökülmesine izin veriyorum. "Geçen günkü adam gibi.

Vay be, günlerce kas. Ve kıcı."

Beni döndürüp duş duvarına kafeslemeden önce bir hırıltı daha. "Kim o? Üyeliğini hemen iptal edeceğim."

Gülüyorum çünkü şaka yaptığını biliyorum. Üzerindeki sahiplenme duygusu çok ateşli çünkü biliyorum ki, hiç şüphesiz, her parçama sahipmiş gibi hissetmiyor ve hissetmek de istemezdi. "Sensin, seni pislik. Bütün gün gözümü dikip baktığım tek kişi sensin. Bu dikkatimi dağıtıyor."

Gözleri vücudumda gezinirken ağzı yavaş bir sırtışıla açılıyor ve beni arzuyla titretiyor. "Öyle mi?" Eğilip kulak mememi ısırtıyor. "Çünkü dikkat dağıtmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığına eminim. Bütün gün sana bakmak zorundayım ve profesyonel olmaya çalışıyorum."

Surat asıyormuş gibi yapıyorum. "Zavallı bebek."

İşe gitmek için giyinmeden önce birbirimizle dalga geçip öpüşürken gülüyoruz ve duş alıyoruz. Kot pantolonumu tekrar giyiyorum ve üzerimde yüzen gömleklerinden birini ödünç alıyorum. İşe gittiğimizde bir sürü sorgulayan göz var ama kimse bir şey söylemiyor.

Ama resepsiyona gitmeden hemen önce beni öpmek için kendine çektiğinde beni çok şaşırttı. İffetliydi ama yine de spor salonunun tam ortasıydı. Çok sık konuşmadığım Becca fark ediyor ama sadece kendi kendine gülümsüyor gibi görünüyor.

Spor salonunun geri kalanı daha az umursamıyor gibi görünüyor. Şükürler olsun, Roman burada değil. Ama sonra Ethan'ın makinelerden birinden bana baktığını fark ediyorum. Çok şaşırmış görünmüyordu ama belki biraz kafası karışmıştı.

Lütfen bir homofobikle çalışmama izin verme. Lütfen.

Kimsenin bu saçmalığa ayıracak zamanı yok.

Ama nefret dolu görünmüyor. Daha fazla kayıp.

Ona doğru ilerliyorum. "İyi misin?"

Ona doğru yürüdüğümü görmesine rağmen irkilmiş görünüyordu. "Ah. Evet.

Neden?" Omuz silkiyorum. "Sen görünüyorsun. Bilmiyorum. Kapalı mı?"

Gömleğinin etekleriyle oynuyor. "İkinizin birlikte olmadığını söylediğini

sanıyordum." Bunu mu sordu? "Bu senin için bir sorun mu?"

Bunun üzerine başını hızlıca sallıyor. O kadar çabuk ki, ona kesinlikle inanıyorum. "Ne? Hayır. Kesinlikle hayır. Dünyadaki en iyi arkadaşım eşcinsel. Ben sadece ..." Utangaç bir şekilde geri çekildi. "Birlikte olduğunuzu sanmıştım ama Ben olmadığınızı söyledi."

"Oldukça yeni," diye itiraf ediyorum.

"Doğru." Hâlâ bir şeyden emin değil gibi görünüyor ve keşke sorsa çünkü beni geriyor. Sonunda sordu. "Geçen gün toplantıya gitmene ne sebep oldu?"

"Toplantı mı?" Neredeyse unuttuyordum.

"Evet. Bilirsiniz, burada yaptıkları travma toplantısı."

Oh. *Ohhhh*. Bir an onu inceliyorum ve yine o kayıp bakışı görüyorum ama bunun Ben ve benimle hiçbir ilgisi yok. "Ben'i kaybettiğimi hissettim ve bunu istemedim. Belki biraz yardımcı olabilirler diye düşündüm."

"Öyle mi?"

Toplantılara inanıp inanmadığımdan emin değilim ama Ben'in önünde kendi bokumdan bahsetmek kesinlikle inanmamı sağladı. "Düşündüğüm kadar kötü değilmiş," diye dürüstçe cevap veriyorum. "İhtiyacın olduğunda yardım istemekte yanlış bir şey yok."

Düşünüyor gibi görünüyor. "Belki de denerim."

Gülümsüyorum çünkü acı çektiği çok açık. "Birlikte gideceğin birine ihtiyacın varsa, seninle gelirim." Buna şaşırmış görünüyor. "Gelir misin?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum çünkü yapmak istediğim son şey başka bir toplantıya gitmek. Ama Ethan'a da yardım etmek istiyorum. Onun neler yaşadığını bilmesem de, onda kendi durumuma benzer bir şeyler olduğunu fark ediyorum. "Evet. Edeceğim."

Parlak bir şekilde gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." "Elbette."

İşe gitmek için üstümü değiştirmek üzere daireme geri dönüyorum, her adımda daha hafif hissediyorum.

Şu anda her şey gerçekten iyi hissettiriyor ve benim deneyimlerime göre bu genellikle iyi bir şey değildir. İşler tam da iyi hissetmeye başladığında bir anda değişir.

Ama şimdilik bu şekilde devam etmeye karar verdim.

Benjamin Price ile geçirdiğiniz her dakikanın tadını çıkarın.

CHAPTER Thirty-One

BEN

S Bu gece toplantıda olmak farklı hissettiriyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama Colby geçen hafta neredeyse her gece yatağımdaydı ve bilmiyorum.

Kapıdaki postere bakıyorum. Umut Kıvılcımı.

Lanet olsun. İşte bu. Umut.

Konuşan adamlardan birini dikkatle dinleyen Andrew'a bakıyorum ve neredeyse başımı sallayacağım çünkü bu orospu çocuğu beni yeniden umutlandırdı.

Belki de Colby'dir.

Ya da bir kombinasyon. Çünkü bir konserde kitlesel bir saldırı sırasında vurulan bir adamın hüznü hikayesini dinlerken, gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. Ama aynı zamanda gözlerinde bir parıltı da görüyorum, sanki hikayesini anlatmak ona ilerlemesi için güç veriyor.

Umut.

Yemin ederim ki bir yanımda dünyaya her zaman kasvetli bir bakış açısıyla bakacağımı düşünüyordu. Ama şimdi, bilmiyorum. Annem seçimlerini yaptı - her gün daha iyisini seçmiş olmasını dileysem de. Ve babam da seçimleri yüzünden çürüyüp gidiyor.

Bu beni tanımlamak zorunda değil.

Summer ve ben birbirimiz için doğru kişi değildik ama bu da sorun değil. Evliliğimizden çok şey kazandım. Umarım o da almıştır.

O şimdi mutlu, aşık ve yeniden evleniyor, ben de onun adına mutluyum. Colby, farkında olsun ya da olmasın, hayatıma tam olarak doğru zamanda girdi. Ve karanlık geçmişine rağmen, dünyama ışık oldu, insanlığa ve genel olarak hayata olan inancımı tazeledi.

Colby'den bahsetmişken... Kapı yavaşça aralanıyor ve Colby içeri bakıyor, biraz utangaç görünüyor, ama arkasına bakarak birinin içeri girmesini işaret ediyor.

Ethan'ın Colby'nin arkasından utangaç bir tavırla içeri girdiğini gördüğümde şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Colby dikkatini Andrew'a çeviriyor. "Geç kaldığımız için özür dilerim. Bu gece katılmak için çok mu geç?"

Ben hâlâ ona doğru bakıyorum ama Andrew sadece gülümsüyor ve iki boş sandalyeyi işaret ediyor. "Asla çok geç değil. İçeri gelin."

Adamlar oturuyor ve Colby bana baktığında çenemin hala düştüğünden eminim. Ethan'ı toplantıya getirmiş. Bana göz kırptıyor ve içimi bir arzu dalgası kaplıyor. Gerçekte ne kadar inanılmaz olduğu hakkında hiçbir fikri yok, ama ona göstereceğim.

Toplantıdan sonra hemen Colby'nin yanına gitmek istiyorum ama yüzünde boktan bir sırıtış olan kardeşim tarafından durduruluyorum. "Sana çok yakışmış."

Ağzından çıkacaklardan emin olamadığım için hemen gözlerimi deviriyorum.

"Ne?" "Aşk."

Söyledikleri beni derinden sarstı ve ona bakakaldım. "Ne? Ben ..." Gerçek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum çünkü bunun için çok erken. Öyle değil mi? Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. "Bu aşk değil. Ondan hoşlanıyorum." Colby'nin Andrew ve Ethan'la konuştuğu yere bakıyorum, yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Hem de çok."

Pislik kardeşim kıkırdıyor ve ben ona odaklanmak için geri döndüğümde kafasını bana doğru sallıyor. "Mm- hmm." Gözlerimi tekrar deviriyorum ve o da etli pençesini omzuma koyuyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Ben. Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok."

"Terapi seni gerçekten etkiliyor, değil mi?"

Elini çekip onun yerine şakacı bir şekilde bana yumruk atıyor. "Ben ciddiym. Bu ... oldu." Neredeyse mahcup görünüyor - ki bu kendine aşırı güvenen ağabeyim için çok tuhaf. "Hayatımız boyunca senin mutlu olmanı istedim. Bunu asla başaramayacağından endişelendim, ama bu son bir ay içinde ..." Sırıttıyor ama yine de biraz üzgün. "Gerçekten çok mutlu görünüyorsun."

Gülümsüyorum ve iç çekiyorum, elimi omzuna koyuyorum. "Rome, bu işin peşini bırakmalısın."

Sertçe yutkunuyor, suçluluk duygusu hâlâ içinde yüzüyor ve ben bundan nefret ediyorum. "Orada olmalıydım. Ama değildim. Bunu unutmak imkansız."

"Öyle değil." Omzunu sıkıyorum, hâlâ bu rahatlatma işini nasıl yapacağımdan emin değilim. Özellikle de şu anda ve her zaman hayattan daha büyük ve her zaman örnek aldığım ukala bir pislik olan Roman'la. "O gün orada olmaman senin suçun değil, bu konuda bir şey yapamamış olmam da benim suçum değil. Kız gitti. O da gitti. Biz buradayız. Hayatımıza devam etmeliyiz."

"Yine de orada olmalıydım. Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalıydın."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve tüm bu konuşmalardan bıkmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Hayır, senin geveze kığın seni de öldürttü. O zaman ben nerede olurdum?"

Gülüyor ve bu çok daha gerçek. "Doğru. Bensiz hayatın çok üzücü ve depresif olurdu. Ben senin hayatının ışığıyım."

İstemsizce Colby'yi arıyorum, gözüme çarptığında tatlı bir gülümseme sunuyor. Ona göz kırptıyorum ve sonra tekrar Roman'a bakıyorum. "Elbette." Normalde aramızda bir şey olmamasına rağmen onu kucaklamak için kendime çekiyorum ve o da bana sarılıyor. "Suçu onun üzerine at. Bize değil."

Başını sallıyor, bana sarılıyor ve sonra sırtarak beni itiyor. "Hâlâ benim gey şimşegiimi çaldığına inanmıyorum."

"Saçmalıyorsun amına koyayım," diye gülüyorum. "Ve senden hiçbir şey çalmıyorum. Kimi istersen sevebilirsin."

Duyduğu en saçma şeymiş gibi gülüyor ve kalbim bir an onun için acıyor. Hiç kimsenin ona aşık olacak kadar yaklaşmasına izin verdiğini sanmıyorum. Dışarıdan bakıldığında şakacı ve kendine güvenen biri ama kardeşim çok fazla şeyi içinde tutuyor.

"Oh, kesinlikle sevgimi yayacağım." Kaşlarını sallıyor. Ona gözlerimi deviriyorum ama gülümsememe de engel olamıyorum.

Colby, Ethan ve Andrew bize katılıyor ve Ethan kendini savunma bölümünde kalmayı reddetse de toplantıdan çıkarken biraz daha hafiflemiş görünüyor. Ancak Colby kalıyor ve o bana bu kadar yakinken ders boyunca işime odaklanmakta zorlanıyorum.

Tek istediğim onunla yalnız kalmak. Onu öpmek, ona dokunmak ve tadına bakmak... Evime döndüğümüzde kıyafetlerimizi çıkarıp yatağıma atlamak için yarışıyoruz. Rekor kırdığımıza eminim.

İkimizin de dayanabileceği kadar hazırlıktan sonra, ona doğru kayıyorum ve nihai mutluluğa doğru ilerliyorum. "Tanrım, bundan asla bıkmayacağım," diye inliyorum, topukları kıcıma girip beni daha da derine iterken ona doğru itiyorum.

Eli yavaşça aramızdaki sikiğin üzerinde kayıyor ve ben izlerken inliyorum, yarığindeki precum damlasına hayranım, onu tatmak istiyorum, ama o kadar esnek olmadığımı biliyorum.

"O kadar mükemmelsin ki."

Sırtını bana yaslıyor, kıcı beni bir mengene gibi sıkıyor. "Sanırım bu sensin."

Başımı sallıyorum ve yumuşak dudaklarını öpmek için eğiliyorum, onlardan içiyorum ve nefis vücuduna girip çıkmak için zaman ayırıyorum. Sonsuza dek sürmesini istiyorum. Etrafımda gerildiğinde, yoğun zevkten neredeyse bayılıyorum ve yakın olması için dua ediyorum. Bu dua bir an sonra, döller bedenlerimizin arasına sıçradığında ve ben nihayet bırakmadan önce çılgılık attığında cevaplanıyor.

İçine derinlemesine girdiğimde, salıverilmem devralıyor, taşaklarım sıkılana ve fiziksel olarak tükenene kadar spermim sıkı kıcının içine tekrar tekrar fışkırıyor. Üzerinden yuvarlandım ve sonra onu kendime çekerek göğsüme yaslادم. "Ethan'ı bir toplantıya çağırmissin."

Onu göremesem de tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Sanırım sadece onunla gidecek birine ihtiyacı vardı."

"İnanmadığın halde bunu onun için yaptın."

Omuz silkerek kolunu kaldırıyor. "Bir şeyler hakkında konuşmaya kesinlikle inanıyorum. Büyük grubu bilmem ama bazı insanlar için işe yarıyor gibi görünüyor."

Gülümsüyorum ve elimi onun pürüzsüz, kaslı sırtında gezdiriyorum. "Roman aşık olduğumuzu düşünüyor," diye geveliyorum ve Colby'nin tüm vücudunun gerildiğini hissediyorum, şüphelendiğim şeyi anında anlıyor. Bunun için çok erken. "Ona deli olduğunu söyledim."

Vücudu benimkine doğru sarkıyor gibi görünüyor ve ben bunun rahatlama mı yoksa başka bir şey mi olduğundan emin olamıyorum. "Evet. Kardeşin kesinlikle deli."

"Ayrıca ona senden gerçekten ama gerçekten hoşlandığımı söyledim. Hem de çok." Şimdi bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Gözleri parladığında ve göğsümde bir kıpırtı hissettiğimde, belki de ağabeyim haklıydı diye düşünüyorum. "Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Vücudunun daha büyük bir kısmını benimkine yaslayarak yukarı doğru hareket ediyor. Aramızda kuruyan döller onu da benim kadar rahatsız etmiyor. "Beni çok mutlu ediyorsun." Yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. "Bu biraz korkutucu."

Ne demek istediğini sorabilirim ama biliyorum. Yine o lanet umut meselesi. "Biliyorum. Ama sana asla zarar vermeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana karşı başını salladığını hissediyorum. "İnanıyorum. Tüm bunların gerçek olduğuna inanmaya çalışıyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerindeki belirsizliği görüyorum. "Seni mutlu edemeyeceğimden endişeleniyorum."

Elimle çenesini kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Sana kadar mutluluğu hiç tatmadım. Lütfen bunu bil. Lütfen." Dudaklarını usulca öpüyorum. "Lütfen," diyorum tekrar, dua eder gibi, çünkü

bunu yapmak zorunda.

Biliyorum.

Bu gerçek. Biz

gerçeğiz.

Ve gitmesine izin vermeyeceğim.

CHAPTER Thirty-Two

COLBY

Ben. *Neden Ben'e bakmayı kesemiyorum?*

Yeni bir üyeye etrafı göstermesini izlerken kendi kendime sırtıyorum, turuncu şortu harika bir kıcı var. Tanrım, her yönden muhteşem.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve denemek bile istemiyorum.

Çünkü ona aşığım.

Ben'in yatağında geçirdiğim önceki gecedan beri aklımdan çıkmasa da, bu farkındalık beni sert bir şekilde vurdu ve görünüşe göre birdenbire ortaya çıktı. Roman'ın beni sevdiğini düşündüğünü söyledi, ama aynı zamanda bunu geçiştirmekte de hızlı davrandı.

İlk başta rahatlamıştım - her şeyden sonra buna hazır olup olmadığımıdan emin değildim, ama şimdi - kahretsin, şimdi bunu varlığımın her zerresinde hissediyorum. Bana gülümsediğinde. Spor salonunda yeni üyelere yardım ettiğinde. Kanallar arasında gezinirken boktan televizyondan şikayet ettiğinde. Kendini savunma dersini verirken ve temelde dünyayı daha iyi, daha güvenli bir yer haline getirirken.

Evet, Benjamin Price'a aşığım ve bu çok korkutucu. *Christopher'dan ve o cehennemden nasıl bu kadar çabuk uzaklaşabilirim?*

Kalbim neden bu kadar aptal?

Çünkü belli ki Ben henüz o noktada değil. Yine de benden gerçekten çok hoşlanıyor. Kendi kendime gülümsüyorum, aptal kalbim göğsümde hızla atıyor, sadece bunu düşünüyorum.

Yavaşlamam gerektiğini biliyorum. Yeni birine bu kadar hızlı güvenmek benim yöntemim ve artık bunu yapmak istemiyorum. Ağırından almak istiyorum. Anın tadını çıkarmak.

Ben bana bakıyor, gülümsüyor ve sonra bana o lanet göz kırpsını yapıyor ve tüm vücudum kontrolsüz bir zevk ve istekle titriyor. Ve lanet olası aşk.

"Hey."

"Tanrım." Göğsümü tutup kaşlarımı çatarak Andrew'a bakıyorum, görünüşe göre insanlara gizlice yaklaşma konusunda Roman'a çok benziyor. Ya da belki de Ben etraftayken etrafıma yeterince dikkat etmiyorum. "Beni korkuttun."

Sırıttırıyor. "Özür dilerim." Ama hiç de üzgün değil. "Erkek arkadaşına salya akıtma seansını mı böldüm?"

"Erkek arkadaş" kelimesi beni çok etkiliyor çünkü burada duruyorum, ona aşığım ve daha "erkek arkadaş" konuşmasını bile yapmadık. Çok zavallıyım. "O benim erkek arkadaşım değil," diyorum inatla.

"Hayır mı?" Başını yana eğiyor. "Bundan emin misin?"

Gözlerimi onunkilere kilitliyorum ve sadece anlayış görüyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum, yere bakarak. "Pek çok şey hakkında emin değilim."

Beni analiz ettiğini hissedebiliyorum - terapistler böyle yapar. "Hey, öğle tatilin yaklaşıyor, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bu işin nereye varacağından emin değilim. "Um, evet?"

Bir kahkaha attı ve elimi tutarak beni Ben'in yanına götürdü. "Hey, Ben. Öğle yemeği için erkek arkadaşını çalacağım, tamam mı?"

Ben şaşırmış ama biraz da eğlenmiş görünüyor. "Elbette." Sadece bana odaklanıyor. "Kendi isteğin dışında mı gidiyorsun? Kurtarılmaya ihtiyacın var mı?"

Andrew incinmiş gibi yaparak göğsünü sıkıyor. "Birinin öğle yemeği saatini benimle geçirmekten heyecan duymayacağını düşünmen beni dehşete düşürdü."

Yaptığı maskaralıklar karşısında başımı sallıyorum ve Ben'e gülümsüyorum. "Sanırım iyi olacağım."

Gülümsüyor ve sonra eğilip dudaklarını benimkilerin üzerine tatlı bir öpücük konduruyor. "İyi eğlenceler."

Başımı sallıyorum, vücudum manyetik olarak Ben'e yapışmış, sadece o noktada kalmak istiyorum. Ama sonra Andrew beni dışarıya, arabasına doğru çekiyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ne istersen. Ben oldukça kolayım."

Başını sallıyor. "Sandviç? Harika bir yer biliyorum ve brokoli çedar çorbaları çok iyi."

Gülümsüyorum çünkü Andrew'dan hoşlanıyorum. Bir terapistten hoşlanacağımı hiç düşünmediğim kadar. "Evet. Kulağa hoş geliyor."

İçeri girip sipariş veriyoruz, yemeğimizi çabucak alıp oturuyoruz. "Şu erkek arkadaş meselesi? Ve erkek arkadaşın değil."

İnliyorum ve sandviçime özlemle bakıyorum, bir süre daha yiyemeyeceğimden oldukça eminim.

"Ah, yani bu beni psikanaliz etmek için bir oyun muydu?"

Bunun üzerine homurdanarak buzlu çayından bir yudum aldı. "Tatlım, lütfen. Bunu uzun zaman önce yaptım."

Gözlerimi deviriyorum ve sandviçimden lanet bir ısırık alıyorum çünkü bu tartışma sırasında acıkmamam gerekecek. Andrew beni izlerken çiğneyip yutuyorum.

"Onun erkek arkadaşın olmadığından neden bu kadar eminsin?"

"Neden umursuyorsun ki?" Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ve onun hızla söndüğünü görüyorum. İçimi çektim. "Yani, neden umursadığını biliyorum. O senin en iyi arkadaşlarından biri."

"Öyle. Ve uzun zamandır da öyle. Ben'i önemsiyorum." Gülümsemesi o kadar davetkâr ki neredeyse sinir bozucu. "Ama ben de seni önemsiyorum."

"Neden?" Daha sessiz soruyorum.

"Önemsemek benim doğamda var. Her zaman öyleydim. Yüreğim kanıyor falan." Bunu söylerken neredeyse kendini küçümsüyor gibiydi ve onunla konuşma şeklim yüzünden kendimi daha da kötü hissediyordum.

"Bu kötü bir şey değil."

Gölümsüyor ama üzgün. "Ben seni çok önemsiyor."

"Muhtemelen yapmamalı," diyorum dürüstçe, tedirginliğimle savaşmak için bir ısırık daha alıyorum.

Andrew'un gözleri kararır. "Peki neden? Sevimsiz olduğun için mi?"

Gözlerinin içine bakıyorum, yemeğimi yutuyorum ve o kelimeyi düşünüyorum. İçime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. "Öyle değil miyim? Yani ..." Pislik eski erkek arkadaşımı düşünürken yanaklarım pembeleşiyor, bana bağırdığı her şey aklımdan geçiyor. Bana kimsenin beni sevmeyeceğini söylediği onca zaman. Bana katlanabilecek tek kişinin kendisi olduğunu. İğrenç ve berbat olduğumu. *Sevimsiz.*

"Hayır. Değilsin. Ama kötü niyetli ilişkiler ..." İç çekiyor. "Aldatıcıdırlar."

O toplantıda ağzımı açmaktan nefret ediyorum çünkü ezilmiş yüzümden ve terapist olmasından zaten bildiğinden emin olsam da artık kesinlikle biliyor. "Bana kesinlikle kimsenin beni sevmeyeceğini hissettirdi."

"Bu onların oyununun bir parçası. Başka kimsenin sizi sevmeyeceğini düşünene kadar sizi dövmek. Bu sizi izole etmenin ve yanlarında tutmanın bir yolu. Ama bu doğru değil. Ve geçtiğimiz birkaç hafta içinde, sanırım sende bunun doğru olmadığını anladığını gördüm."

Kalabalık restoranın ortasında ağlamamak için kendimi zor tutarak alt dudağımı kemiriyorum. "Ya ona hak ettiği her şeyi veremezsem? Ben bir aziz."

Başını sallayarak gülüyor. "Ben bir insan. Ve evet, o bir aziz ama seni seviyor. O salona girmeden önce onu tanıımıyordun, bu yüzden o günden beri onda gördüğüm değişimi bilmiyorsun. Ama onu daha iyiye doğru değiştirdin Colby."

"Sesini hâlâ duyuyorum." İtirafım zayıf bir şekilde çıkıyor.

Elini masaya doğru uzatıyor, ben de tereddütle tutuyorum. "Biliyorum. Olumsuz şeylerin gitmesini sağlamak zor ama yakında onların yerini Ben'in sana hissettirdiği olumlu şeyler alacak." Gülümsüyorum ve bu onun gülümsemesini daha da büyütüyor. "Gördün mü? Zaten oluyor. Onu şimdi duyabiliyorsun, değil mi?"

Çok mükemmelsin.

Sesini duyuyorum ve sırtışıım o kadar büyüyor ki yanaklarım acıyor. "Evet."

Elimi sıkıyor ve sonra bırakıyor. "İyi olacaksın. İyileşmen zaman alacak ama Ben'i aklından çıkarma. Bir terapist olarak, Ben ile aranızın iyi olmadığını düşünsem seni uyarmamam mümkün değil. Ve arkadaşın olarak, ben de yapmazdım." Bana arkadaş demesine gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Merak etme. Ve eğer içine şüphe düşerse, istediğin zaman konuşmak için buradayım. Arkadaş olduğumuz için resmi terapistin olamam ama seni her zaman dinleyebilirim. Ve eğer profesyonel yardım istersen, sana birini önerebilirim."

Artık arkadaşlarım var. Biraz meraklı ama tatlı, sevecen bir şekilde sadece iyi olduğumu bilmek isteyen gerçek arkadaşlar. Roman bile artık benim arkadaşım gibi görünüyor.

Benim de bir erkek arkadaşım olduğuna eminim. Ve ben bununla daha iyiyim.

CHAPTER Thirty-Three

COLBY

“[Sana bir sürprizim var ama kızmayacağına söz vermelisin.”

Başımı yana eğerek Ben'e bakıyorum, ellerim Ben'in karın kaslarının üzerinde geziniyor. döllerimle kaplı. Kesinlikle bir duşa ihtiyacımız var. "Sürpriz beni neden kızdırsın ki?"

Büyük elleriyle kıcımlı kavırıyor, siki yumuşamaya başlıyor ve döllerinin kıcımdan damladığını hissedebiliyorum. "Bugün senin doğum günün, bu yüzden bir restoranda rezervasyon yaptırdım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu beni neden üzsün ki?"

Çok düşünceli biri. Ona doğum günüm olduğunu söylemedim ama patronum olduğu için tüm bilgilerim onda var. "Şey ..." Sevimli bir şekilde gergin görünüyor, bu da karnıma bir çarpıntı gönderiyor. Andrew'un tavsiyesine uymaya çalışıyorum ve tüm bu olanlara kendimi kaptırıyorum. Elimi kalbinin üzerine koyuyorum, elimin yapış yapış hissine gülüyorum ama aynı zamanda kalbinin *güm güm* atmasından da büyüleniyorum. "Andrew ve Roman da gitmek istiyor. Kutlamak için."

Şaşırmış ama mutlu bir kahkaha attım. "Kardeşin ve terapistiyle bir randevuya çıkıyoruz." Beni tutuyor, bizi ters çeviriyor, böylece o üstte oluyor, aleti beni terk ediyor ve kaybettiğim için inlememe neden oluyor.

"Terapisti değil. Arkadaşımız." Gözlerimin içine bakıyor. "Bu iyi mi?"

Kalbim çok dolu hissediyor ve tüm bunlarla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Ama başımı sallıyorum. "Evet. Sorun değil." Alt dudağımı ısııyorum, tüm cesaretimi toptasam da o gergin his geçmiyor. "Bu senin erkek arkadaşın olduğum anlamına mı geliyor? Doğum günüm için mi bu kadar zahmete giriyorsun?" Beni dikkatle inceliyor ve kalbim patlamak üzere. "Her şeyden önce, sorun değil."

Dudaklarımı usulca öpüyor, iri vücudu benimkini en tatmin edici şekilde eziyor. Biraz geri çekiliyor.

"Ve

İkincisi, evet?"

Gülüyorum. "Bu bir soru mu?"

"Yani, sayılır. Zaten öyle olduğunu sanıyordum." Sevimli bir şekilde emin görünmüyor ve ben de eğilip

Ağzını benimkiyle birleştirdi.

"Öyleyiz," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. Sadece bunu duymak istedim.

Gülümsüyor ve yemin ederim onun sinirlerini de benimkiler kadar hissedebiliyorum. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Seni seviyorum."

Tanrım, sanırım kalbim tamamen durdu. Ama hayır, hiç olmadığı kadar sert çarpıyor. O kadar sert ve gürültülü ki, yemin ederim duyabiliyorum.

"Karşılık vermen gerekiyormuş gibi hissetme, tamam mı?" Şimdi kendinden emin görünüyor, beni tekrar öperken yüzünde bir sırıtış var. "Seni seviyorum ve bunu bilmeni istiyorum. Ama hiçbir şartım yok. Eğer hazır değilsen asla geri söylemek zorunda değilsin."

"Ben de seni seviyorum," diye geveliyorum, kendimi şaşırtarak, ama içtenlikle. Onun da beni sevdiğine inanamıyorum.

Gülümsedi ve benimle tartışmadı. Sanırım sorgulasaydı bu beni öldürürdü ama sorgulamadı. Tabii ki sorgulamadı çünkü o Ben. Sevgi dolu, tatlı, şefkatli Ben.

"Seni seviyorum," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum ve vücudu rahatlatarak sarkıyor, bir an için beni eziyor gibi görünüyor, ama onu bırakmak istemeyerek kendime bağılıyorum.

"Duş alıp hazırlanmalıyız. Burası oldukça lüks bir yer."

Beni bırakıyor ve o üzerimden ve yataktan inerken suratımı asıyorum. "Süslü mü? Sana söyledim, buna ihtiyacım yok."

Ama ben bilmiyorum. Christopher'dan istediğim şeylerin ya da ona bağlanma nedenimin bu olmadığını düşünmeye başladım. Sanırım sadece sevilme istedim.

Ben bunu tek kuruş harcamak zorunda kalmadan yapıyor.

Gülüyor, elime uzanıyor ve beni yataktan çekmesine izin veriyorum. "İhtiyacın olmadığını biliyorum.

Ama ben senin erkek arkadaşınım ve bugün senin doğum günün. Seni biraz şımartmama izin ver, tamam mı?"

Şirinliği karşısında gözlerimi deviriyorum ve sonra onu usulca öpüyorum, bedenimin onunkine baskı yapmasına ve kaybolmasına izin veriyorum. "Tamam." Alt dudağını ısıriyorum ve seksi kirli sakallarıyla diken diken olan yanağını avuçluyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Bana teşekkür etme.

Sadece sev beni." "Seviyorum."

Sırıttırıyor ve sonra beni duşa çekiyor. Orada çok uzun zaman geçirdikten, birbirimizi boşalttıktan ve sonra tekrar temizlendikten sonra, Roman ve Andrew'u selamlamak için zar zor zamanında giyindik. Ben gömleğinin düğmelerini iliklerken ıslak saçlarla kapıyı açtığımızda ikisi de bilerek bize bakıyor.

Ben atletleri ve spor şortlarını tercih ediyorum ama erkek arkadaşım ne güzel temizleniyor. Pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giyiyor. Salyalarım akıyor olabilir.

Cuma akşamı trafiğiyle boğuşttuktan otuz dakika sonra Plaza'daki kalabalık restorana varıyoruz. Şık restorana girdiğimizde midemde bir huzursuzluk var.

Christopher'la daha önce de buraya gelmiştim. Anılar iyi değil. Ama Ben elimi tutup sıktığında ona gülümsüyorum ve yeni anılar edindiğimi fark ediyorum. Güzel anılar.

Ta ki tanıdık bir sesin nefret dolu alayını duyana kadar. "Colby?"

Hayır. Hayır, bu olmayacak. Ben'in yanımda sertleştiğini hissediyorum ve arkamı dönüp eski erkek arkadaşım ile yüzleşmek için toplayabildiğim tüm cesaretimi harcıyorum. Farklı görünmüyordu, görünmemeliydi de.

-Onu görmeyeli çok uzun zaman olmadı. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, üzerinde yüksek fiyatlı bir takım elbise ve kolunda güzel bir adam var.

Adam -gerçekte bir çocuk- hafif yapılı ve kesinlikle çarpıcı ve beni ihtiyatlı bir dikkatle izliyor. "Christopher."

Onun adını duyunca Ben, Roman ve Andrew geriliyor ve öfkeli bir küçümsemeyle eski sevgilime bakıyorlar. Christopher hepsine bakıyor, yüzünde bana yaptıklarından dolayı hiçbir utanç ifadesi yok. Hâlâ yaptığı her şeyi ona benim yaptırdığımı düşünüyor. Bana bakarken çenesi seğiriyor. "Demek bu işin peşindeydin."

O kadar rahat söylüyor ki. Sanki sebepsiz yere ondan uzaklaşmışım gibi. Sadece sıkıldım ve

dolaşıp duruyordu. Ben elimi sıkıttı ve ben de çenemi kaldırdım. "Bu benim erkek arkadaşım Ben, onun kardeşi Roman ve arkadaşımız Andrew."

Bununla alay ediyor, çocukmuşum gibi başını sallıyor. Kendimi hep değersiz hissettirdi. "Erkek arkadaş mı? Gerçekten mi?"

Başımı dik tutmaya devam ediyorum. "Evet. Erkek arkadaş. Beni *ben olduğum* için seven biri."

Bunun üzerine acımasızca güler ve Ben'in daha da gerilmesine neden olacak şekilde yaklaşır. "Hâlâ eğlence aşamasındasın, değil mi? Memnun etmeye heveslisin. O seni şımartıyor, sen de o tatlı kıcını ve dudaklarını sunuyorsun."

Ben'in elimi tutuşu acıya dönüşüyor, o kadar ki bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. "İzle o."

"Ah." Christopher Ben'e bakıyor. "Onun tatlı, masum davranışları arasında kaybolmuşsun. Bekle biraz. Nasıl olduğunu göreceksin ve çok yakında buna değmeyecek."

Hâlâ elimi tutan Ben, Christopher'a bir adım daha yaklaşıyor, hiç de korkmuş gibi görünmüyor. Benzer bir yapıya sahipler, ama Ben daha iri ve güçlü. "Ona yaptığın şey yüzünden hapse girmelisin."

Bunun üzerine homurdanır. "Oh, lütfen." Tüylerimi diken diken eden yırtıcı bir tavırla bana bakıyor. "Sert severdi."

Andrew ses tonundan zehir damlayan bir ifadeyle, "*Elbette* öyle," diyor. "Bu senin hatan olamaz, değil mi?"

Christopher Andrew'u kabul etmez ve Ben'e odaklanır. "O buna değmez. O küçük sinir krizinden sonra neden onu aramaya bile gitmedim sanıyorsun?" Yanındaki çocuğu kendi tarafına çeker. "Neyi sevdiğimi bilen gerçek bir erkek buldum."

Bahsettiği adam kendini beğenmiş ve Christopher'ın sahte sevgisini kabul etmekten çok mutlu görünüyor ve muhtemelen kendini güvende hissettiği "mutlu" yerde olduklarını düşünerek midem bulanıyor. Sanki erkek arkadaş piyangosunu vurmuş gibi. Ama bir anda ortaya çıkmak üzere. O siyahlık.

Adama bakıyorum, ona duyduğum acıma beni suçluluk duygusuyla sarsıyor. "Onunla birlikte olmak zorunda değilsin. Sen daha fazlasına layıksın."

Christopher'ın yeni oyuncuğu bana dudak büktü. "Kıskançlık yapma, tatlım. Bu iyi bir görünüm değil."

Başımı üzüntüyle sallıyorum çünkü o çok berbat durumda ve bunun farkında bile değil. "Bir şeye ihtiyacın olursa, Birinci Cadde'deki spor salonuna gel. Tamam mı?"

Güzel gözlerini yine bana çeviriyor ve Ben beni yanına çekip alnımdan öptükten sonra bakışlarını Christopher'a yöneltiyor. "Bir daha asla oraya ya da ona yaklaşma."

Sesi ölümcüldür ama Christopher uyarıyı dikkate alamayacak kadar aptaldır. "Lütfen. Hiçbir parçam onun kullanılmış kıcını istemiyor. O tamamen senin."

Ben ona vuracakmış gibi görünüyor ama bunu istemiyorum çünkü bir an için tatmin edici olsa da Ben'in hapse girmesini istemiyorum. Hızla aralarına girip Ben'e dönüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Hadi yemeğe gidelim."

"Evet. Git yemeğini ye ve sonra da onun nasıl özensiz, tatmin edici olmayan bir oral seks bile teklif edemeyecek kadar yorgun olduğundan yakınmasını dinle."

"Bana hiçbir şey borçlu değil. *Asla*, seni lanet olası pislik." Roman'a bakıyorum çünkü Ben kızgın ve ne yapacağımı bilemiyorum. Andrew dikkatle izliyor ama hareket etmiyor.

"Gidelim," diyorum ama Ben yerinden kıpırdamıyor, hâlâ Christopher'a onu yıkmak istiyormuş gibi bakıyor. Yalvaran gözlerle tekrar Roman'a bakıyorum. "Biraz yardım eder misin?"

Roman gülerek yaklaşır ve başını sallar. "*Ben* bir polisim ve o orospu çocuğunu yere serdiğini gerçekten görmek istiyorum."

"Değil. Yararlı değil," diyorum Roman'a, o da sadece gülüyor.

Ben hâlâ sisin içinde, Christopher'a ters ters bakıyor. "Bir daha asla onun yanına yaklaşma. Bunu söylediğini duymak istiyorum. Artık onun hayatının bir parçası olmadığını bildiğini. Hiçbir şekilde."

Christopher aptal bir çocukmuş gibi onunla alay ediyor. "O benim hayatımın bir parçası değil," diyorum.

Ben'in bakışları şimdi yumuşuyor ve yanağımı okşuyor. Sonra Christopher'a dik dik bakıyor. "Gerekirse senin işini bitiririm."

Roman şimdi kardeşinin yanına geliyor ve elini omzuna koyuyor. "Şimdi, şimdi, Ben. Suçlayıcı tehditleri yüksek sesle söylemediğimizi biliyorsun." Christopher'a ürkütücü, yaramaz ama ciddi bir ölüm bakışıyla bakıyor. "Bunu gözlerimizle yaparız."

Ben sırtıyor ve yemin ederim Christopher'da beni kıkırdatacak küçük bir korku titreşimi görüyorum.

"Size iyi geceler çocuklar." Roman onlara göz kırpmıyor ve bu açıkçası cehennem gibi korkutucu, sevimli ya da şakacı değil, daha ziyade gerekirse neler yapabileceğine dair bir söz.

Ben beni kollarının arasına alırken Christopher yeni oyuncağını hostes podyumuna doğru sürüklüyor. "Özür dilerim. Hay sikeyim. Lütfen bana doğum gününün mahvolmadığını söyle. Ne yapabilirim ki?"

Göğsüne doğru gülümsüyorum çünkü o bunu çoktan yaptı. Kimsenin benimle savaşmasına ihtiyacım yok ve üçü de bunu biliyordu. Ama onlar benim tarafımdaydı. "Bu havasız yer yerine beni taco yemeye götürür müsün?"

Gülümsediğini hissedebiliyorum. "Bunu yapabilirim."

Roman gömleğinin üst düğmesini açarak, "Çok şükür," diyor. "Kesinlikle biraz taco yiyebilirim."

Andrew da aynı fikirde ve biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Gecenin geri kalanında Christopher'a verdiğim tek düşünce, hayatındaki yeni adam için biraz endişelenmekti. Ama ona bir çıkış yolu verdim ve bu konuda kendimi iyi hissediyorum.

Hepimiz kendi kaderimizden sorumluyuz. Sadece aklımızı kullanmalı ve risk almalıyız.

CHAPTER Thirty-Four

BEN

Christopher denen orospu çocuğunun Colby'nin doğum gününü mahvetmemesine çok sevindim. Taco, margarita ve sonrasında seksle dolu inanılmaz bir gece oldu. Ve sonra geceyi Colby kollarımda, yatağında.

Yatağımın *bizim* yatağımız olmasını isterdim ama onu acele ettirmek istemiyorum.

"Erkek arkadaş" konuşmasını ve "seni seviyorum" konuşmasını yaptık, ama "yanıma taşın" konuşmasına başlarsam, bunun çok fazla ve çok hızlı olacağından endişeleniyorum.

Yine de . . . Onu istiyorum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bir saniye daha beklemek istemiyorum. Ama o daha genç ve bunu unutmamalıyım.

"Çok fazla düşünüyorsun. Kendine zarar verme."

Bu gece beklemediğim ama yine de gördüğüme sevindiğim Becca'ya sırtıyorum. "Ha ha." Gülüyor ve ben de soruyorum, "Burada ne yapıyorsun? Programımda sen yoksun."

Şimdi tedirgin görünüyor, eliyle dirseğini kavrayıp vücudunun üzerinden geçiriyor. "Bir toplantıyı kontrol edebileceğimi düşündüm."

Tanıdığım en güçlü insanlardan biri olan arkadaşımın başının belada olduğunu düşününce içimi bir korku kaplıyor. "İyi misin?" Tereddütle soruyorum ve bana gergin bir gülümseme veriyor, bu da hissettiğim endişeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Sanırım..." Ama solgun ve yorgun görünüyor. Gözleri şiş ve karanlık, sanki hiç uyumamış gibi. "Son zamanlarda kabuslar görüyorum. Onları aştığımı sanıyordum."

Bir gazi olarak ve kocasını kaybederek cehennemi yaşadı. Kâbusların biteceğini hayal bile edemiyorum ama yine de anlayışla başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Bu kolay olmamalı."

Tekrar gülümsemeye çalışıyor ama acı verici görünüyor. "Bununla başa çıkabildiğimi sanıyordum. Ama ne zaman

On iki yaşındaki çocuk pek iyi olmadığını söyledi, belki de değildir diye düşünüyorum." Ona nazıkçe gülümsedim. "Toplantı yardımcı olacaktır, eminim." *Umarım.* "Şu haline bak, Ben. Ne kadar da mutlusun."

İtiraz edemeyerek bir kahkaha attım. "Garip, değil mi?"

Kollarını ortama dolayarak beni beklenmedik bir sarılmanın içine çekiyor ve ben de bir anlığına ona sarılıyorum. "Garip değil. Bu harika bir şey. Senin adına çok mutluyum."

"Ben de öyle. Ben de senin eski alıngan haline dönmeni istiyorum."

Buna gülüyor ve sonra yavaşça elimden çekiliyor. "Ben de. İçeride görüşür müyüz?" Odaya Everest Dağı'yımsı gibi bakıyor ve onun için -ve birçoğumuz için- öyle olduğunu düşünüyorum.

"Evet, orada olacağım."

Odaya doğru ilerliyor, temkinli bir şekilde içeri giriyor ve ben gülümsüyorum, spor salonundaki bu toplantıyı ona ve buradaki diğer herkese sunduğumuz için kalbim dolu. Ethan için. Colby için. Benim için.

İhtiyacımız olan şeyin bu olduğunu kim bilebilirdi ki? Colby ve ben kendi travmalarımız için sık sık kullanmasak bile, burada olduğunu bilmek rahatlatıcı. Arkamdan tanıdık bir çift kolun bana uzandığını hissettiğimde gülümsüyorum. "Hey, sen."

"Hey, o iyi mi?"

Gülümsüyorum ve Colby'nin alnından öpmek için arkamı dönüyorum. "Evet, öyle olacak. Sen iyi misin?" Dün gece eski sevgilisini görmek kolay olmamıştır ama restorandan çıktıktan sonra iyi görünüyordu. Yine de kontrol etmem gerek.

Bırakmadan önce derin bir nefes alıyor. O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. "Öyleyim. Dün gece onu görmek tuhaftı."

Buna homurdanıyorum çünkü bu kesinlikle yetersiz bir ifade. "Eminim öyledir."

Alt dudağını kemiriyor ve sonra bana gülümsüyor. "O kadar da korkutucu görünmüyordu, biliyor musun? Sen, Roman ve Andrew oradayken değil. Seninle tanıştığımdan beri kendimde bulduğum güçten sonra değil. O sadece ..." tekrar düşüncelere dalıyor ve omuzlarını silkiyor, "acınası."

Sırıttıyorum ve alnından tekrar öpüyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Her şey için. Ayrılacak güce ve uzak duracak cesarete sahip olduğun için."

Belimi tutuyor. "Artık benden asla kaçamayacaksın. Tamamen bana yapıştın." Buna mutlulukla gülüyorum. "Güzel. Seni avlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Kaşlarını çatıyor ve bir an için çok ileri gittiğimi düşünüyorum. Belki de ona, beni ne kadar öldürse de, gerçekten gitmek istiyorsa bunun kendi seçimi olduğu konusunda güvence vermem gerekiyor. Ama sonra tekrar gülümsüyor. "Beni aramadı."

Beklediğim bu değildi ve açıkçası neden gülümsediğini anlayamıyorum. "Yani... Eminim öyledir."

Başını sallıyor. "Hayır. Yaptığını sanmıyorum. Sanırım ben onun için sadece bir oyuncaktım ve sıkılmaya başlamıştı. Yapmadığına memnunum." Ne diyeceğimi bilemeden onu inceliyorum. Bana daha sıkı sarılıyor, başını göğsüme yaslıyor. "Eğer yapsaydı, sanırım beynim beni kendi hastalıklı yöntemiyle önemseyeceğine inandırmaya çalışırdı. Böylesi daha iyi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum ve gitmesine izin verebilirim."

Elimi sırtında gezdiriyorum. "Kesinlikle onun gitmesine izin vermeni istiyorum. O senin düşüncelerinden birini daha hak etmiyor."

Başını hafifçe kaldırıp tereddütlerle bana bakıyor. "Hâlâ bazen onun sesini duyuyor olabilirim, biliyor musun?" Kollarımda küçülmesinden nefret ediyorum. "Bana değersiz olduğumu ve beni asla sevemeyeceğini söylüyor."

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "O zaman çok, çok daha yüksek sesle konuşmam gerekecek." Dudaklarından öperim. "Çünkü seni seviyorum ve sen benim

hayatımı çok daha iyi hale getirdin.

benim yanımda olmak."

Başını sallıyor ama gülümsüyor ve bu benim en sevdiğim şey. "Çok yoğun." "Her zaman." Onu tekrar öpüyorum. "En azından senin için."

Buna gülüyor ve toplantıya gidebilmek için onu serbest bırakıyorum. Bugün kendini oldukça iyi hissettiğini söyledi, bu yüzden toplantı sırasında Felix'le birlikte spor salonundaki işlerin yürütülmesine yardımcı olacak. Ethan toplantıya katılarak beni yine şaşırtıyor ve Becca en derin kabuslarını anlatırken her zamanki gibi güçlü.

Daha önce kadere hiç inanmamıştım. Ama toplantı sırasında dinledikçe ve hepsinin gözlerindeki umut kıvılcımını gördükçe, bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Bu benim kaderim.

CHAPTER Thirty-Five

BEN

“G Od, bu gece ders verirken çok seksi görünüyordun." Colby atletimi başımın üzerinden yırtarken ona sırtıyorum.

"Öyle mi? Seni biraz ateşlendirdi mi?" Kaşlarımı ona doğru sallıyorum ve o sadece başını sallıyor, kendi tişörtünü çıkarıp arkasından yere atıyor.

"Hayır. Beni azdırdı." Önümde diz çöküyor, parmakları ustalıkla şortumu külotumla birlikte aşağı çekiyor ve hiç vakit kaybetmiyor. Onun için o kadar sertleştim ki sikim karnıma çarpıyor. Parmaklarım onun yumuşak saçlarında gezinirken derin bir inilti çıkarıyorum.

"Terliyim."

Bana bakıyor, sikimi eline alıyor ve acı verici derecede yavaş bir tempoyla okşuyor. "Umurumda değil."

Gülüyorum, ama yarığırma dilini sürerken, prekumu toplarken ve sonra dilini uzunluğumun belirgin damarından aşağı sürüklerken hızla bir inlemeye dönüşüyor. "Tanrım, lanet olsun. Colby. Bu. Ağız."

Beni boğazının arkasına kadar yutmadan hemen önce dizlerinin üzerinden bana muzip bir sırıtış fırlatıyor. Bunu öğürmeden nasıl yapıyor, hala bilmiyorum - henüz tam olarak ustalaşamadım - denedim ve denemeye devam edeceğim.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Bu çok iyi, bebeğim."

Aletimin etrafında inliyor ve ben de yavaşça ağzına girip çıkıyorum, bu sevecenlik hoşuna gitmiş olmalı diye düşünüyorum. Ağzıyla içimdeki cehennemle dalga geçerken diğer eliyle taşaklarımı yuvarlıyor. Tanrım, onu seviyorum. Kalbiyle güvenmek için beni seçtiği için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Cehennemlerin en karanlığından geçti ve bana izin verdi.

Ona bir şey vermek istiyorum. Ona her şeyimi vermek istiyorum. "Colby," diye nefes alıyorum, dilini aşağıya indirip taşaklarımı yalayıp emerken, beni serbest kalmaya doğru çok hızlı bir şekilde savuruyor. "Colby. Ben istiyorum"

daha fazla."

Ayağa kalkıyor. Sırtımı odamın dışındaki koridorun duvarına dayadım. "Ne istiyorsun, Ben?" Boynumu ısıtıyor, vücudu benimkine bastırıyor ve siki -ne yazık ki hâlâ örtülü- kalçama sürtünüyor. "Kıçımı mı istiyorsun, bebeğim?"

Başımı sallıyorum ve onun tatlı ağzını arıyorum, benimkiyle birlikte alıyorum ve bana açılırken dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum. "Benimkini de almanı istiyorum."

Bir an irkiliyor ve sevimli bir şekilde şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Senin için her zaman altta kalmaktan mutluluk duyarım."

Başparmağımı kabarık alt dudağının üzerinde gezdirerek sırtıyorum. "Ve inan bana, bunun her zaman benim favorim olacağından eminim, ama bunu bizim için istiyorum. Senin her parçanı bilmek istiyorum ve senin de benim her parçama sahip olmanı istiyorum."

Heyecanla başını sallıyor ve elimi tutarak beni hevesle yatak odasına sürüklüyor. Kıkırdamak ya da heyecanıyla alay etmek için bir saniyem bile yok çünkü hevesli ağzı benimkinin üzerinde ve ben farkına bile varmadan ikimiz de tamamen çıplak ve yatakta aç bir şekilde öpüşüyoruz.

"Emin misin?" Şaşkınlıkla soruyor.

Kalbim deli gibi atıyor olsa da başımı sallıyorum. "Daha önce de kıcımla oynamıştın."

Vücudu benimkini sararken kaşlarını sallayarak sırtıyor. "Benim aletim parmaklarımdan daha büyük ama."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine sikini benimkine doğru kaydırırken inliyorum. "Hatırlatma bana." Başımı arkaya yatırıyorum, onun alaylarıyla gelen zevkin tadını çıkarıyorum. "Ben hazırım."

"Henüz değil, değilsin." Alaycı bir şekilde sırtıyor, kayganlaştırıcıya uzanıyor ve parmaklarını kaplıyor. "Ama olacaksın. Merak etme, seninle ilgileneceğim."

Elimi başka hiç kimseye duymadığım bir sevgiyle yanağında gezdiriyorum. "Hiç şüphem yok."

Sözlerimin onun için önemli bir anlamı varmış gibi görünüyor, çünkü işe koyulmadan önce gözleri benimkilerle bir parıltıyla buluşuyor. Yağlanmış parmağıyla deliğimde daireler çizerken sikimi tekrar ağzına alıyor, sonunda bir tanesini yavaşça içeri itiyor, tatlı zamanını alıyor ve beni aynı anda hem Cennet'e hem de Cehennem'e gönderiyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum hiç çekinmeden.

Aletimi ağzının derinliklerine alıp bir parmak daha ekleyerek prostatımın üzerinden geçerken ve neredeyse yataktan tamamen kalkmama neden olurken gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Siktir. İşte. Daha fazla." Gevezelik edip duruyorum ve hiç umurumda değil. "Colby, daha fazlasına ihtiyacım var."

Sikimi ağzından çıkarıyor, dilini hassas başının üzerinde gezdiriyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Sabırlı ol. Sana zarar vermemin imkanı yok."

Kalçalarımı sabırsızca hareket ettiriyorum, çaresizlik içinde kendimi parmaklarına bırakıyorum. "Acımıyor. İyi hissettiriyor. Eğer durmazsan, boşalacağım ve her şey bitecek."

Kıkırdıyor ve sonra bir parmak daha ekliyor. Tamam, evet... gerginlik acıtıyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Lütfen." Beni hazırlamaya devam ediyor, ben tutarsız, terli bir karmaşa olana kadar yalvarışlarımı görmezden geliyor, serbest kalmak için ölüyorum. Sonunda parmaklarını çıkardığında, muhteşem shaftını daha fazla kayganlaştırıcıyla kapladığını ve pozisyona girdiğini görene kadar kayıpta sızlanıyorum.

"Durmamı istiyorsan söyle. Her zaman yaparım."

"Evet. Güzel. Güzel. Sik beni artık." Sik için bu kadar açgözlü olacağımı kim bilebilirdi? Kesinlikle ben değilim, ama buna devam edeceğim.

Tam beni acılarımdan kurtarmak üzereyken, sikinin başı benim dar halkama bastırdı.

kas, telefonum komodinin üzerinde çalmaya karar veriyor. "Aldırma," diyorum hemen. Ellerim kıcını kavırıyor ve hareket etmesine izin vermiyor.

"Kardeşin bir polis. Ya acil bir durum olursa?"

"İnan bana, şu anda bundan daha acil bir şey yok." Kıcını kavrayıp onu öne doğru çekmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Evet. Lütfen."

Kararsız görünüyor, ama sonra güzel yüzü ileri doğru bastırıp beni en lezzetli şekilde gererken saf bir zevke dönüştüyor.

"Evet. Daha fazla. Lütfen," diye yalvarıyorum ve o da buna uyuyor ama benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş bir şekilde, sonunda dibe vurup pis bir öpücük için öne eğilene kadar bana sikini santim santim veriyor.

Kıcını onun etrafında sabırsızca sıkıyorum ve o boğazından alçak ve derin bir şekilde inliyor. "Kahretsin, lütfen bana hareket edebileceğimi söyle."

"Evet. Sikeyim evet." Doğruluyor, dizlerimden tutup bacaklarımı geriye itiyor, içime girip çıkmasını izlerken beni ona daha da açıyor. Bu benim de onu becerirken en sevdiğim pozisyon.

Onu sikimi alırken izlemek düşünebildiğim en erotik şeylerden biri ve onun da aynı şeyden zevk aldığını biliyorum. "Tanrım, Ben. Çok iyiydi."

Başımı sallıyorum, sikime uzanıyorum, prekumumu ve oral seksten kalan tükürüğünü kullanarak yol gösteriyorum. "Yani. Yakın."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tüm bedenimin ve zihnimin içimde uyandırdığı coşkuyu hissetmesine izin veriyorum. Tenlerimiz birbirine çarpıyor, vücutlarımız terden kayganlaşıyor ve artık dayanamıyorum. Sikimden dölleri fişkirirken haykırıyorum ve onun içimde şiştiğini hissediyorum, bırakırken siki sarsılıyor.

Bedenimden çekildiğinde kendimi hem boş hem de çok dolu hissediyorum. Kendini kolumun altına sıkıştırıyor, eli göğsümde. "Seni seviyorum."

"Ben de seni

seviyorum."

"Telefonuna bak."

Abartılı bir şekilde inliyorum. "Burada biraz keyif alıyorum."

Gülüyor, telefonuma uzanıyor ve onu bana uzatıyor. "Kardeşin bir polis."

Şakağını öpüyorum, bu kadar önemsemesinden hem nefret ediyor hem de seviyorum. "Tamam." Telefonumu kontrol ediyorum ve arayanın Summer olduğunu görüyorum. "Eski karım arıyor. Onu geri aramamın imkanı yok."

Ayağa kalkıyor, bir elini göğsüme yaslıyor ve onu destek olarak kullanıyor. "Ya sapığı geri döndüyse?" "O hapiste." Yine de korkmuş görünüyor.

"Bunu yapamazsın, Ben. Sana ihtiyacı olabilir."

Elimi uzatıp yanağını avuçluyorum ve nezaketine hayret ediyorum. "Tanıdığım en iyi insan olabilirsin." Aslında, bundan eminim.

"Artık ona aşık olmadığını biliyorum. Bu konuda endişeli değilim, ama ikinizin bir geçmişi olduğunu da biliyorum - bir tarih ve onu hala önemsiyorsun."

"İstiyorum, ama aynı zamanda burada seninle çıplak yatmak ve sikimin yıldönümünün tadını çıkarmak istiyorum." Buna bir kahkaha atıyor ve tekrar uzanırken başını sallıyor. "Bu öyle bir şey değil." "Oh. Öyle. Roman'a sor."

Şimdi daha sert gülüyor ve sesi en iyisi. "Eski sevgilini ara. Çıplak kalabiliriz."

Uzlaşmayı kabul ediyorum ve hemen telefonu açan Summer'ı arıyorum. "Ben? Selam. Beni geri aradığın için teşekkür ederim."

Sesi gergin geliyor ve tüm bedenim geriliyor. "Sorun nedir?"

"Ah." Boğazını temizliyor. "Yok bir şey. Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece düğün davetiyelerini gönderdiğimi bilmeni istedim ve yanında birini getirip getirmeyeceğini öğrenmek istedim."

Kurnazca, Summer. Sırıttıyorum ve beni endişeyle izleyen Colby'ye bakıyorum. "Benimle Summer'ın düğününe gelmek ister misin?" Yüzüne bir gülümseme yayılırken rahatlamış görünüyor. "Lütfen evet de."

Başını sallarken gülümsemesi genişliyor. "Evet. Çok isterim."

Summer'a "O içeride," diyorum ve o da sevinçle ciyaklıyor. "Aman Tanrım, siz ikiniz orada birlikte misiniz?"

Çok mutlu ve aşıksın, değil mi?"

Alaycı ses tonuna gülüyorum ve Colby'ye göz kırptıyorum. "Evet. Gerçekten öyleyim. Düğün planlaması nasıl gidiyor?"

Soruma şaşırılmış gibi görünüyor ve ne kadar boktan bir koca olduğumu bir kez daha anlıyorum. "Sorun değil. Çok fazla. Ama çok güzel olacak ve gerçekten heyecanlıyım."

Sesi heyecanlı geliyor. Ama Summer'ı tanıyorum ve bir şeyler ters gidiyor. "Emin misin? Sesi ... garip geliyor." İç geçiriyor ve Colby'nin vücudunun yeniden alarma geçtiğini hissedebiliyorum.

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Sorun ne Summer?"

Bir duraklama oldu. "Bu düğün değil. Sadece arkadaşım ..." Sesi artık kesinlikle endişe doluydu. "Sanırım başı belada."

"Ne tür bir sorun?"

Yine uzun bir duraklama. "Tam olarak bilmiyorum. Bana her şeyi anlatmaz ama o bir influencer. Ayrıca bir ..." Durdu ama sonra "Çok ilgi gören bir web sitesinde hesabı var" dedi.

Beni göremese de kaşımı kaldırıyorum. Summer'ın kendini tutmasına alışık değilim. "Ne tür bir web sitesi? Porno gibi mi?"

Colby bir kaşını kaldırır, şimdi açıkça ilgisini çekmiştir. Summer, "Bu porno değil. Yani, sanırım öyle. Her neyse işte. Yetişkinlere yönelik bir web sitesi, evet ve çok fazla hayranı var, bu yüzden ilgiye alışkın. Ama bir adam var."

Tüm vücudum yeniden kaskatı kesiliyor. "Bir adamın tehlikeli olabileceğini en iyi sen bilirsin. Tehditler mi alıyor?"

"Sanırım öyle." Sesi korkmuş gibi geliyor ve bunun muhtemelen onun için pek çok şeyi gündeme getirmesinden nefret ediyorum. "Summer, eğer korkuyorsa, bunu bildirmesi gerekir."

"O inatçı, Ben. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Her zaman tuhaf mesajlar aldığını söylüyor ama korktuğunu söyleyebilirim."

"Tanıdık geliyor. Şu inatçı şey. Sana ne olduğunu biliyor mu?" Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama bu ciddi olabilir.

"Evet. Ama öyle olmadığını söylüyor."

Ayağa kalkıyorum ve Colby de benimle geliyor, başını omzuma koyuyor. "Ne yapabileceğimden emin değilim." "Belki onu yardım almaya ikna edebilirsin diye düşündüm. Belki aptal kardeşini bile."

Buna homurdanıyorum çünkü Summer ve Roman asla anlaşılamayacaklar. Bundan eminim. Eğer ondan yardım istiyorsa, bu ciddi bir şey olmalı. "Tabii. Ona numaramı ver."

"Teşekkür ederim, Ben." Onu göremesem de gülümsediğini hissedebiliyorum. "Düğünde görüşürüz."

"Bunu kaçırmazdım."

Telefonu kapattık ve Colby'yi kucağıma çektim. "O iyi mi?"

"Arkadaşının başının belada olduğunu düşünüyor. Ne yapabileceğimi bilmiyorum."
Gülüşüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Ben olacaksın. Ve harika olacaksın."

Dudaklarımı öpüyor. Bunun ne anlama geldiğinden pek emin olmasam da şu anda umurumda değil ve kendimi onun içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Umarım arkadaşına yardım edebilirim, ancak bu benim mutlak sorumluluğum gibi gelmiyor. Belki geçmişte öyle olurdu ama insanların kendilerini kurtarmalarına izin vermem gerektiğini öğrendim.

Kimseyi kurtarmaya ihtiyacım olmadığını. Kurtarılmak istemeyen birini kurtaramayacağımı.

Ve bana bunu hatırlatacak inanılmaz güçlü bir adama ihtiyacım vardı.

CHAPTER Thirty-Six

COLBY

“Y "Bu resmi sevdiğimi sanmıyorum." Ben telefonunda Summer'ın geçen hafta sonu gerçekleşen düğününün fotoğraflarını karıştırırken burnumu kırıstırıyorum. Harika vakit geçirmiştik, bir hafta boyunca

Bahamalar'daki -şaka değil- düğününe gideceğim.

Düğün bir geceydi ve eğlenceliydi ama öncesindeki hafta, kumsalları keşfetmek ve geceyi bir süitte Ben'le çıplak geçirmek ... Evet, en sevdiğim kısım buydu.

"Neden? Çok seksi görünüyorsun." Burnumu öpüyor ve ben gülüyorum. "Gerçekten. Yanmıştım."

Bir sonraki fotoğrafa geçiyor, Summer'ın YouTube kanalındaki tüm aboneleri ve Instagram'daki reklamlar tarafından ödenen güzel elbisesinin içinde olduğu fotoğrafa. Ve evet, ben de onlardan biriyim. Makyaj yapmayı hiçbir zaman tam olarak beceremedim ama videoları büyüleyici. "Sana daha fazla güneş kremi sürmeni söylemişim."

"Yaptım," diye sızlanıyorum ve o sadece gülüyor. Bunu son zamanlarda giderek daha fazla yapıyor ve ben de bunun için buradayım. "Mutlu görünüyorlar," diye yorum yapıyorum mutlu çiftin fotoğrafına.

Ben, "Evet, iyi birine benziyor," diyor ve bunu gerçekten kastettiğini anlayabiliyorum. Summer ve Ben'i Summer'ın düğününde birlikte görmek hiç de tuhaf değildi. Sanki sevgili değil de eski arkadaşlar gibiydiler, ki bu da başlı başına tuhaf bir durum. Erkek arkadaşımın eski eşinin düğününe katıldığım için kıskanacağımı ya da güvensiz olacağımı düşünmüştüm ama öyle olmadı. Hem de hiç.

Ben her zamanki gibi özenli ve tatlıydı. Hâlâ bazen kendimi ona layık hissetmemekle mücadele ediyorum ama o beni dünyanın geri kalanının ve benim aptal beynimin anlayabileceği kadar yüksek sesle seviyor. Arkadaşları da beni hiç incitmiyor. Andrew ve Ethan iyi olduğumdan emin olmak için sık sık kontrol ediyorlar ve Roman bazen bir pislik olmamayı bile başarabiliyor.

Gerçi bunu ona söylemeyin ama çoğu zaman onun maskaralıklarını oldukça komik buluyorum.
"Arkadaşının gelememesi çok kötü," diyorum dalgınca, yataktan kalkıp bir çift

Sort, iŖten önce duŖ almam gerektiğini dŖnerek i amaŖı ile uđraŖmıyorum.

Ben beni yatağa geri çekiyor ve güçlü kollarından birini bana doluyor. "Evet. Yakında bir toplantıya geleceğini umuyorum."

Ben, sözünün eri olarak, Summer'ın influencer arkadaŖı Brooks ile birkaç kez telefonda konuŖtu. Birbirlerinin numaraları var ama Ben hâlâ onu Roman'la ya da gerçek bir yardım için herhangi bir polisle konuŖmaya ikna edemedi. Ben'in endiŖeli olduğunu söyleyebilirim ama takıntılı değil. Bunun Brooks'a bağlı olduğunu söylüyor ve onun bu duruŖu sergilediğini görmek güzel.

"Belki de öyle olur."

Ben ikna olmuŖ görünmüyor ama telefonunu bırakıp gözlerimin içine bakıyor. "Bizim için sırada ne var?"

"Sıradaki?" Soruyorum, içimde bir miktar sinir kabarıyor ama aynı zamanda "biz" kısmından heyecan duyuyorum.

"Evet." Beni kendine daha sıkı sarıyor, ben de göğsüne sokulup onu içime çekiyorum. "Summer'ın düğünü güzeldi. Sence sen de bunu ister miydin?"

Ben'le evlenme ihtimali kalbimi hızlandırıyor. "Um . . ." Bunun heyecan olduğunu biliyorum ama birbirimizi sadece üç aydır tanıyoruz ve sanırım daha fazla zamana ihtiyacımız var. Onun benim için doğru kiŖi olduğunu dŖnmediđimden değil, çünkü yle. "Emin değilim. Bir gün kesinlikle isterim ama henüz birlikte yaŖamıyoruz bile..."

Buna gülüyor, gürültülü ve özgürce. "Son iki aydır her gece burada uyuduğunu biliyorsun, değil mi?"

nce geri çekiliyorum, çok mu abarttım diye merak ediyorum ama güven veren gülümseme bana bunun onu rahatsız etmediğini söylüyor. "Her gece değil."

Gülüyor. "Evet. Her gece. Ve her gece, buna bayıldım. Aslında, bir süredir sana taŖınmayı teklif etmek için cesaretimi toplamaya alıŖıyordum."

Ona göz kırpıyorum, buna ŖaŖırıyorum. "Bunun için neden cesarete ihtiyacın olsun ki?" "nk gençsin."

"O kadar da genç değilim ihtiyar," diyorum Ŗakayla karıŖık ve beni kendine daha sıkı sarıyor.

"O zaman benim yanıma taŖınır mısın?" Bu bir soru olarak söylenir, talep olarak değil. Ben için asla bir talep değildir. Her Ŗeyi kendi hızımda yapmama ve kendi savaŖımı vermeme izin veriyor. Bu mükemmel bir Ŗey.

"Evet." AnlaŖmayı sađlamlaŖtırmak için eğilip dudaklarını usulca öpüyorum ama bu öpücük çabucak hararetleniyor.

Çok fazla kaybolmadan önce sert göğsüne bastırıyorum ve çok ihtiyacım olan havayı içime çekiyorum. "Hayır. alıŖ.

İŖe gitmemiz gerekiyor."

İnliyor ve dramatik bir Ŗekilde yatağa uzanıyor. "Burası bana ait. Sanırım hasta olduğumu falan iddia edebilirim."

"İkimiz de hasta mıyız?" Ona bakıyorum.

"ok fazla sıvı paylaŖıyoruz, bu yüzden mantıklı."

Ona burnumu kırıŖtırıyorum ve göğsüne bir tokat atıyorum. "İğrenç."

Kıkırdıyor ve sonra isteksizce yataktan kalkıyor, bana yontulmuŖ kıının muhteŖem görüntüsünü veriyor. Cehennem kadar ateŖli erkek arkadaŖımı süzerken inleme sırası bende.

"Sana danıŖmak istediğim bir fikrim var."

"yle mi?" Anında ilgisini ekmiŖ gibi görünüyor ve bir süredir aklımı kurcalayan bir Ŗeyi sormak için cesaretimi toplarken yavaŖca nefes alıp vermeye alıŖıyorum.

"Ŗey, iŖe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ve kesinlikle hayır diyebilirsiniz. Yani, tabii ki diyebilirsiniz." Samalıyorum. İyi bir baŖlangı değil.

Tekrar yatağa oturuyor, elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Anlat bana. Duymak istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Hayatımda ne yapmak istediğimden emin değildim ama okulun bana göre olmadığını biliyorum. Yine de spor salonunda çalışmayı seviyorum." Biraz fazla hızlı tükürdüm ve o da eğlenmiş görünüyordu ama bundan rahatsız olmamıştı. Tanrı'ya şükür. "Birçok fitness eğitmenini takip ediyorum ve belki spor salonunda yeni başlayanlar için birkaç ders verebilirim diye düşündüm. Çılgınca bir şey değil, ama bilirsın, yapacak bir şey. Biraz daha sorumluluk."

Sanki farklı ders türleri için çeşitli egzersizler planlamamışım ve boş zamanımın çoğunu bunun için çalışarak geçirmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Bu fikre bayıldım."

"Öyle mi?"

"Evet. Tabii ki." Kocaman eliyle yanağımı okşuyor ve şu anda o kadar tatlı görünüyor ki, sanırım kalbim yerinden çıkacak. Ve bu berbat olurdu. "Bana istediğin her şeyi söylemekten asla korkma. Eğer onları senin için alabilirsem, alacağım. Ve bir spor salonum olduğunu düşünürsek, bu çok kolay."

Öne doğru eğilip dudaklarını çaldığımda ve kollarımı boynuna doladığımda gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

İri vücudu beni sırtüstü yatırıyor, öpüşürken üzerimi örtüyor ve gerçekten sevdiğim bir şeyi yaptığım için başım dönüyor.

Hepsi yağmurlu bir gecede şansımı denediğim ve cama astığım bir ilan yüzünden oldu.

İşe geç kalacağız ama umurumda değil çünkü kollarımda hayallerimin erkeği var ve gitmesine izin vermeyeceğim.

CHAPTER Thirty-Seven

BEN

I Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun tamamen şans eseri olduğunu biliyorum. Son zamanlarda geçmişim hakkında çok fazla düşünmedim, ki bu garip çünkü en kötü kısımdan geçen insanların etrafında çok fazla zaman geçiriyorum hayatlarının.

Ama belki de benim için öyle olduğu içindir. Geçmişim. Ve Colby benim geleceğim. Benim her şeyim.

Umut Kıvılcımı destek grubu toplantısında çemberde yanıma oturmuş, taciz içeren bir ilişkiden kaçan bir kadını dinlerken ona gülümsüyorum. Bu tür hikayeleri dinlemenin onu hala incittiğini söyleyebilirim, ama o çenesini dik tutarak orada oturmaya devam ediyor. Asalet ve zarafet dolu çünkü artık bunu hak etmediğini biliyor.

Her gün bunu onaylamak için elimden geleni yapıyorum ama bence bu onunla başlamalıydı. Yaptığı bir şey olmadığını ya da o pisliğin onu bulması için gönderdiği bir işaret olmadığını biliyor.

O tanıdığım en güçlü adam ve benim olduğu için daha mutlu olamazdım. Taşınmayı konuştuğumuz gün -aslında o gece işten sonra- taşındı ve hayatımda ihtiyaç duyacağımı hayal bile edemeyeceğim her şey oldu.

Bana gününü ve egzersiz derslerini nasıl canlı yayınlamaya başladığını anlattığında gözlerim dolmuyor çünkü öğretmenliğinin ne kadar harika olduğu duyulur duyulmaz dersler dolup taşmış.

Onun hayat dolu yaklaşımı ve genel ışığı, olacağını bildiğim gibi insanları içine çekti. Kendi YouTube kanalında ortalığı kasıp kavuruyor ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum.

Summer'a korkunç bir koca olduğum için hâlâ kendimi biraz suçlu hissediyorum ama o bana her şeyin en iyisi olduğuna dair güvence veriyor. Ve itiraf etmeliyim ki, yeni kocasıyla oldukça mutlu görünüyor ve kendi travmasını atlatmaya çalışıyor.

Toplantı sona erip herkes ayrılmaya hazırlanırken, kapüşonunu kafasına geçirmiş bir adam içeri giriyor, gözleri yoğun bir dikkatle odanın içinde geziniyor. Bu ürkütücü bir deja vu ve sanırım Colby de aynı şeyi hissediyor çünkü elimi sıkıca kavıyor.

Andrew adama yaklaşırken insanlar dışarı çıkmaya başlar. "Merhaba, size yardımcı olabilir miyiz?" Mesafesini koruyor ama yüzünde çoğu insanın hoş karşılayacağını hissettiren o gülümseme var.

Adam hızla bir adım geri çekiliyor, gözleri hala odayı tarıyor ve bana takılıyor. "Ben?"

Beni nereden tanıdığını merak ederek onu incelerken gözlerim açılıyor. Gerçekten tanıdık geliyor. Colby hayatıma girdiğinde olduğu gibi görebildiğim herhangi bir çürük yok. "Evet. Ya sen?"

Hâlâ her an kaçacakmış gibi tedirgin görünüyor ve Colby ile ben ayağa kalkıp biraz daha yaklaşıyoruz. Roman'ı yanımda hissedebiliyorum ve adamın gözleri, o çarpıcı yeşil gözlerini bana dikmeden önce dikkatle onun üzerinde geziniyor. "Ben Brooks. Summer'ın arkadaşıyım."

Oh. "Oh lanet olsun. Merhaba," diyorum, tam olarak ne diyeceğimi bilemeden. Colby'nin şokunu da hissedebiliyordum. Bu noktada adamdan neredeyse vazgeçmiştim. "Burada olmana sevindim."

Önce şüpheyi kardeşime, sonra da Andrew'a bakıyor, sonra gözleri tekrar bana kayıyor, sesi titriyor. "Evet. Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Sanırım yardım alıyorum," diye gürleyen ağabeyim söze giriyor ve Brooks ona ters ters bakıyor.

"Kimsenin bana yardım edebileceğini sanmıyorum."

Roman gülüyor. "Oh, ama henüz benimle tanışmadın."

Oh harika. Her neyse. Bırakalım da günü Roman kurtarsın.

Ben kahraman işinden çıktım.

Başlangıçta yaralanmış olsa da kırılmamış olan olağanüstü güzel bir adam hariç.

Hiçbir şey erkeğimin içindeki gücü kıramaz.

Son

NOTE FROM THE Author

Ben ve Colby'nin hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Travma hepimizin hayatında karşılaştığı bir şey, bazılarımız diğerlerinden daha fazla. Ve benim de hakkında çok yazdığım bir şey. Uzun zamandır farklı travma türlerine dayanan bir seri istediğimi biliyordum ve sonunda bunu size sunacağım için çok heyecanlıyım!

Bu seri birkaç farklı karakteri ve farklı travma türlerini takip edecek. Amacım olabildiğince çok insana yardıma ihtiyacınız olduğunda ulaşmanın sorun olmadığını anlatmak. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün. Ulaşmak.

Size neler olduğu hakkında konuşun. İster bir arkadaşınızla ister bir profesyonelle. Ya da büyük bir grupta.

Sizin için ne işe yarıyorsa onu yapın çünkü siz önemlisiniz. Hepiniz önemlisiniz. Ve duygularınız geçerlidir.

Dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyorum ve umarım bunun gerçekleşmesi için üzerime düşeni yapıyorumdur. Ben ve Colby'nin hikâyesi benim için çok şey ifade ediyor. Umarım siz de beğenmişsinizdir.

Umarım bir sonraki adım için hazırsınızdır!

Önümüzdeki birkaç sayfada bir sonraki kitap için küçük bir ön gösterimim olabilir ve Roman'ın hikayesini TBR'inıza eklemeyi unutmayın! Ve gelecek tüm haberler için beni takip etmeyi unutmayın!

Hepiniz nazik olun. Dünya iğrenç, ama onu daha parlak hale getirebiliriz! İstedığınızı sevin! Olduğunuz kişi olun ve harika kalın!

Aileme, kızlarıma, Bryant, Ari, Elle, Emma ve Jeanna'ya en büyük hayranlarım ve destekçilerim oldukları için teşekkürler! Kitaplarımı güzelleştirdikleri için Dena ve Dez'e teşekkür ederim! Ve tamam iyi ... muhteşem kapak için teşekkürler Ari! Hepinizi çok seviyorum!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.